

Cuvântul IV

Despre fărâșita și pururea pomenită ascultare

① Cuvântul nostru, înaintând cu bună rânduială, a ajuns la luptătorii și atleti lui Iustus. Cu adevărat oricărui rod îi precede floarea

Cu adevărat oricărui ascultări îi precede { înstrăinarea trupului }
{ înstrăinarea sufletului }

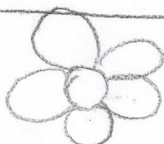
Căci cu aceste două virtuți sufletul curios urcă la cer fără preț ca și cu două aripi de aur

Poate desigur el a cunoscut un mare purtător de Duh:

"Cine îmi va da aripi ca unei porumbițe și voi zbura prin smerenie?"
(Is. 54, 6)

Sunt cele trei etape principale ale urcusului duhovnicesc:

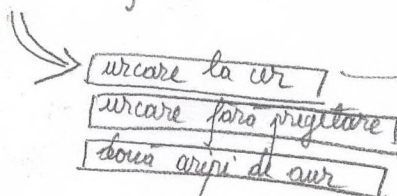
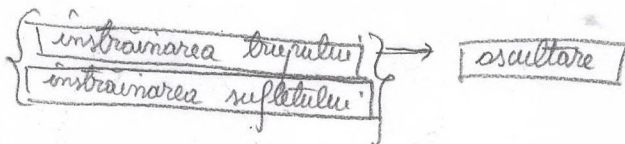
- făptuirea (curățirea de patimi și dobândirea virtuților)
- contemplarea (vederea duhovnicească)
- desăvârșirea

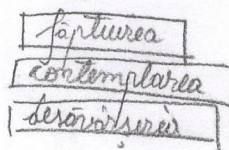
floare

rod

trei etape

2

Nu vom trece cu vederea să facem vădită prin cuvânt, dacă vrei,

infatisarea acestor viteji luptatori: cum tin parăza credinței în Dumnezeu și în sustinătorul credinței, respingând prin ea, așa zicând, tot gândul necredinței sau al strămătării; cum întind neconținut sabia duhului, omorând toată voia lor ce se aproprie de ei; cum îmbrăcați în platoșe de fier ale răbdării și ale blândetii, resping prin ele toată ocara și întepătura, și săgeata curvântului. Dar ei au și coiful mântuirii, acoperământul înfrățitorului prin rugăciune. Și nu stau cu picioarele lipite ci pe unul îl întind spre slujire iar pe celălalt îl au memiscat în rugăciune.

Unele rugăciunea cu slujirea:

- prin slujire sunt în mișcare
- prin rugăciune stau memiscate, unite cu Dumnezeu

Rugăciunea nemălăta

Infatisarea vitejilor luptatori

- instrăinarea trupului
- instrăinarea sufletului

tin parăza credinței în Dumnezeu
tin parăza credinței în sustinătorul credinței

resping → gândul necredinței
gândul strămătării

întind neconținut sabia duhului

omoră → toată voia lor care se aproprie de ei

îmbrăcați în platoșă de fier a răbdării
îmbrăcați în platoșă de fier a blândetii

resping → ocara
întepătura
săgeata curvântului

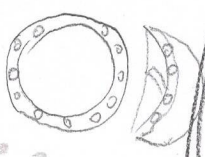
au coiful mântuirii

rugăciune → acoperământul înfrățitorului

picioarele nelipite

un picior întins ⇒ slujire
un picior memiscat ⇒ rugăciune

unire ⇒ slujire (mișcare)
rugăciune (memiscare)
unire cu Dumnezeu
Rugăciune nemălăta

3

Ascultarea stă în a-și tăgădui cineva cu desăvârșire sufletul său, fapt arătat în chip vădit prin trup. Sau poate, dimpotrivă: ascultarea este omorârea modularilor printr-o auzetare vie.

Ascultarea este mişcarea de neînteleger, moarte de bunăvoie, viola neîncetătoare, primirea primejdiei fără grijă, rospuns necuital în fața lui Dumnezeu, metemere de moarte, neprimirea de a pluti pe marea vieții, calatorie în somn.

Prin tăgăduirea sufletului înțelege faptul de a-și lăsa cineva voile sale materiale, după cuvântul: "de voiaște cineva să vină după Hristos, să se lepede de sine", și ale următoare "câte cele contrare firii", chiar de le-ar lăsa, nu ar lăsa nimic pentru Dumnezeu; căci nu sunt de lăsat pe cele materiale și tăgăduiește pe sine însuși." de voia potimmas

Ascultarea este a celui ce este capabil de ea, nu supunerea celui ce nu este capabil, cau' nu vom numi ființa meratională ascultătoare sau masculatoare, supunere ≠ ascultare, masculare ≠ masculatoare

Prin tăgăduirea sufletului nu e vorba de o desființare a sufletului, ci e vorba de o punere a acestuia în mâna lui Dumnezeu.

Important! Ascultarea e moarte a mortii

Ascultarea e afirmarea vieții

Ascultarea e afirmarea spiritului față de trup

Important!!!

Ascultarea e afirmarea și lauda Vieții.

⇒ oprirea trupului de la moartea veșnică

Prin tăgăduirea sufletului nu e vorba doar de o renunțare la voile rele, ci e vorba de o predare a voii celui bine

Important! adică a voii este tot în mâna lui Dumnezeu

o predare rațională ⇒ (eliberarea de potimă)

o renunțare la existența egoistă în izolare

⇒ acordul cu rațiunea lui Dumnezeu

Predarea lui Dumnezeu a vobor proprii

se arată prin faptele manifestate în trupul său

se arată implicându-murii toate faptele prin trup care sunt plăcute lui Dumnezeu.

Ascultarea este omorarea modularelor printr-o ugitare ve

Nu mai e o ugitare puternică sau o constanță ve poate înfrâna faptele manifestate prin trup.
Această omorare a mișcărilor înfrânate din modulele trupului coincide cu o mare putere a dușului.

Ascultarea este mişcarea de minte, moarte de bunăvoie, viața în simplitate ...

Încercare de minte, căci pare contrară naturii;

Moarte de bunăvoie, căci colistă continuu cu viața, pre deosebire de moartea fizică

des moartea fizică odată ce se produce, nu mai e cu puterea o manifestare a voci prin trup; $\Rightarrow$ ea atare, e un suprem act continuu de voință

Viața în simplitate, e viața fără complexitate

e viața fără întrebări inutile

e viața fără întrebări care o micșorează ca trăire din iubire

Primirea primejdiei fără grijă

Nu vorbește de primejdia sufletului

vorbește de primejdia trupului, pe care o suportă cel ce ascultă din vreo întâmplare

fi ca ar călători pe mare

fi ca ar cădea între câlțori

moare de o moarte care nu-i primește grijă, știind bine că moartea din întâmplare îi este o moarture, și împlinește ascultarea fără să aibă ce are să asculte și a nu.

Călătorie în romm

Toate răspunsurile sunt încredințate asupra povătuitorului sufletesc rânduit de Dumnezeu. Cel ce ascultă are o singură răspundere: să asculte de acela. Prin el ascultă pe Dumnezeu, ale cărui voi îi se fac concrete și îi se talonăse prin povătuitor.

De aceea, nu are grijă să răspundă lui Dumnezeu la judecată, plătește pe marea vîlă fără primejdiea sufletului, iar de primejdia trupului și chiar de moarte nu se teme.

Călătorește ca un copil care doarme în vreme ce e purtat în brațe de tatăl său

La baza tuturor acestor fapte de monvoire proprie e însă o mare și continuă voință sau hotărâre de a emvige cu tarie orice greutate, de a înfrunta orice și moartea pentru a împlini de bunăvoie voința lui Dumnezeu, concretizată în voința înălțată a lui; și o lumină fundamentală: că cel ce poruncește reprezintă pe Dumnezeu și că mîntuirea sa constă în împlinirea voci adevărate, ca voința lui Dumnezeu.

Sau calea fără oboseală și frământare spre virtute, căci cel ce s-a predat pe sine înălțatului și și-a pus sufletul în mîna lui s-a izbăvit de orice grijă și e ca și când ar dormi.

④

Ascultarea este mormânt al voinței
învierea smerenției

Nu se împotrivesc mortul și nu alege între cele bune și între cele proaste rele.
Căi el se și-a omorât sufletul din evlavie va răspunde pentru toate.

Ascultarea este lepădarea judecării proprii din bogăția judecării
Important!

Ascultarea este mormânt al voinței
învierea smerenției

Important!

În fiecare clipă moare individul care caută să facă voia sa
În fiecare clipă înne persoana sau omul moare prin puntea comuniunii
se o aruncă spre el ce reprezintă pe Dumnezeu

Căi el se și-a omorât sufletul din evlavie va răspunde pentru toate

Nu bine zis întâistătorul lui va răspunde.

întăistătorul odată ce a primit voia celui ascultător

și și-a făcut, așa zicând, sufletul lui fără voință și mort
va răspunde el însuși pentru acela

Ascultarea este lepădarea judecării proprii din bogăția judecării

Important!

Lepădarea judecării (a discernământului, a așezării proprii) stă în a
asculta pe cele ce par rele, ce bune, precum Abrahăm, împlinind porunca
de a jure pe fiul său, și-a îmbogățit fără să judece ascultarea pe care o avea
de la început. Dumnezeu are voința lui de a ne atenționa.

Tădă înțelegerea Domnului de a îndrepta omul.

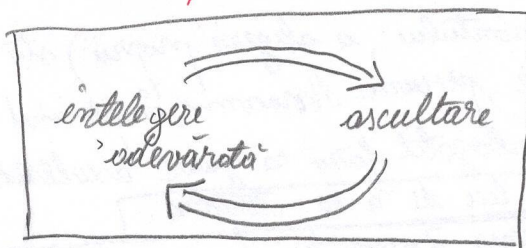
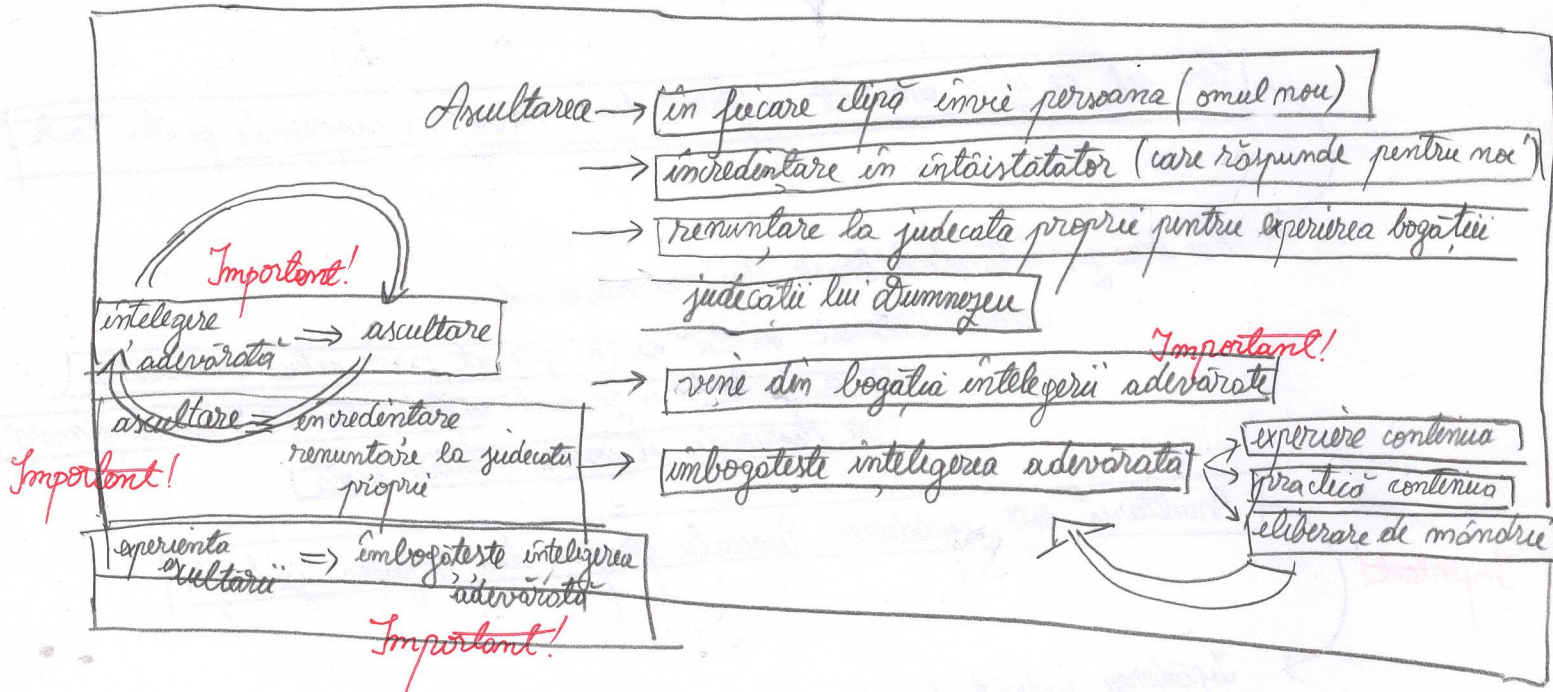
Judecarea Domnului e dreaptă și Adverbul Lui rămâne în via

Ascultarea descoperă mai apoi dreptatea și înțelegerea

ascultare ⇒ dreptate ⇒ înțelegere

Ascultarea de Dumnezeu vine din bogăția înțelegerii adevărate a ceea ce trebuie făcut pentru propria realizare

→ îmbogățește înțelegerea adevărată prin experiența continuă
ce o face cel ce ascultă despre profitoria sa în eliberarea de mândrie
Important!
⇒ încredințare

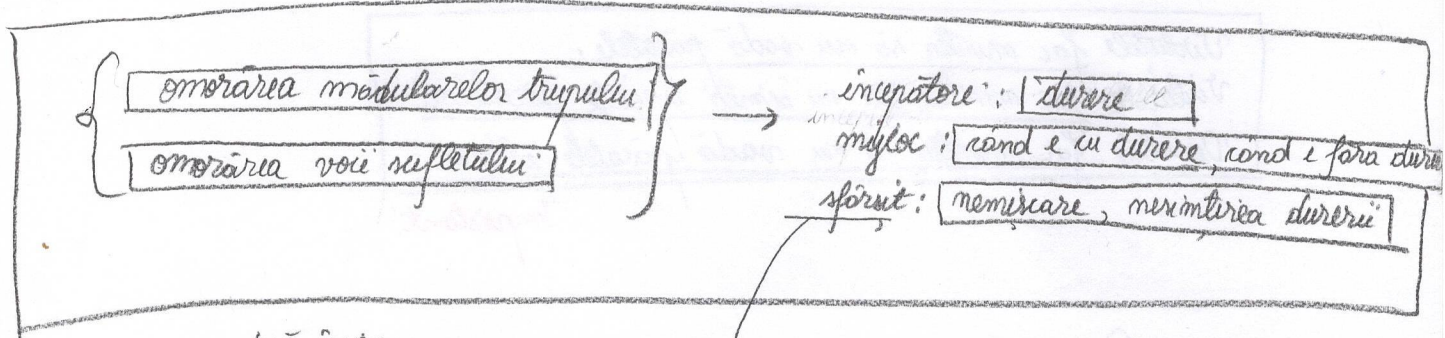
ascultare ⇒ dreptate ⇒ înțelepciune

~~judecată proprie~~
încredințare ✓
experiența proprie a ascultării ✓
gustarea bogăției judecării lui Dumnezeu ✓

Important!

5

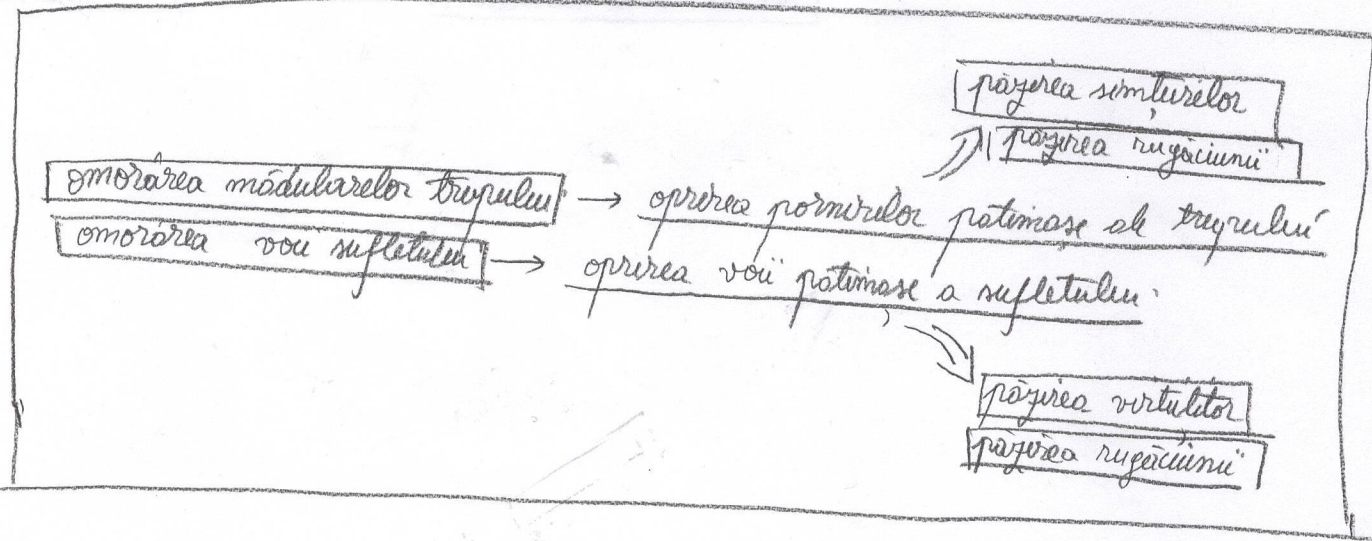
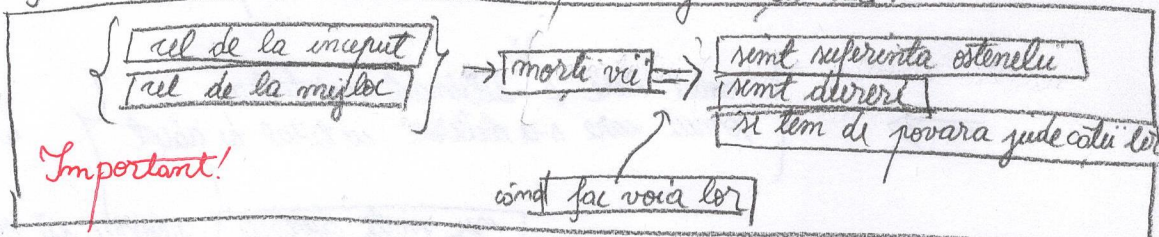
Inceputul omorării modularelor trupului se face cu durere.
 Mijlocul omorării modularelor trupului se face când cu durere }
 Sfârșitul omorării modularelor trupului se face }
 se arată în nemiscare
 se arată în mescimțirea durerii

desăvârșire:

mort fata de păcatul judecării proprii → durere când face voia sa

Acest felicitat mort viu numai atunci se simte suferind osteneala și durere când se vede făcând voia sa, temându-se de povara judecării sale.

Virtutile și păcatele fac mintea oarbă
Virtutile și păcatele fac mintea neînțeleasă

Important!

Virtutile fac mintea să nu vadă păcatele
Păcatele fac mintea să nu vadă virtutile

Virtutile fac mintea să nu vadă păcatele.
Virtutile fac mintea să nu simtă ispitele păcatelor
Virtutile fac mintea să nu vadă păcatele altora.
Important!

⇒ { Numai omul care luptă pentru virtuți
Numai omul care nu a căzut cu totul de păcat } adică înepătorel
cel din mijloc

simt durerea pentru că se tem de osînda vesnică.

⇒ { omul care a dobîndit virtutea
omul care s-a deliberat cu totul de păcat } adică cel din sfîrșit
nu simte durerea pentru că simt prezența virtuții Lui
nu mai simte durerea Dumnezeu

(6)

Tot câte ori promite să va dezbacate pentru stadioul morturnirii înțelepciunii

Tot câte voile să luati jugul lui Hristos pe grumazul vostru

Tot câte cautati să puneți sarcina voastră pe grumazul altuia

Tot câte va grabiti să va înscrieți cu voia voastră costurile (de pe urma nevoițelor)
(s' voile ca în schimbul lor să vi se scrie libertatea)

Tot câte străbătați marea aceasta uriașă, plutind înălțate pe umerii altora
cunoașteți că alți promit să străbătați un drum scurt și aspru, oviind pe
el putința unei singure notăcări: ea se mișcă rânduială de sine

⇒ ideoritmia

Cel ce a lepădat cu totul ideoritmia
(rânduială de sine)

în alegerea celor ce i se par
bune
duhovnicești
plăcate lui Dumnezeu

Tei slăve Doamne!

Important!

→ a ajuns la linia înaintă de a porni la drum
Important!

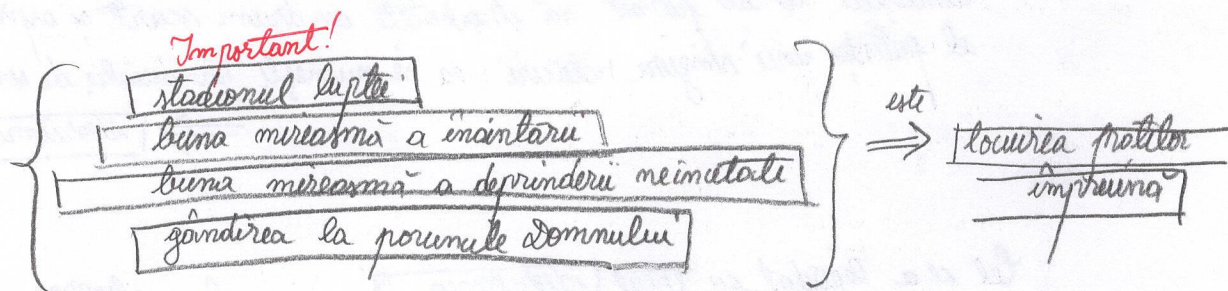
Înșulțarea stă în a nu crede sine în ale bune

până la sfârșitul vieții

Important!

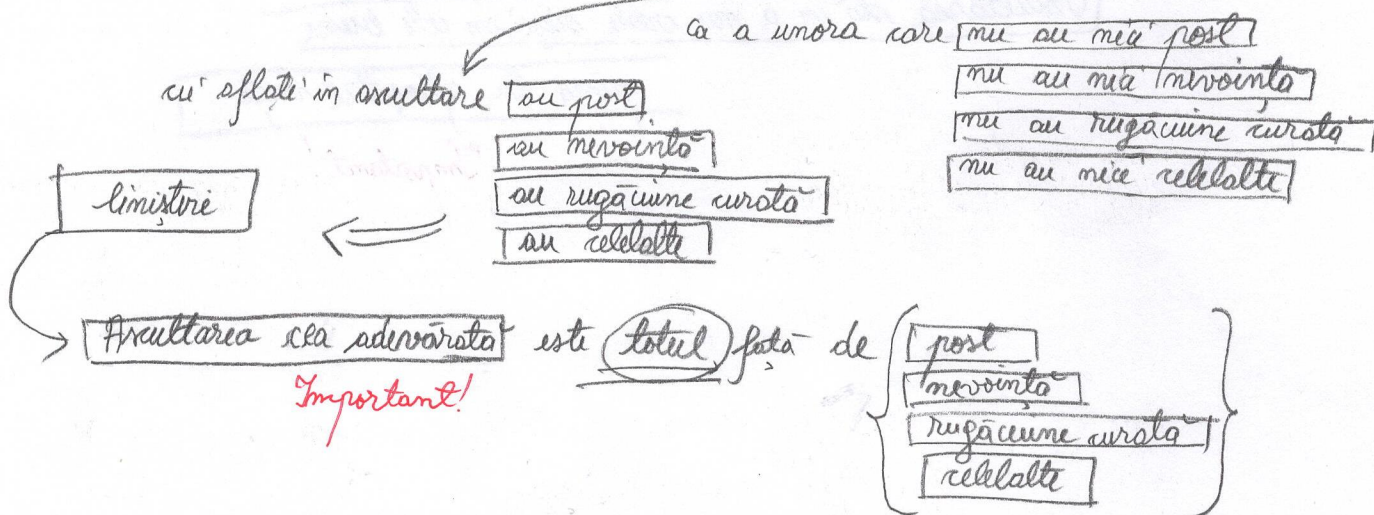
Leonturirea inteligentă e cea făcută nu cu gura, ci cu faptele și cu minte.
Important!

Stadionul mărturisirii inteligente e locuirea fraților împreună, după marele Vasile, care zice: « Stadionul luptei și buna mireasmă a înaintării și a deprinderii neîmăntate și gândirea la poruncile Domnului sunt locuirea fraților la un loc »

Ascultător este omul care a respins condițiile de sen și urmărește învățătorului. El se află în faptele celor desăvârșiți chiar dacă nu a călătorit prin ele.

Deoarece Vlădărețul obișnuiește sa tulbure pe cei în ascultare și disprețuiește osteneala celor aflați în ascultare

⊕ Având de gând să ne plecăm grumazul în Domnul și să credem altuia în locul smeritei rugări sau al mărturiei de la Domnul, înainte de intrare (în stadion), dacă se află în noi vreă neîncredere și vreun gând (de îndoielă), să cercetăm pe întâistător și să-l judecăm și, ca să fie așa, să-l cercăm ca nu cumva încredințându-ne corăbierului ca unui cărmaci și celui patimar ca unui foră patimi și morii ca portului, să ne pricinuim un naufragiu singur.

• înainte de intrare în stadion

intrare în stadion $\xRightarrow{\text{scop}}$ smerita rugare
mărturia

{neîncredere?
gând de îndoielă?} $\Rightarrow$ {cercetarea întâistătorului?
cercarea întâistătorului?}

incredințare	corăbierului	ca unui	cărmaci	X
incredințare	patimarului	ca unui	foră patimi	X
incredințare	morii	ca	portului	X

$\Rightarrow$ pricinuirea naufragiului singur

Tar după intrarea în stadionul evlaviei și al supunerii, să nu mai judecăm pe povătuitorul cel bun al luptei noastre în mii o privință, chiar dacă am vedea în el, ca într-un om, unele ușoare greșeli. Căci de nu, judecându-l, la mii nu ne va folosi supunerea.

• intrarea în stadionul evlaviei
în stadionul supunerii

$\rightarrow$ nu mai judecăm pe povătuitorul cel bun al luptei noastre

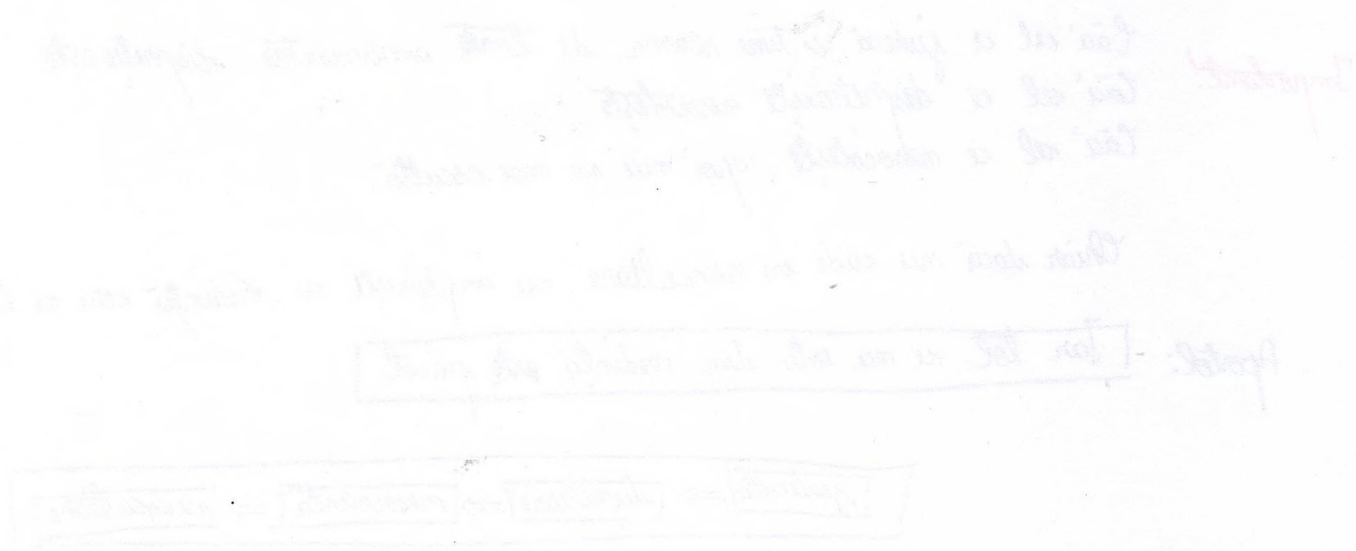
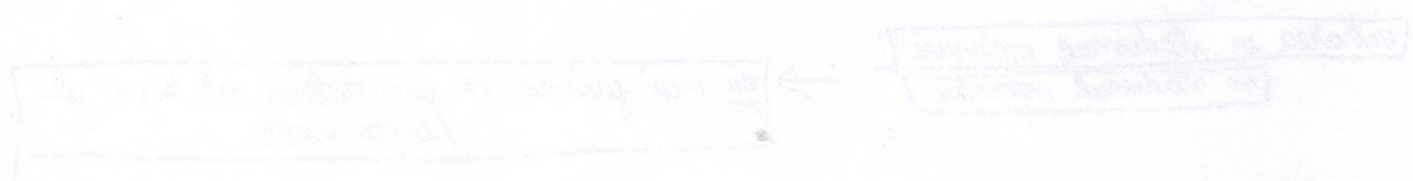
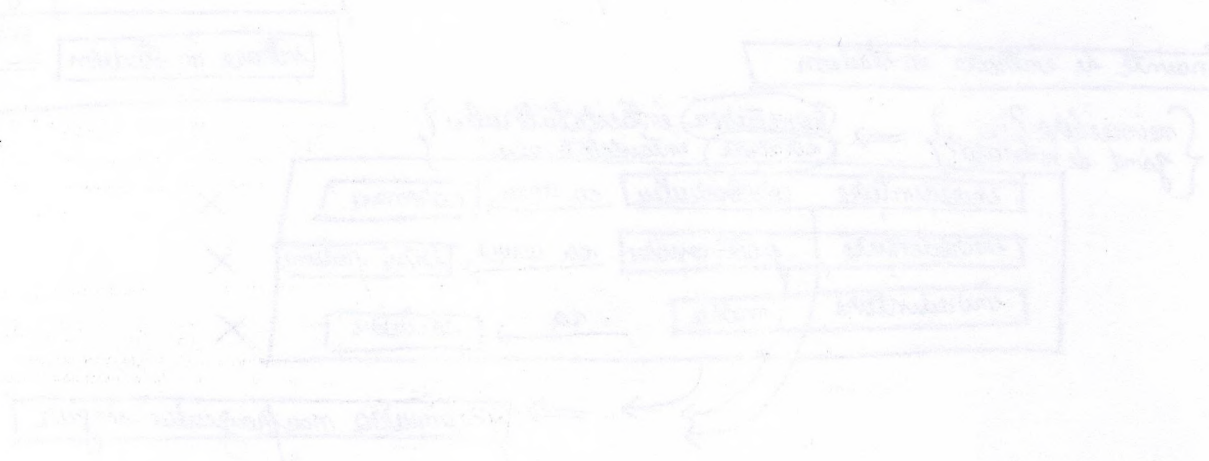
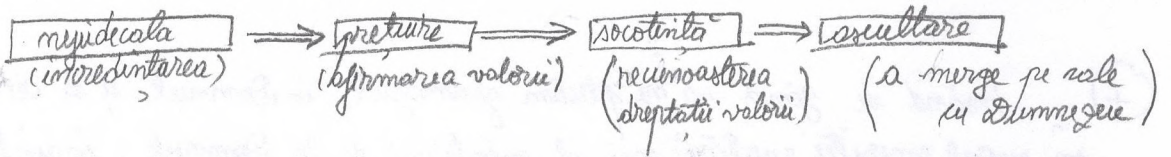
Important!

Căci cel ce judecă și ține seama de toate amănuntele disprețuiește
Căci cel ce disprețuiește mesocotește.
Căci cel ce mesocotește, apoi mii nu mai ascultă.

Chiar dacă nu cade în neascultare, ne împlineste cu credință ceea ce i s-a poruncit.

Apostol: Tar tot ce nu este din credință este păcat

judecata $\Rightarrow$ disprețuire $\Rightarrow$ mesocolință $\Rightarrow$ neascultare

- 8) E de toată trebuința ca cei ce vor să aibă pururea o credință ^{Important!} neîndoielnică în povătuitorii lor să păstreze biruințele lor pururea pomenite și mesterse în inima lor, ca atunci când străzii le vor semăna necredința față de ei să le închidă gura cu cele păstrate în amintirea lor. Căci pe cât înfloarește credința în inimă, pe atât se sește și trupul în slujire. Dar când se poticnește de necredință, cade: "Că tot ce nu e din credință e păcat" (Rom. 14, 23)

pe cât înfloarește credința în inimă → pe atât se sește trupul în slujire

credință ⇒ salutar

pe cât e lipsa de credință → pe atât e caderea în păcat
păcatul poporului

necredință ⇒ păcat

⑨ Când gândul tău te sfătuiește să judeci sau să osândești pe înălțatător, sare
ca din curvie,

gândul sfătuiește la judecată
gândul sfătuiește la osândă

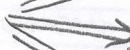
sari ca din curvie

Te nu dai serpelui îngăduință:
Important!

mic loc

Important!

mic intrare

Important!

mic început

Important!

Fi către balaurul acesta:

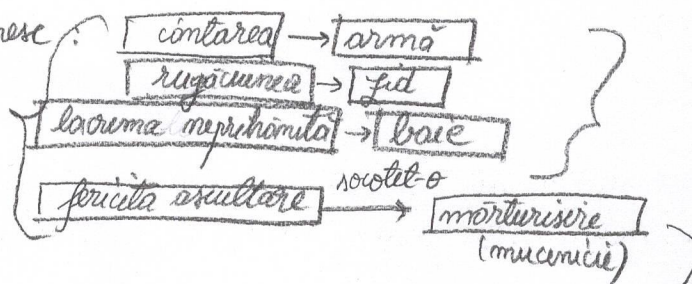
O, înșelătorule, nu eu am primit să fac judecata povătuitorului meu
ci povătuitorul face judecata mea.

Nu eu am fost judecator al lui, ci el al meu.

10

Porinli' numese

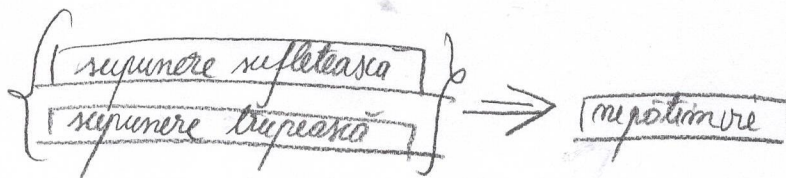
Important!

fără de care nimenea din cei împotâmiti nu va vedea pe Domnul

E de întrebare cum, fără ascultare, nimene nu va vedea pe Domnul? Căci ce? Maria Egipteanca, și alții care, care nu s-au supus cuiva, nu vor vedea pe Domnul? Dar ziarii ca vorbesc nu numai despre supunerea trupescă, și nu despre cea sufletească. Căci nu vom afla pe micșorul dintre sfântii care nu s-au supus trupului și dușului. Deu e vădit că el ce nu are pe cea sufletească împreună cu cea trupescă, nu va vedea pe Domnul. Căci mulți supunându-se porințelor trupești și-au robit sufletul plăcerilor. De aceea, nu au folosit nimic din această supunere. Deci trebuie să dobândească împreună cu supunerea trupescă și pe cea sufletească pentru ca să se facă nepătâmoși. Căci rămânând pătâmoși, nu vor vedea pe Domnul.

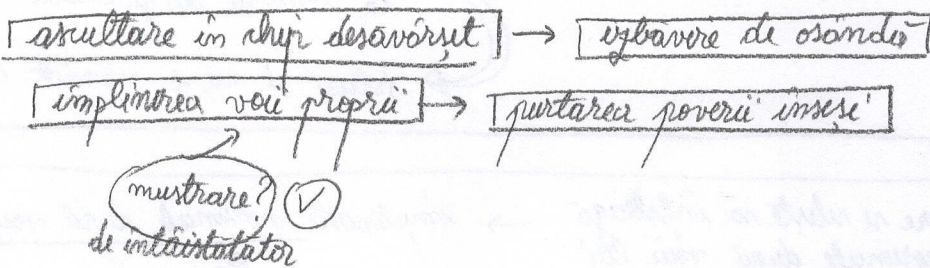
Domnul este nepătâmit și numai cei ce se încredere cu El îl pot vedea sau simți.

(11)

El se supune să el însuși o hotărâre în privința sa.
Cău' dacă ascultă în chip desăvârșit pentru domnul, chiar dacă nu
i se va părea că o face în chip desăvârșit, s-a izbăvit de osînda sa.
Iar dacă îi împlinește voia lui în anumite lucruri, chiar dacă i se pare
că ascultă, îi poartă povara el însuși. Dacă întăistătorul nu înaltează să-l
mustră, bine face. Iar dacă tace, nu am ce spune.

Solu: Cău' el care nu spune celui supus lui preselile,
se va osînda că și când el însuși le-a făcut.

El se supune, se judecă și se osîndește pe sine ca neputând, din
grădina păcătoșeniei, să înțeleagă și să împlinească cum se cere prein el însuși
voia lui Dumnezeu. Iar judecându-se pe sine, se izbăvește de judecata lui Dumnezeu.
Important!

El se împlinește ascultarea cu conștiința curată și nu face nimic după
voia sa, iar dacă din neștiință n' uitare îi va lipsi ceva din cele datorate,
și de aceea pare celor ce privesc simplu din afară ca vrednic de judecat, el
totuși nu e osîndit de Dumnezeu. Iar dacă se năstește să înțeleagă poruncile
după voia lui și să le împlinească după plăcerea lui, deși pare oamenilor că
ascultă în chip desăvârșit, el se osîndește de Dumnezeu, că a împlinit plăcerea sa.
Fără voia lui, el poartă povara lui.

cel ce împlinește ascultarea → cu constanță curată
→ nu face nimic după voia sa

respingere
întoarsă

→ îi lipsește ceva din cele datorate

pare celor ce privesc simplu
că vrednic de judecată

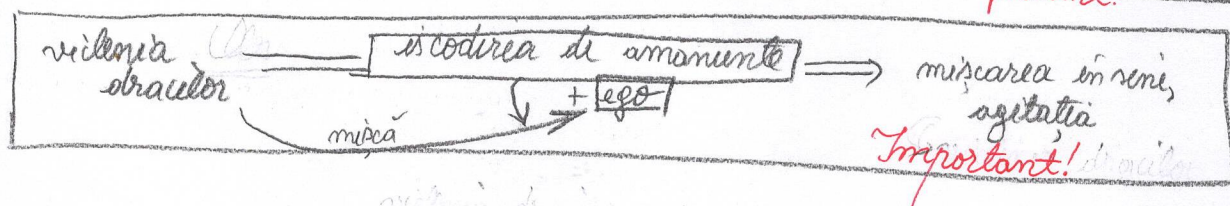
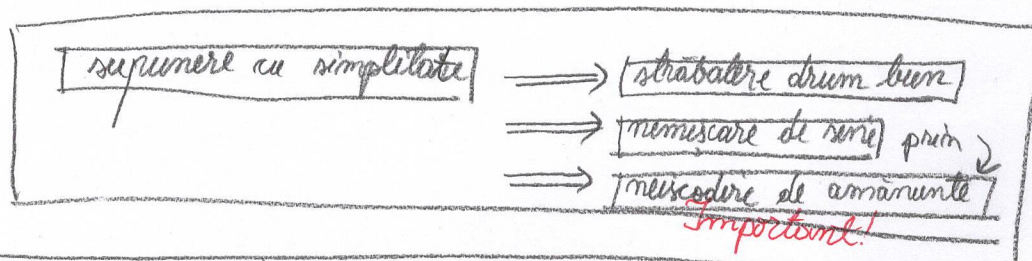
→ totuși el nu e osândit de Dumnezeu

cel care se reține să înțeleagă
poruncile după voia lui → împlinește poruncile după voia lui

pare oamenilor că ascultă în chip deservărit

→ el se osîndeste de Dumnezeu
pentru că a împlinit plăcerea proprie

- (12) Cui se supune cu simplitate în Domnul străbat drumul cel bun, nemescând în ei, prin iscodire de amănunte, viclema dracilor.

Nu se îngăduie celui ce ascultă cu recunoștință să supună vorbeii multe faptele pastorului: Cău în acest caz, dracii cu răi care stărnesc cugetarea la gânduri iscoditoare, îl sfătuiesc cu viclemie să facă drumul simplu, în chip mic. Întrebările, analizele, cântările de contrazicere în sfaturile date lui spre a împlini binele sunt tot felul de pretexte de amânare sau de refuz a împlinirii lor.

Binele e simplu și se vede cu mintea simplă. Important!

Mintea mică acoperă binele prin tot felul de compliniri iscodite

Important!

[simplitate] ⇒ [mescodire de amănunte]

[binele se vede cu mintea simplă]

13

Înainte de toate lăsa-ne mărturisim bunului și singurului nostru judecător.
Țar dacă el poruncește lăsa-ne mărturisim și tuturor. Căci ranele
descoperite nu se vor mări, ci se vor tămădui.

Important!

Mărturisirea păcatelor e ca o arătare a bolilor trupești.

Preum bolile trupești nu le descoperă oamenii tuturor, nici fiecareia
asa și mărturisirea păcatelor trebuie să se facă înaintea celor ce le pot tămădui.

"Voi, cei tari, purtați neputințele celor slabi" (Rom 15, 1)

A purta neputințele

Important!

→ înseamnă a ridica neputințele
→ înseamnă a tămădui neputințele

"Că El neputințele noastre le-a luat, și boalele noastre le-a purtat" Isaia 53, 4

Nu pentru că le-a luat în sine
ci pentru că pe cei ce pătimeau i-a tămăduit.

Avem aici un temei pentru mărturisirea la duhovnici, și nu în fața
unei mulțimi sau a oricui care se va simți sau va judeca cu neînțelegere
păcatele celor ce le-au mărturisit în fața sa

Despre tâlharii poaiți

(14) Mergând eu într-o mănăstire de obște, am văzut judecata înfricoșată a unui bun judecător și păstor. Cău sflându-mă eu acolo, s-a întâmplat ca unul dintre-o cetate de tâlhari să intre în viața călugărească. Acestuia, acel prea bun doftor și păstor i-a poruncit să se bucure șapte zile de toată odihna spre a vedea numai din afară viața din acel loc. După a șaptea zi, chemându-l, păstorul, deosebit, l-a întrebat dacă îi place să locuiască împreună cu ei. Și după ce l-a văzut pe el învâindu-se cu toată sinceritatea l-a întrebat iarăși ce lucru neamărit a făcut în lume. Și când l-a văzut mormurind cu cuvântul toate cu hotărâre, iarăși a zis învâindu-l: "Voiești să descoperești aștea în fața întregii frății!" Tot acela urând cu adevărat păcatul său, colcând peste toată rușinea, a făgăduit fără revărsală. "Dacă vrei, a zis, chiar și în mijlocul cetății Alexandriei."

Apoi păstorul a adunat în biserică pe toți păstorii săi, 230 la număr. Și săvârșindu-se dumnezeiasca liturghie (cău era duminică), după citirea Evangheliei a dus înăuntru pe cel osândit fără prihană, tras de oarecare frate și lovit cu mănă, cu mâinile legate la spate și îmbrăcat în sac de păr, și având remușă pe cap, încot la însuși vederea lui toți s-au înspăimântat și au început îndată să strige plângând, că nu stău nimeni ce s-a întâmplat; apoi, când a ajuns aproape de ușa bisericii, a grăit către el acea sfântă copetenă, judecător de-camerei-cubitor: "Oprește-te, că ăști nevrându-ți să intri aici."

Înspăimântat de glasul păstorului ce răsunase către el din altar (căci credea, după cum pe urmă cu jărăminte m-a încredințat, că nu auzea glas de om, ci de tunet), căzu îndată pe fața sa, cutremurat și rătăcit în întregime de frică.

te' zăbind jos și udând pământul cu lacrimi, i-a poruncit ieracii de către
mormântul doftor care lucra prin toate mormintele lui și dădea tuturor chipi de
morminte și de morminte vândute, să spună toate cele făcute de el, după felul lor, în
fața tuturor. Iar acela mormintărește cu frică toate, una câte una, înspăimântând
suzul tuturor: nu numai păcatele trupului cele potruitoare firii și cele după fire,
cu faptele curvatoarele și cu cele necurvatoarele, ci și viciile, viciile și
celelalte, care nu e îngăduit a le suzi sau a le preda scrisului. După ce s-a
mormintărit, i s-a poruncit să fie tuns și să fie socotit între frați:

i-a poruncit să se bucură șapte zile de toate
l-a întrebat dacă îi place să locuiască împreună cu călugării
l-a văzut învârtindu-se cu toată sinceritatea
l-a întrebat ce lucru necurvenit a făcut în lume

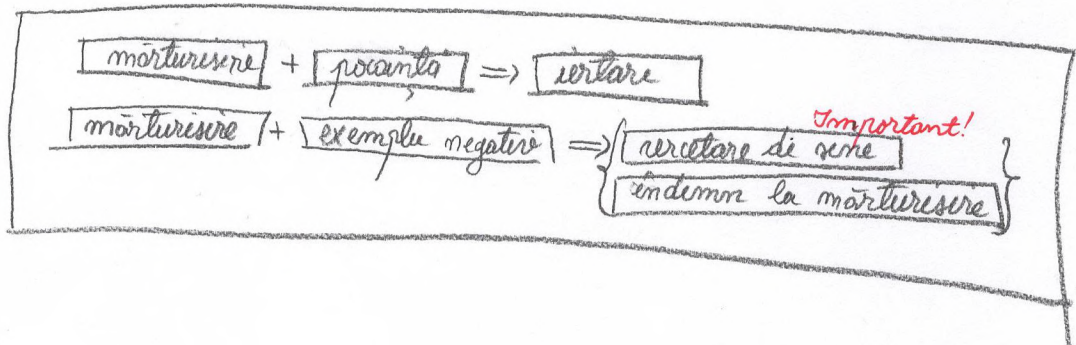
→ mormintărește cu curvătura toată cu hotărâre
→ starețul a vrut să mormintărească totul în fața fraților
→ călăharul → urând cu adevărat păcatul său
→ călănd peste toată rușinea
→ făcându-l fără revărsare
călăharul a făcându-l și a mormintărit păcatele sale
cu hotărâre

- gustarea din noul stil de viață
- cercetarea dorinței de a rămâne în noul stil de viață
- cercetarea voinței de a rămâne în noul stil de viață
- cercetarea hotărârii de a rămâne în noul stil de viață
(tuturii)
- {mormintăreștii în fața întințatului} a geselelor vechiului stil de viață
mormintăreștii în fața tuturor

(15) Iar eu, minunându-mă de înțelepciunea acestui curvîș, l-am întrebă în deosebi pentru ce a făcut un lucru străin, ca acesta? Iar acest doftor adăvîrat a răspuns: „Pentru acestea două: Întîi, ca pe cel ce s-a mîrturisit să-l scape prin rușinea de acum de cea viitoare. Iar aceasta s-a și întîmplat, căci nu s-a sculat frate Ioane, de la pămînt, pînă ce m-a dobîndit iertarea de toate.

Și să o crezi aceasta. Căci unul dintre frații oștate acolo a îndrăznit să îmi spună: «Am văzut pe cineva ținînd o hîrtie scrisă și o trestie (un condei) și cînd el a zăcea jos își spunea un păcat, acela îl ștergea cu trestia». Și pe drept curvînt. «Căci am spus, zice, fărîdelegea mea Domnului și mi-a iertat nelegiuirea inimii mele» (Ps. 31, 6). Iar al doilea, pentru că am pe unii care au greșele nemărturisite, și prin aceasta îi îndemon și pe aceia la mărturisire, fără de care minimea nu va dobîndi iertare.

SCOPUL MĂRTURISIRII

16) Și multe alte minunate și vrednice de amintire am văzut la cel pururea
pomenit păstor și în dăstăa lui, din care voi încerca să vă fac cunoscut pe cele mai multe,
câte am rămas nu puțină vreme la ei, urmărind viața lor și minunându-mă mult de ea
cum acei pământești urmau pilda celor cerești. O legătură de nedesfăcut a iubirii îi lega
și cea ce e și mai minunată este că erau iubituri toată îndrăgmeala și groșirea drăgății.
Se învoiau înainte de toate în a nu răni constința vreunui frate în vreo privință.

Scria 1870. Prin multe fapte se rănește constința fratelui:

- prin disprețuire
- prin măsocări neacuzate
- prin ținerea de minte a răului
- prin ille ce răsar din acestea

Tar dacă se arăta carerea cu ură de altui, păstorul îl închidea pe acesta în
mănăstirea cea despărțită ca pe un osândit. O dată, preacuviosul porunci să fie
slungat îndată unul dintre frații care a bârfit către el pe aproapele său, neîngăduind
să se afle în mănăstire diavol văzută și nevăzută.

Am văzut la acei curioși lucruri cu adevărat foloitoare și minunate.
Era o frățime după domnul adunată și legată, orând și lucrarea minunată
și contemplarea (vederea) lui Dumnezeu. Așa de mult se deprindeau să se
săruiască în faptele dumnezeiești, că aproape nu aveau nevoie de îndemnul
înălțătorului, și unii pe alții se trezeau spre vegherea dumnezeiască.

Cău' erau între ei rânduite miste sfinte și dumnezeiești nevoite bene gândite
și statornicite. De aceea, de se întâmpla vreedată ca vreunul dintre ei să înceapă,
când nu era înălțătorul de foc, să bârfească sau să osândiască, sau peste tot
să grăvici în desert, prin vreun semn care scapa nevăzută altora, vreun alt frate
atrăgându-i la reamintire, îl făcea să tacă. Tar dacă acela nu se nimeria, poate,
cel ce-i atrăgea la reamintire, punând metanie, pleca. Tar dacă aveau nevoie să spună
ceva, le era îngăduita la nesfârșit și neîntrerupt, aducerea-ominte de moarte și gândul
la judecata veșnică.

Totul se petrecea cu o mare delicatete, fără jignirea celui ce trebuia îndreptat.

Întrebarea marelui Vasile: << Până la ce cuvânt ajunge vorbirea desartă? >>

Răspuns: << În general, tot cuvântul care nu folosește la trebuința ce o avem de Domnul este desart, și promisiunea acestui cuvânt este de așa fel, că chiar dacă e bine ceea ce spune, dar nu folosește la zidire, el ce l-a grăit nu are promisiunea în bunătatea cuvântului, și în faptul de a nu-l folosi spre zidire. [El atunci intristează pe Duhul Sfânt] (Efes. 4, 29-30)

Întrebat marele Vasile: << Ce este cuvântul desart? >>

Răspuns: << Mărturisirea credinței lipsite de fapt. Când cineva crede și mărturiseste pe Hristos, dar nu face ceea ce a poruncit El >>

<< Când cineva mărturiseste, dar nu se îndreptățește,
Când zice că se pocăiește, dar iarăși păcătuiește,
Când cineva bârfește,
Când cineva aude pe bârfitor, dar tace,
Când cineva nu mărturiează cu curaj, atunci ia parte la bârfă.

Și el ce măscăcește minciuna vorbește în desert pentru că istorisește ceea ce nu s-a petrecut sau nu s-a văzut. Dar și cel ce învâta să se facă bine, dar el nu face, vorbește în desert.

vorbirea desartă = tot cuvântul neposibilitat la trebuința ce o avem de Domnul
= tot cuvântul meșdător
= tot surplusul de cuvânt meșdător și mort => intristează Duhul Sfânt
=> tot scurtul cuvânt ziditor și viu => lucră Duhul Sfânt

cuvântul desart = mărturisirea credinței lipsite de fapt

= când cineva crede și mărturiseste pe Hristos dar nu face ceea ce a poruncit El

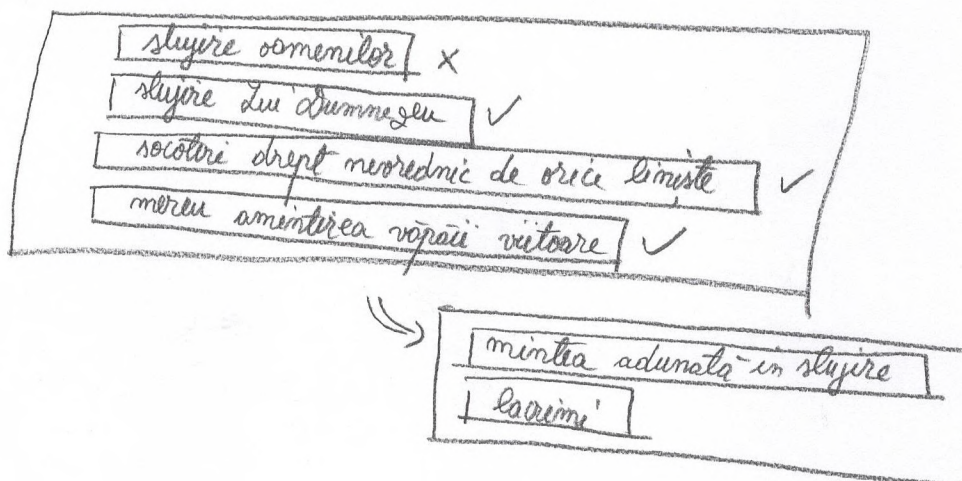
= când cineva mărturiseste, dar nu se îndreptățește

= când cineva zice că se pocăiește, dar iarăși păcătuiește

= când cineva bârfește

= când cineva aude pe bârfitor și tace

(17) Nu voi trece sub tăcere dintre cele văzute acolo mîi biruința minunată a bucătarului. Văzîndu-l pururea cu mintea adunată în slujirea lui, și cu lacrimi l-am rugat să îmi spună cum s-a învrednicit de un astfel de har. Tare el, silit de mine, a răspuns: "Nu m-am gândit niciodată să slujesc oamenilor, ci Lui Dumnezeu. Și socotindu-mă ne vrednic de orice liniste, am totdeauna în amintire vederea focului văpăii viitoare".

(18)

În auzim de o altă izbândă minunată a lor. Ei nu se opresc nicu' la trapeza din lucrarea minții, ci printr-o obisnuință vrednică de însemnat și printr-o oplecare mintală se aduceau fericiți aminte de rugămintea din suflet.

Dor nu arătau făcând aceasta numai în trapeza, ci și în orice întâlnire și odornare a lor. Iar dacă vreunul din ei suferea vreo cădere, primea cele mai multe rugăminți de la frați să se lase lor grija și îngrijirea pentru aceasta în fața pîntorului și să primească ei certare de la acela.

Pentru aceasta, pîntorul cel mare, amovînd lucrarea ucenicilor, dădea certare mai mică, ca unul ce știa că cel arlat nu-i alăt de vinovat; ba micu' nu mai cînta pe cel ce căzuse cu adevărat în greșeală.

"Din marele Vasile, despre a nu orunde păcatele fratilor sau cele proprii. Tot păcatul trebuie făcut amovut înaintatului fii de către cel ce a păcătuit însuși, fie de către cei ce-l amovă împreună cu acela, dacă nu-l pot tămădui ei însiși după porunca Domnului. Căci păcatul nespus este boala tănuată în suflet.

Nu vom numi benefactor pe cel ce începe să strică boala în trup (ucigas de vin) ci vom numi benefactor pe cel ce se scoate prin durere și oprimă la arătare, ca fie prin vomitare să arunce ceea ce votămă, fie prin descoperirea bolii să facă amovut chipul tănuirii.

Tot așa, e vădit că a orunde păcatul înseamnă a pricinui celui bolnav moartea *Important!*

Înstruirea cu curaj sunt, de asemenea, mai bune decît pretenția orundă. Nici să nu orundă unul păcatul altuia. În primul caz, unul se face ucigasul fratelui său; în al doilea caz, fiecare se face ucigasul cel său.

Căci cel ce nu se tămăduiește pe sene, și prin faptele sale este frate al celui ce se votămă pe sine.

Important!

Benefactor = cel ce începe să strică boala în trup
cel ce scoate cele stricătoare din trup prin durere și oprimă
(la arătare)

a orunde păcatul = înseamnă a pricinui celui bolnav moartea
cumva făcînd de el → a te face ucigas fratelui tău
soluție: înstruire cu curaj

Unde se promeneau la domni grăire deșertă sau glume? Tar dacă vreunul dintre ei ar fi înăpuț vreo ceartă cu aproapele, trecând altul și făcând metaforă risipea mânia. Și dacă-i simțea că vor tine minte rău, vestea îndată celui ce rămânea cele de al doilea după întâistător și-i făcea să se împacă unul cu altul înainte de opusul boarelu'. Tar dacă se învârtosau, fie că erau pedepsiți să nu se împartăsească de hrană până la împăcare, fie că erau exgoniți din mănăstiri.

Tar această romduală vrednică de laudă era prăzită la ei cu preia, și nu în deșert, cău' aducea și arăta multe roade. Cău' multe dintre curvosi aici s-au dovedit faptuitori și vizitatori având darul deosebiri (al dreptei rosete și al smeritei cupetare). Și se putea vedea la ei o privește cutremurătoare și de morșetie îngerească. Se puteau vedea oameni de mare venerație și sfîntenie, petrecând în ascultare ca niște copii și având ca cea mai mare laudă murenia lor.

19

Am văzut acolo bărbați trăind în ascultare de vreo cinci-zeu ani.

Pe aștia i-am rugat să mă învețe ce mângâiere au aflat din atâtea osteneală. Unu' dintre ei spunea că au aflat adâncul (obștul) smereniei, prin care slunga de la ei tot războiul. Alții spunea că au dobândit desăvârșita nemişcare și lipsa de durere la bărfeli și sudalme.

Am văzut pe alții, din acei pururea pomenite venite acolo, în căruntă și cu chip îngeresc după dobândirea nerăutății și a simplității celei duhovnicești și întărite cu voință; m-am văzut vreunul foarte judecăto și neînțelept, ca bătrânii din lume pe care oamenii sunt obișnuiți să-i socotească sminteli. Ci pe toți, blânzi în cele din afară, luminoși, neprefăcuți, memestugiti, fără nimic de plămuit, nici în cuvânt, nici în purtare, lucru care nu se afla la mulți; iar în cele dinăuntru, respirând cu sufletul pe Dumnezeu și privind pe înălțătatea-
torul ca niște copii nemuritori și având ochiul mintii îndrăgnet și tare față de draci și de patimi.

Important!

Important!

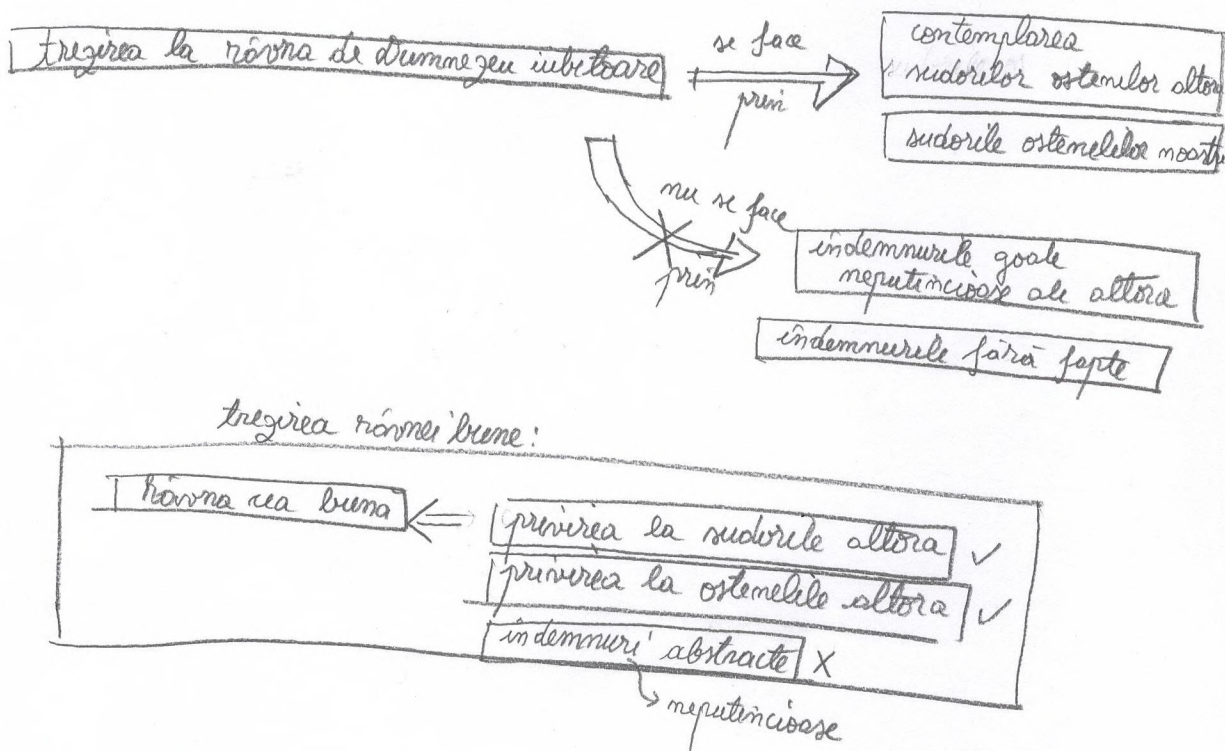
adâncul (obștul) smereniei ⇒ slunga tot războiul
cât de departe suntem de Slava lui Dumnezeu
cât de puțin suntem față de Harul lui Dumnezeu

osteneala ⇒
dobândirea desăvârșitei nemişcări față de bărfeli
dobândirea desăvârșitei nemişcări față de sudalme
dobândirea lipsei de durere față de bărfeli
dobândirea lipsei de durere față de sudalme
dobândirea nerăutății
dobândirea simplității duhovnicești + întărire cu voință
Important!

respirând cu sufletul pe Dumnezeu ⇒ blândete pe din afară
prăvălind pe înălțătatea ca niște copii nemuritori luminoși
prăvălind pe draci și patimi cu ochiul mintii îndrăgnet neprefăcuți
memestugiti
fără nimic de plămuit ⇒ în cuvânt
în purtare
Important!

(20)

Dar nu-mi ajunge timpul vieții, o, sfântă capetenie, n' iubitore de Dumnezeu
adunare, să povestească virtuțile acelor fericiți n' victorie lor asupra celei cerești.
Totuși, mai bine este să înfrumusețăm cuvântul nostru către voi n' so vo trezem
la războaie de Dumnezeu iubitoare cu sudorile ostemelor lor, decât cu îndemnurile
noastre neputincioase. Căci "fără neică o îndoială, ce e mai mic se împodobește
cu cea ce e mai mare" (Evr. 7, 7) Dar vă rog să nu așteptați să vă scriu ceva
plăcut de mine, căci e un obicei al meșterilor să caute să gădărnicească folosul.

Important!

(21)

Dar să ne întoarcem la cele spus mai înainte. Un bărbat oarecare, cu numele Iidor, de neam boieresc / din Alexandria, s-a retras din lume înainte de anul acesta, în mănăstirea amintită, unde l-am spusat și eu. Primindu-l acel preacuvios păstor și văzându-l foarte pomit spre rele / crud / aspru și cutayător / se gândește / prea inteligent să infrângă velenul dracilor printr-o rânduie omenească. Și zise către Iidor: „Dacă te-ai hotărât să iei jugul lui Hristos, vreau înainte de toate să te deprinzi cu ascultarea.” Dar acela a răspuns: „Precum se predă furul fierarului, așa și eu, preasfinte, mă predau pe mine ție.” Păstorul, bucurându-se de această pildă, dădu înaintea fierului Iidor regula nevoinei și-i zise: „Vreau să stai, frate, în poarta mănăstirii și să faci îngemunchere fiecărui suflet care intră și iese, zicând: «Roagă-te pentru mine, părinte, că sunt slăbom de dăb rătăc»”. Și a ascultat acesta ca îngerul pe domnul.

Și făcând el așa șapte ani și ajungând la cea mai adâncă smerenie și zădărie de inimă, pururea pomenitul acela, după cei șapte ani rânduie de Lige și după răbdarea neînchipuită a bărbatului, voi să-l numere sa mai mult decât vradne în rândul fraților ca să-l învrednicească și de hirotonie. Dar acela a îndreptat foarte multe rugăminți prin alții și prin mine, nevrându-l, către păstor, să-l lase să sfârșească drumul, petrecând acolo. El în vestea prin curântul acesta în chip umil și sfârșit și chemarea lui apropiată (la Dumnezeu), fapt care sa și întâmplat.

Cău lăsându-l pe el învățătorul în această rânduială, după ce zise la plicat / prin nestăvire în chip slăvit la domnul, luând la el în a șaptea zi a adormirii și pe portarul mănăstirii. Cău îi spusese lui, fericitul, că de va dobândi îndrăgire la domnul nedespărțit îi va fi și acolo degrabă. Iar aceasta s-a și întâmplat, spre cea mai mare adăvare a primirii neînfruntate a psaltării și a smereniei lui, de Dumnezeu-urmatore.

după cei șapte ani rânduie de Lige:

⦿

Cinstite părinte septimea de ani a Legii Vechi, dezlegând după trecerea acestui timp pe Iidor de canonisire. Prin aceasta arată că tot omul trebuie să treacă prin răstimpul dureros al vieții așteptând până ce, izbăvind-se de rele de aici, ajunge la odihna celor de acolo.”

(22) Am întrebât pe acest mare Isidor, pe când trăia, ce lucrare avea mintea lui stând în poartă? Și pururea promisiunea nu a oscum-o de către mine, căci voia să mă folosească. Spunea deci că la început o avea pe aceasta: "Încoturnam că pentru păcatele mele m-am vândut, de aceea făceam pocăința cu toată amărăciunea, cu nădăd și cu sângă."

Ob Din Isaac Isid: "Putin meaz suportat pentru Dumnezeu e mai mare decât o fapta mare sâvârșită fără meaz. 'Deoarece meazul de bunăvoie probează credința și iubirea. Iar fapta odihnei se naște din lăenirea conștiinței. De aceea în meazuri s-au probat sfintii în dragostea lui Iisus, și nu în odihnă. Pentru că fapta fără osteneală e dreptatea celor din lume, care fac milostenii din cele din afară și nu agonisesc în ei înșiși.' E un lucru mai mare să suporte o durere, decât să faci cu tăsură o faptă bună. Ultima nu se înscrie stăt de adânc în ființa proprie, ca să o prăchumbe."

Iar după ce s-a împlinit un an, mai aveam înțrăstare în inimă, așteptând plata de la Dumnezeu pentru robdare.

Ob "Cel ce primește meazurile din timpul de fătă în așteptarea bunătatilor de mai târziu, a aflat dumostința adevărului și se va izbăvi ușor de mănă și de înțrăstare." Și cumăște mai bine complexitatea firii cel ce suportă meazuri, decât cel pentru care totul decurge lin, rămânând la suprafata ființei lui nepusă la încercare prin grele meazuri;

Trecând iarăși un an ma încoturnam meazdnic, în simțirea inimii, de petrecerea în mănăstire și de vederea și de vorbirea - împreună cu părinții și de împărtășirea cu dumnezeiescile Taine și de privirea cură în fătă; și căutând cu ochii în jos, dar și mai jos cu cupulul, ceream celor ce intrau și ieseau să se roage pentru mine."

Despre Laurentie

(23) Iezind mai odată la masă, acel mare povătuitor, plecându-și sfânta sa gură la urechea mea, zise: "Voiești să-ți arăt rugătoare dumnezeiască într-o adâncă căruntă?".

Iar eu rugându-l să o facă, dreptul acesta striga de la o a doua masă pe un oarecare cu numele Laurentie, ce avea în mânăstiri vreo patruzece și opt de ani și era al doilea preot slujitor la altar. Acela venind și înclinându-se în fața egumenului, acesta îl binecuvăntă. Dar răsărindu-se acela, nu-i spus nimic, ci-l lăsă să stea în fața mesei, fără să mănânce (și era la începutul mesei). Acela rămase așa un ceas sau chiar două, încât până la urmă mă rușinai să privesc la fața lui; căci era cu părul alb de tot, având optzeci de ani.

Rămânând fără răspuns până la sfârșitul mesei, fu trimis de curierul să spună mai înainte pomenitului. Iară la începutul psalmului XXXIX. Dar eu m-am trecut cu vederea, ca un prea viclean, să ispitesc pe boțârn. De aceea l-am întrebat ce gândea când stătea înaintea mesei. Iar el a zis: "Înfățișându-mi în pragma păstorului chipul lui Hristos, am socotit că nu el îmi poruncește, ci Dumnezeu."

Pentru aceea, părinte Ioane, stăteam rugându-mă nu ca înaintea mesei unor oameni, ci ca înaintea altarului lui Hristos, neprimind niciun gând rău față de păstor, datorită credinței și iubirii mele față de el. Căci s-a zis: "Tăbăra mea socotește răul" (1 Cor. XIII, 5). Dar cunoaște și aceasta, părinte, că dacă cinerea se predă pe sine de bunăvoie simplității și merăvătății nu mai dă celui rău nici loc, nici vreme împotriva sa!

a se predă de bunăvoie simplității
a se predă de bunăvoie merăvătății

→ a nu da
celui rău
nici loc
nici vreme
împotriva sa

Obs:

Silvana Vlad: a face tot lucrul sa în Fața Lui Dumnezeu

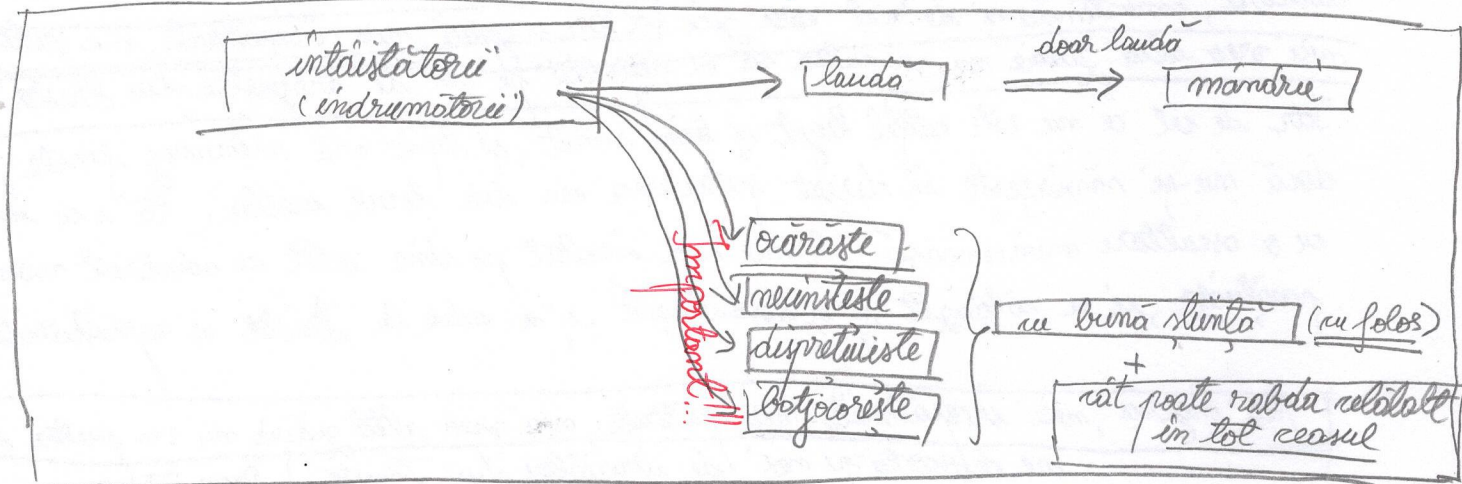
Despre econom

(24) Treacă cel drept era cu adevărat prin Dumnezeu mântuitorul și păstorul celor sale, la fel îl avea de la Dumnezeu și pe economul mănăstirii, mai mult decât pe oricare altul, blând, ca foarte puțin. Împotriva asta se porne odată stăruie cu mare mînie spre foloșul celorlalți, în biserică, poruncind să fie hăos afară fără niciun motiv. Iar eu, stîndu-l pe asta neputut de vina de care îl scîdea păstorul, i-am luat apărarea economului în fața păstorului, luându-l deaparte. Dar înțeleptul spus și el: "Stii, părinte, și eu. Dar, precum e un lucru de osîndă și nedrept a răpi pîinea din gura pruncului leșinat de foame, așa se va păgubi și pe sine, și pe lucrător înțăistătorul sufletelor dacă nu-i prelujești a celui alătea cununii câte stii că poate răbda aela în tot ceasul fie prin ocări, fie prin necăstări, fie prin disprețuire și batjocoriri".

→ Obs 1 Așa și înțăistătorul sufletului nu se vătămă și nu se păgubește nimic pe sine, prădîmînd a celui cununii.

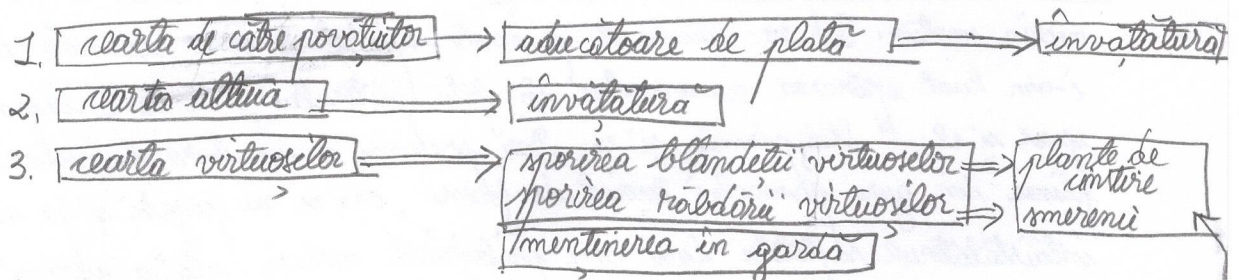
→ Obs 2 Luptătorii sunt iubiți ca să sporească logătia lor. Cei moleseli, ca să se porcescă de cele ce-i vătămă. Cei somnoroși, ca să se trezească. Cei depărtați, ca să se apropie de Dumnezeu. Cei familiare, ca să facă și mai familiare prin îmbrățișare. **Important!**

Obs 3 Observă cum celor ce au urcat li s-a dat, nu fără folos, preleg de smerenie. Cău dacă se desăvârșesc în cele ce au pus început se fac și mai vrednici de laudă. Dacă ceilalți lucrători bine sunt numărați laudați de înțăistători, începe să se umple de mîndrie și se păgubește și ei, și înțăistătorii, căi nu au avut grijă de buna lor înolbrumare. **Important!**

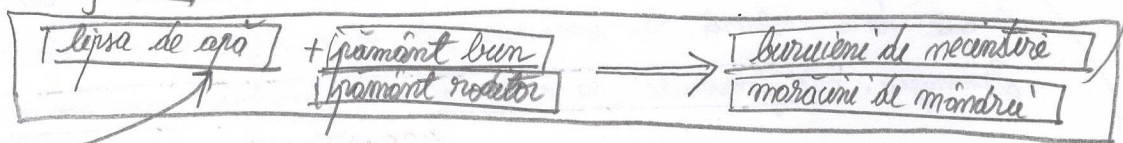
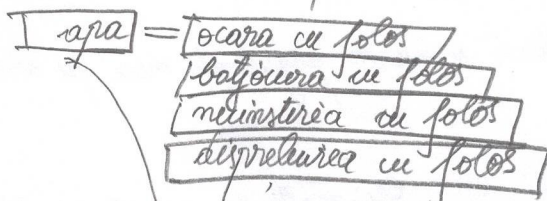

El nu face precum acestor trei păgubire foarte mare:

1. Întâi se lipsește acela însuși de plată și vine din certarea povătuitorului;
2. Al doilea, că, putând să folosească și pe ceilalți din virtutea altuia, nu o face aceasta.
3. Al treilea și cel mai greu lucru e că și cei ce par purtători de osteneli, făcându-se o vreme fără grijă și neînmormântându-se sau certate de înțâritătorul ca unii să ar fi, chiurele, virtuozii, se lipsesc de blândetea și de răbdarea și se încearcă să o aibă.

Cău lipsa de apă acoperă și pământul bun și roditor, și gros de burueni și neînșiră și-l face să odărnălească mărăciuni mândrie, ai viclenie și ai metemeri. Sînd-o aceasta, marele Apostol scrie lui Timotei: «Stăruie multă, cearta, înleamna cu timp și fără timp» (2 Tim IV, 2)

Iar eu, împotrîvind-mă aceluia povătuitor adevărat și aducînd înainte slăbiciunea generației noastre și că mulți, poate, pentru certarea fără motiv sau, poate, nu fără motiv și rup de păstor, sînt rătăciți al înțelepciunii, și iarăși:

"Sufletul legat de Hristos prin iubirea și credința păstorului nu se depărtează de el pînă la sânge și mai ales cel ce s-a tîmăduit vrednică prin el de vreo namă oarecare, omîntîndu-se de cel care zice: «Nici înșiră, nici înșiră, nici puterile, nici vreo altă zădărie nu va putea să ne depărteze pe noi de dragostea lui Hristos.» (Rom. VIII, 38)

Iar de cel ce nu este astfel legat și bine rodit, și lipit mă mărim foarte, dacă nu se săvîrșește în desert petrecerea cea din locul acesta, că s-a înșiră cu o osultare mîrăciunilor. Și nu s-a înșiră pe sine acest cu adevărat mare povătuitor, și a rătăcit și a derădărit, și a adus la Hristos se neprimărit.

Nici înșiră, nici înșiră, nici puterile, nici vreo altă zădărie nu va putea să ne depărteze pe noi de dragostea lui Hristos. Rom. VIII, 38

Despre Avachir

- (25) Să ascultăm înțeleguinea lui Dumnezeu aflată în vase de lut și să ne minunăm de ea. Mă gândindu-mă eu deci când mă aflam acolo de vredință, de răbdarea și de neclintita stăruință a celor nou-soditi, cu toate cercările și ocările, ba uneori și prigonirile nu numai din partea întâistătătorului, ci și a celor cu mult mai jos, am întrebat, pentru jidria mea, pe un oarecare dintre frații ce se afla în mănăstire de vînsprezece ani pe nume Avachir, pe care îl vedeam nedreptățit aproape mai mult decît pe tot, ba uneori oblungat și de la masă dintre slugituri; și era din fire foarte puțin vorbăreț.

Deci zise către el: "Frațe Avachir, pentru ce te văd alungat de la masă și dormind de multe ori nemîncat?" Iar el răspunse: "Găde-mă, părinte, că mă încercă părinții mei de sunt bun de călugăr, dar nu o fac acesta fără iubire."

Obs "Nu numai pe cei ce mor de răbie și pe cei ce sînt mărturisit pe Domnul în fota birimilor îi încununază Domnul, ci și pe cei ce sînt-au dovedit iubirea între nevoință, căci precum aceia au răbdat împunsăturile pentru Domnul, așa și aceștia au răbdat arapările și nevoința pentru Domnul."

Și eu, umorînd scopul întâistătătorului și al celorlalți, le răbd toate fără greutate. Iată, am vînsprezece ani din cei treizeci cît socotesc, precum mi-au spus și ei la intrarea mea (în mănăstire) că încercă pe cei ce s-au lepădat de lume. Și pe drept cuvînt, frațe Ioane, căci fară cercare aerul nu se desvîrșește."

Măi rîmînînd deci viteazul acesta, Avachir, după intrarea mea în mănăstire doi ani, s-a mutat la Domnul, spunînd părinților cînd avea să plece:

Important! "Mulțumesc, mulțumesc Domnului și vouă. Că ispitindu-mă voi pentru mîntuirea mea, iată, am rămas neîmpulit de draci timp de vînsprezece ani!" Pentru aceasta, întâistătătorul, ca un drept judecător, a poruncit să fie arătat după vrednicie, ca un mărturisitor (mucenic), împreună cu sfinții odormiți acolo

Dupre arhidiaconul Macedonie

(26) Aș necheptati, fără îndoială, pe rămintorilor celor bune dacă aș îngropa în mormântul tăcerii lupta și biruința lui Macedonie, a întâiului diacon de aici. Acesta aflându-se în purtarea de grijă a domnului, l-a rugat o dată pe pastor, cu două zile înainte de sărbătorirea Sfintelor Teofanii, să plece în cetatea Alexandriei, pentru oarecare trebuință personală, făgăduind să vină repede din cetate pentru pregătirea sa de slujba sărbătorii. Dar diavolul, vrăjmasul binelui, l-a împiedicat pe arhidiaconul îngoduit de egumen să vină în sfânta mănăstire la data hotărâtă de întăritatelor. Totuși după o zi, pastorul îl moare din diaconi și-l alege în rândul celor din urmă începători. Bunul diacon al robilor și arhidiacon al stăruinței primi hotărârea și urâmintul părintelui fără înținare, ca și când altul ar fi fost pedepsit, și nu el. După ce a rămas în această stare potruzei de zile, înțeleptul l-a ridicat iarăși în treapta lui. Dar după o zi de arhidiaconie acesta îl rugă să-l lase sărăcie în aceeași certare și neînținare de mai înainte, spunând că a săvârșit un păcat de neiertat.

Dar amovând curiosul că acela nu spune adevărul, și cere aceasta din smerenie, să învoit cu dorința cea bună a slujitorului și se putea vedea răsunătatea venerată petrecând în starea începătoare și cerând să se roage pentru el "deoarece, zicea, am căzut în curvia neorădării". Hui înso, smeritului, a îndrăznit acest mare Macedonie să-mi mărturisescă pentru ce a elergat de bunovoie la această meritorie vîntuire. "Niciodată, zicea, n-am simțit atîta ușurare de orice război și m-am voșat dulceața luminii dumnezeiești în mine, ca acum.

Obs Cel cu ia de bunovoie starea smereniei și ostenelele cele grele nu va mai suferi de venirea asupra lui a unor umiliri și greutatea fără voie. Acesta nu-l va înfrînta, la mîi nu le va mai simți, și se va bucura de ele. Cău' el gîsește pregătul pentru ele. Nu le mai vîntă pe ipote și ca război. Nu-i mai produce înfrîntări și nemulțumiri. El vede în sine lumina dumnezeiească, pentru că vede rostul lor binefăcător.

24 Este propriu îngerilor să nu cadă. Ba poate mic' să poată cădea, cum făc' anii
dar oamenilor le este propriu să cadă și să se ridice iarăși de câte ori s-a întâmplat
aceasta. Numai dracilor le este propriu să, o dată căzuți, să nu se mai ridice niciodată.

îngerul → proprietate: nu cad
oamenii → proprietate: de câte ori cad se ridică
dracii → proprietate: odată căzuți, nu se mai ridică niciodată

Abt Sunt trei ordine, zice Sfântul Hieronim: îngeri, oameni, demoni.
A nu cădea e propriu îngerilor, dar nu după ființă, ci prin liberă alegere.
→ nu sunt prin fire membrați spre rău (ci prin liberă alegere)
→ pentru că în acest caz mic' Satana n-ar fi căzut, fiindcă
prin fire n-ar fi putut potoli aceasta. Dar sunt greu
de mișcat spre contrariu, cum zice Trăgătorul Teologul.

Important! Dea mu după ființă, ci după liberă alegere au dobândit înșurșirea de a nu cădea.

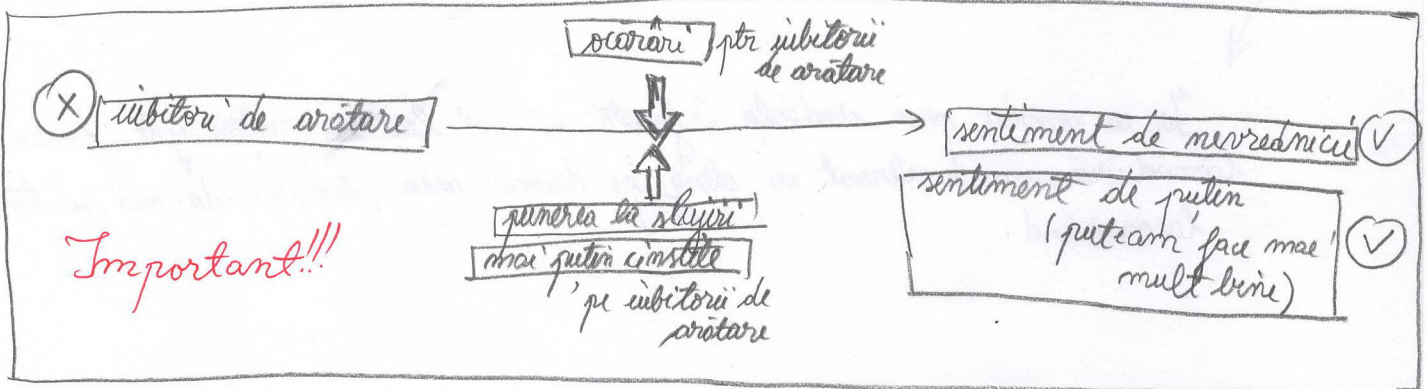
Pe aceasta dracii, întorcându-se spre rău, cu trăsături, din pricina neputinței de întoarcere
în opoziție. Dar oamenii, din pricina putinței de întoarcere, sunt mai buni decât demonii.
Dar îngerii sunt mai presus de ambele ordine, din pricina neputinței de schimbare.
Dar se pune: de ce Dumnezeu i-a făcut pe îngeri și pe demoni cu neputința de
mișcat de la bine spre rău și invers, după ce au ales ei binele sau răul? Nu e în
hotărârea lor ceva atât de decisiv, că schimbarea le devine cu neputință? Vedem
că aici trebuie căutată o explicație. Îngerii au un fel de absolut în decizia lor.
Ei vor ceva într-un grad într-o formă definitivă. Ei trăiesc într-o amănunțime mai
clară a absolutului și decizia lor are ceva din acceptarea totală conștientă a absolutului,
câtă vreme omul arește treptat spre absolut, aflându-se pe un drum rău, care se
desprinde treptat de rău sau de binele total.

(28)

Totă orânduiea faptelor are, cum zic unii, multe deosebiri. Deci și în victuirea de obște a fraților sunt deosebiri de înaintare și păreri. Pentru aceea și doftorii, observând pe unii dintre aceștia iubitori de a se arăta la venirea în mănăstire a mirenilor, îi acopereau în fața acelor cu oșere și cu slujiri mai puțin cinstite, ca să se retragă cu grabă când se întâmplă sosirea cuiva din lume.

Și așa se putea vedea petrecându-se ceva mai presus de fire: însăși slava desartă se alunga pe sine și fugea de oameni.

venirea mirenilor + dorința de arătare → doftorii acopereau cu oșere
doftorii îi acopereau cu slujiri mai puțin cinstite

Obs Însăși slava desartă fugea de oameni, pentru că cei stopăniți de ea se fereau să opară în fața oamenilor, obligați fiind la slujiri lipsite de măreție. Și așa se învățau să se ferească de a se arăta cu fala în fața oamenilor.

Aceasta mi-a mărturisit-o cel incredibilul cu economia mănăstirii. Fiind tânăr, îmi
spuse el, și având grija vitelor mănăstirii, mi s-a întâmplat o foarte grea cădere a
suflului. Având obiceiul să nu asund niciodată sârpele înăuntrul inimii, prinzându-l
de coadă l-am arătat îndată doftorului. Dar acela, cu fața zămbitoare, îmi zise
lovindu-mă ușor peste obraz: "Du-te, fiule, fă-ți shyba ca mai înainte, și nu te teme
de nimic."

Alb "Să nu ai vreo bănuială pe părinte că a lăsat pe cel ce s-a mărturisit
fără o certare (epitimie). Căci el stă pe acesta din tinerețe mult timp petrecând
în nevointă plină de treburile și stăruind în ostenele și de aceea mi-a adăugat altă
greutate la acestea. De altfel, mi-a precizat-mi era, pe cât socotea, vrednică de o
certare aspră, pentru că altfel mi l-ar fi lăsat să plece zămbind, n'ar fi
ieșit pângărit întocmai canonisirea.

Îar eu, convins prin credința înfocată că voi lua în putere zeile dovada
tămăduirii, am continuat să alerg pe drumul meu, bucurându-mă și totodată
tremurând.

Despre curiosul Hina

(29) Norând Domnul să mă lipsescă de rugăciunile unui curios părinte, înainte cu o săptămână de plăcarea mea l-a luat la sine pe el ce cărmuia ca ajutor al păstorului, pe un bărbat minunat, cu numele Hina, care avea cincizeci și nouă de ani în obște și împlinise toate asvultările în ea. Deci în ziua a treia, când săvârșeam mai târziu alba adormirii curiosului, deodată se umple de bună mirosă tot locul unde stătea trupul lui. Drept aceea, ne îngăduie marele păstor să desfăcăm acoperământul în care era asvult. Și făcându-se aceasta, văzurăm tot, pornind din tălpile lui ca din două izvoare, buna mirosă a marelui. Atunci spuse învățătorul către toți: "Vedeți, sudorile picioarelor și ostenelile lui cu adevărat s-au odus și s-au primit ca un miros!"

Dar părinții locului mi-au povestit și alte multe isprăvi ale preacuriosului Hina. Spuneau și aceasta, că o dată învățătorul fiind să încerce răbdarea lui de Dumnezeu doruito, venind acesta la stăreție și purtând metanie de scară egumenului și cărând slobozire ca de obicei, acela l-a lăsat pe el să cadă așa, jos, până la ceasul canonului. Și abia atunci, dându-i blagoslovenie și ocărându-l ca pe un iubitor de slavă și ca un lipsit de răbdare, l-a lăsat să se ridice. Cui stia curiosul că va răbda cu bărbăție. De aceea a dat și priveliștea aceasta spre zădăria tuturor. Tot numele curiosului Hina, făcându-ne cunoscute acestea despre învățătorul său, zise: "Descosându-l eu dacă nu cumva i-a venit somnul stând în genușchi înaintea egumenului, m-a încredințat că se gândea așa, jos, a nădărniciu la paltirea."

(30) Nu voi trage cu vederea să împodobesc numele curântului și cu
maraldu următor: Am stărnit o dată, la un cuvânt despre liniștare,
 pe unii dintre bătrânii aceia plini de bărbăție. Iar aceia cu față zămbitoare
 și cu chip vesel, mi-au spus: "Noi, părinți Ioane, fiind materiali, avem și
 o vîtuire aplicată spre cele materiale. Judecînd că trebuie să purtăm
 războiul după măsura slăbiciunii noastre, am socotit că e mai bine să
ne luptăm cu oamenii care uneori sunt furioși, altele ne căuse, și nu
 cu draci, care sunt întotdeauna permîtiți și înarmați cu furie împotriva
 noastră."

fîmle materiale ⇒ vîtuire aplicată spre cele materiale

purtăm războiul după măsura slăbiciunii noastre

SMARALD
 Important!

e mai bine { să ne luptăm cu oamenii → sunt uneori furioși
 { să nu ne luptăm cu draci → se căuse Important!
 → sunt întotdeauna permîtiți și înarmați cu furie

Important!

Obs 11 Zice și ova Harcu: « Mai bine este să fim ispitiți de oameni decât de draci. Dar cel ce place Domnului îi binecuvintează, și pe unii, și pe alții »

Obs 2 Zice și Fântâna Evagrii: « Dracii luptă descoperiți împotriva pustnicilor. Dar împotriva celor ce petrec în cinovii sau săvârșesc virtuți însoțite cu alții îi înarmează pe cei mai fără grijă dintre frate. Dar războiul al doilea e mult mai ușor decât cel dintâi. Pentru că nu se pot afla oameni pe pământ atât de amarnici ca dracii, chiar dacă se suferă din partea lor toată mătirea »

Oameni mai au și milă sau mai pot fi și înduplecați, dar dracu nu.

Important!

În orice caz, poți fi în lupta cu oamenii ce te ispitesc sau te turburează cel puțin tot atât de tare ca și ei, poți afla o slăbiciune în ispiteria lor și deci îi poți înfrânge mai ușor.

Important!

metoda de înfrângere a ispititor de la oameni și de la draci:

Cel ce se roagă pentru oamenii care-l nedreptătesc tulbură pe draci

Cel ce se împotrivesc celor ce se roagă pentru oamenii care-l nedreptătesc sunt biruiți de draci.

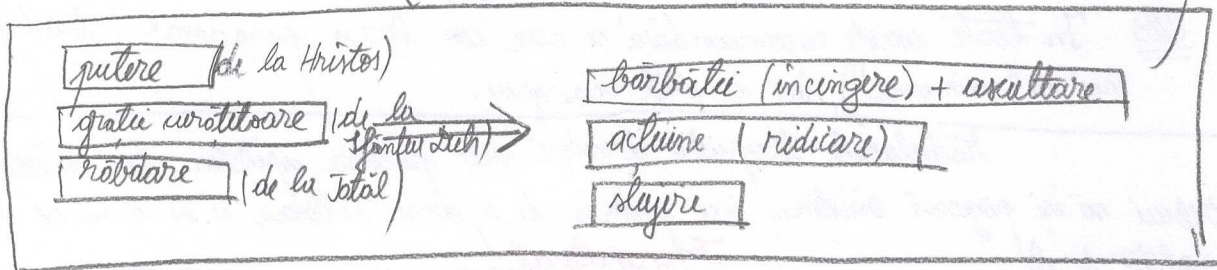
Lupta oamenilor împotriva noastră nu e despoștată de cea a dracilor, Dar prin oameni lupta dracilor e mai slabă.

Cău oamenii se înmoaie de rugăciunea noastră pentru ei
de voala buna
de ajutorul ce le dăm

31) Iară un altul dintre acei pururea pomeniți, având față de mine dragostea și îndrăgirea sa după Dumnezeu, îmi spune cu bunăvoință:

- "De ai dobândit umbla, prea înțelept, lucrarea Celui ce a zis întru simțire: « Toate le pot întru Cel ce mă întărește pe mine, Hristos » (Filip IV, 13)
- "De a venit peste tine Duhul Sfânt ca o nouă curățitoare"
- "De te-a umbrat puterea răbdării Celui preamalt (Luca 1, 35)"

⇒ încinge ca un bărbat (ca Hristos Dumnezeu)
 mijlocul tău cu stergorul osultării
Judică-te de la cima liniștii
spală picioarele fratilor cu duh smerit

Obs Cel ce pornește la osultare cu hotărâre se dovedește

⇒ pe de o parte: bărbat puternic

⇒ pe de altă parte: țărui țărui în smerenia slujitoare

Bărbatul se încinge cu putere (puterea smerimii)

Bărbatul renunță la liniștea care-l odihnește

Bărbatul ia asupra sa grija slujitorării și lucrării → scapării aproapei
 din păcătoile care-l împovărează

Obs dispoziții fermă a sufletului → înclintarea minții → iubirea și slăvirea
aproapei

putere | gratie | răbdare | →

mai bine găsi
tăvăleşti-te sub picioarele solilor tăi | cu ruget sporit
pune portar mândurat și meadormit în poarta inimii tale
ține-ți mintea cea greu de ținut în trupul tău rugos imprăștiurii
ține liniștea minții în modularile de se mișcă și se elatibă
care e lucrul cel mai minunat dintre toate
fa-ți sufletul neturburat în mijlocul turburărilor
sporește-ți limba înfuriată | gata să sară la împotrăvire

Obs $\kappa\alpha\tau\epsilon\iota\ \nu\omicron\upsilon\upsilon\ \delta\epsilon\ \kappa\alpha\tau\epsilon\gamma\kappa\omicron\upsilon\varsigma$ e un paradox.
Mintea care e mereu în mișcare trebuie ținută în gândul la Dumnezeu.
Important!

Obs În toate aceste recomandări se are un lucru paradoxal (tradus de noi cu "minunat"), deci cu stăt mai greu.

Modularele trupului și mișcă sub puterea ipitelor, dar mintea trebuie să își păzescă liniștea și deci puterea de a nu se tulbura și de a nu se lăsa purtată de ele.
Important!

Mintea trebuie să rămâne melintită ca o stâncă în mijlocul valurilor care o asaltează.
Important!

Țuță-te cu stăpâna aceasta (limba înfuriată) în fiecare zi de șaptezeci de ore câte șapte.

Înfringe în lemnul sufletului ca într-o cruce mintea ta, ca o micșorare
care e { bălăta
batjocorita
ocărită
lucra în răș
meindrechtatita } ca de niște lovături mîncelate de ciocane

dar { se înmoaie
nu suferă nicio sferămare
și rămâne întreaga
rămâne metedă
rămâne melintită }

Important!!!

Mintea, ca organ al cugetării, are ca temelie sufletul nostru întreg sau subiectul nostru.

Obs

Dacă dispoziția sufletului e fermă ca un lemn

⇒ mintea nu se va clătina nicăieri de ispite

Important!!!

Dacă dispoziția sufletului nu e fermă

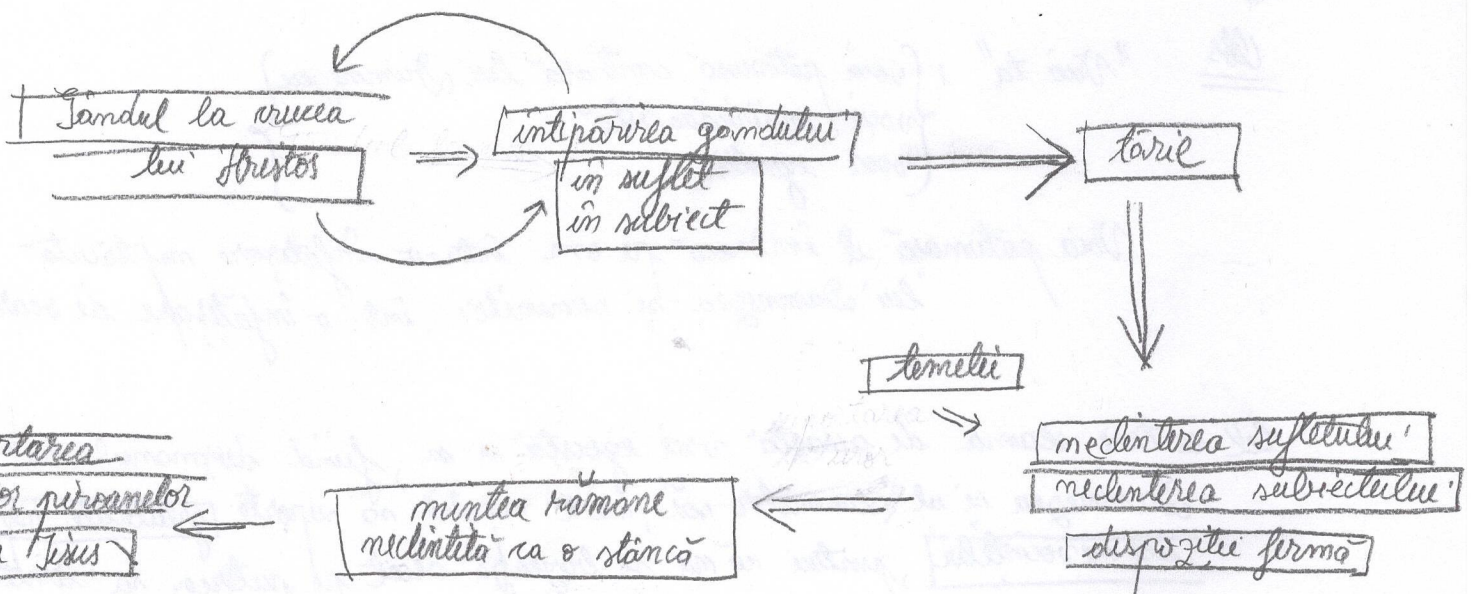
⇒ mintea trebuie să rămână neclintită ca o stâncă

Neclintirea sufletului nostru

Neclintirea subiectului nostru

← în ia lărie din întipărirea
sufletului
subiectului de gândul la crucea
lui Iristos

pe temelie
Mintea trebuie să se fiixe în subiectul astfel întărit asemenea lui Iristos
sufletul
suportant ca El toate pușoanele.

deapădă voia ta ca pe o haină a rusinii

Intra în arena după ce de voia ta.

Important!

Imbra in arena despusat de voia ta.

Acesta este un lucru rar și amerori de aflat.

Într-o plată vrednică care nu poate fi spartă și sfărâmată de necredință în conducătorul luptei

Ține în frâu neprimăviri simțul părintelui, rare rare cu mărșărire înainte

Infrămează-ți cu pomenirea morții ochiul care vrea să inodesscă în fiecare clipă morelia trupurilor și frumusețea lor. Important!

Important!

Adu la tăiere, prin grija de ea însăși, mintea curioasă care vrea să se osândească pe frate pentru magija → arătând în chip neamăgitor toată iubirea și mlafa de speranțe.

În această vor cunoaște totuși, cu adevărat, prea iubite părinte, ce este
eonic al lui Hristos: dacă vom avea în obște iubire între noi. "

Obs "Voia ta" e {voia patimasa contrara lui Dumnezeu}
{voia individualista}
{voia egoista}

Voiă potîmază il îmbracă pe om într-o înfăţişare neplăcută
lui Dumnezeu şi semenilor, într-o înfăţişare de ocară.

cel ce ține seama de această voință egoistă a sa, fiind dezumanul lui Dumnezeu și al semenilor săi, nu e capabil să suporte greutățile neplăcute ale nevoităților, pentru că nu se bazează decât pe puterea sa limitată.

"Vino, vino", zicea iarasi' bunul meu prieten.

robda → Important! "Vino" si' locuiesc impreuna cu noi! Bea in fiecare clipa batjocorirea ca pe o apa vie Caci David, dupa ce a cercat din toate cele placute de sub cer, la sfarsitul tuturor mortuiesindu-si nestiinta, a zis:

robda → Important! « Ce este dar bun? Sau ce e placut? Nu e altceva decat a locui fratii impreuna » (Pr 132, 1)

Tar daca ne-am invrednicit astfel de o asemenea robda si' ascultare e bine ca dupa ce ne-am cunoscut si' slabiciunea noastra, sa ne intram in stadiul luptei, si sa facem pe ca ce lupta si' sa le dorim robda.

ca E laudata robda in obste ca fora de coeziune
Important! ca putere sustinuta de comuniune
ca putere sustinatoare a comunitatii

starchi George de la Cernica → a pus accentul pe robda in viata dikhoniceasca pe care a sedit-o in obste sa

robda / meinstiru
robda / judecati
robda / mesotintei
robda / nebăgari in soma
robda / melăuri in soma
robda / bărfuri
robda / batjocoriri

⇒ Bea in fiecare clipa batjocorirea ca pe o apa vie

Important!!!

↓
locuirea fratilor impreuna
fora de compunere
fora de coeziune
putere sustinuta de comuniune
putere sustinatoare a comunitatii

Dar înainte de a iși ca dintr-un rai și de a însuși cuvintele mele
ca niște mărcuți urâte și neprofitabile; voi mai aminti încă o virtute folosită
a acestor fericiți.

Obs cuvinte ca niște mărcuți urâte ⇒ urâte ca exprimare
cuvinte neprofitabile ⇒ neprofitabile prin firea lor lumescă
cuvinte spinosă ⇒ spinosă ca exprimare

Păstorul a băgat de seamă că de multe ore stând noi la rugăciune,
unii le folosea ca întâlniri și ca prilejuri de convorbiri. Acestora, poruncindu-le
să stea vreme de o săptămână înaintea bisericii, le-a rânduit să facă metaunie
celor ce intrau și ieșeau, chiar dacă erau clerici sau preoți.

Obs Când gresala unuia se întinde la mulți, nu trebuie să se arate
îndelunga-nădădare, nici să se caute folosul propriu, ci cel al multora, ca să
se mențină, pentru că virtutea multora nu de multe feluri e mai de
folos decât virtutea unuia și de un singur fel.

Văzând pe careva dintre frați stând la cântărire cu o simțire a inimii
mai adâncă decât a multora și mai ales pătrund, prin rostirea cuvintelor
însoțită de înfățișarea fetei și a feței, că se află în convorbire cu vreunui
l-am întrebat să-mi spună înțelesul fetei sale obicei. Iar el, stînd
că e spre folos să-mi arunde aceasta, zise: "M-am obișnuit, părinte Ioane,
să-mi adun gândurile și mintea împreună cu sufletul, de la început,
chemându-le să strige împreună: «Veniți să ne închinăm și să ne rogem
la Hristos, Împăratul nostru Dumnezeu»"

Ion pe bucătar iscădindu-l eu, l-am prins făcând aceasta: văzînd că are o
tablă la brâu, am oftat că însomna pe ea în fiecare zi gândurile sale și
le mortușea pe toate păstorului. Dar nu numai pe asta, ci și pe alți mulți
i-am văzut făcînd acolo același lucru. Căci era și aceasta o poruncă a marelui
păstor, precum am auzit.

Obs Aceasta este o metodă de a porți sufletul într-o sinceritate
sau într-o transparență deplină, neavînd în el nimic ascuns, nimic acoperit
de întinerul minciunii, nici o umbră, nici o pată, ci totul în lumină.

A dezvălui de bunăvoie greșelile sale bărbatilor duhovnicești este
un semn al vieții care se îndreptățește, iar a le ascunde e un semn al
sufletului potîmăș. Căci minimeea stăruie pe hote sau stînd de partea curvarilor
nu-și va da pe față gândurile (nu-și va da pe față pe acestea). Pentru că
el nepotîmăș, care are mila față de potîmăș, spunînd păcatul fratelui, o face
din două motive: fiu că să-l îndrepteze pe el, fiu că să-l folosească pe altul.
Dar dacă-l spune fără aceste motive, o face fiu că să-l osîndască pe acela,
fiu că să-l bârfească, și de aceea nu va scăpa de părăsirea dumnezeiască
și va cădea și el fiu în aceeași greșală, fiu în alta, și va fi osîndit și rusinat.

Oarecine dintre frați a fost izgonit o dată de el pentru că a bârfit pe
oprașele său către el, că e fleac și vorbăreț. Dar el a stăruit în poarta mănăstirii
timp de o săptămână, rugându-se să poată intra și să fi iertat. Când a surzit
aceasta iubitorul de suflă, vorcetând și afluând că acela n-a mâncat nimic în cele
șase zile, îi veste: "Dacă vrei să-ți faci sôlasul în întregime în mănăstiri, te
voi pune în ceata celor ce se pocăiesc." Și fiindcă el se pocăia a primit
aceasta cu bucurie, păstorul a poruncit să fie dus în mănăstoria rânduia
îndreabi pentru că se plângeau păcatele lor, cea ce s-a și întâmplat.

Ms "Leaga pe cel ce a păcătuit, ca să i-l faci milostiv pe Dumnezeu.
scolii Hristog. Nu-l dezlega, ca să nu fie legat și mai tare de mânia lui Dumnezeu.

De nu-l voi lega eu, legăturile lui nu vor rămâne nedezlegate.
Că pe ne vom judeca pe noi înșine, nu vom fi judecați." (1 Cor X³¹)

Să ne socotească unora această cruzime și neomenie, și cea mai mare
blândete și cel mai bun leac, și multă purtare de grijă.

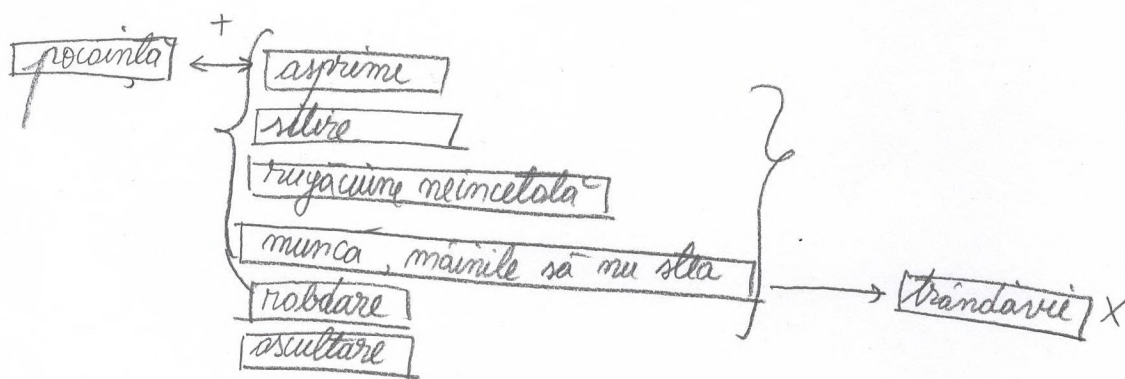
"Dar au suferit destul timp pedeapsa", va zice unora. Cât? Spune-mi! Un an,
doi, trei? Dar nu mă interesează vremea, ci îndreptarea sufletului. Arată-mi oare
aceasta: de s-au străpuns la unora, de s-au schimbat, și atunci s-a împlinit
totul. Dar de nu s-a întâmplat aceasta, vremea nu e de niciun folos.

⇒ Că nu mă interesează de a fost legată rana de multe ori, ci de a
folosit legătura la vindecare.

Dacă s-a adus folos în scurtă vreme, să nu mai fie tinut.
Dar de nu a fost spre folos în cinsprezece ani, să nu mai fie tinut.
Dezlegarea celui legat să hotărască folosul.

Legând duhomicul pe cel ce a greșit, nu-l mai leagă Dumnezeu.
Căci acela simte mai vâdit dezaprobarea și se îndreaptă, pe când legătura
lui Dumnezeu nu e vădită și omul continuă să păcătuiască, recitând că
dacă nu l-a dezaprobat duhomicul, păcatul lui n-are prea mare importanță.
Iar omul se orientează, cu vreme, după rezultatul adus de el în îndreptare.

Dar fiindcă am vorbit despre amintita mănăstire, să spunem ceva pe scurt și despre ea. Era un loc depărtat cam la o stadiu (un km) de mănăstirea cea mare. Era o închisoare jalnică. Nu se putea vedea acolo niciodată fum, nu vin, nu ulei pentru mâncare. Nu se găsea altceva decât pâine și puțin legume. În acest loc îi închidea fără ieșire pe cei ce se pășineau după chemare (la călugărie) nu la un loc, ci îndeosebi și despărțite sau câte doi cel mult, până ce Domnul îl înștiința pe el (pe păstor) despre fiecare. Fusesse peste ei și un mare locuitor, cu numele Isaac, care cerea celor predot și grăji lui rugăciune aproape neîntreruptă. Împre împiedicarea trândăriei, erau acolo și stilpări multe de firi (pentru făcut roșuri și negojini). Aceasta era viața, aceasta era starea, aceasta era petrecerea celor ce trăiau cu odăvrănit față Dumnezeuului lui Iacov (Ps 23, 6)

34

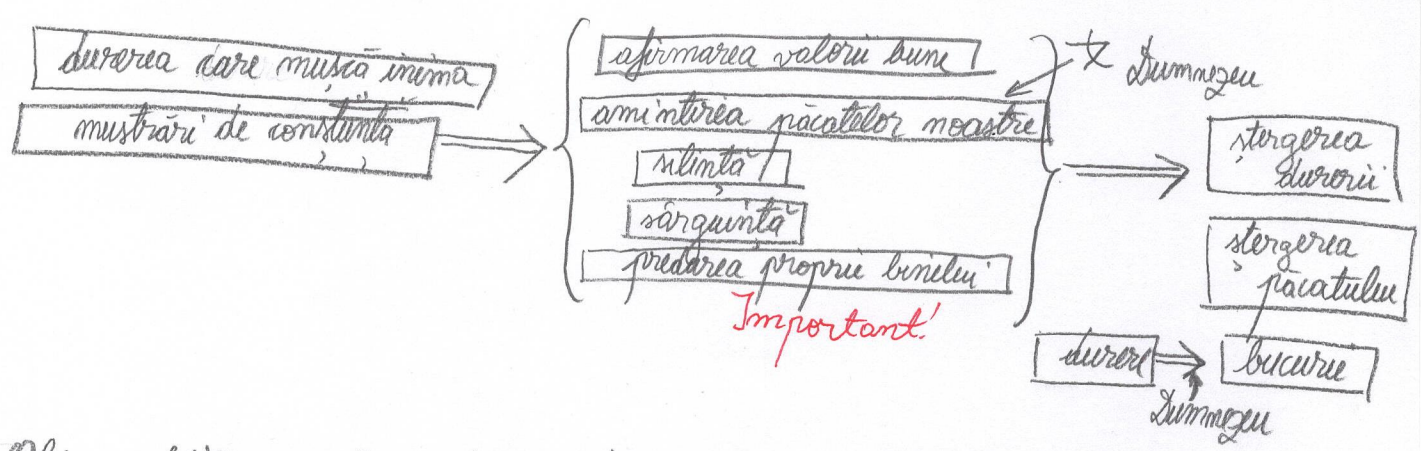
E un lucru bun a te minuna de ostenelele spiritelor.
E un lucru prețios de mântuire a răznu să faci la fel.
Însă a voi să urmezi vîturile lor dintr-o dată {un lucru mesocotit și}
{un lucru cu neputință}

- minunarea în fața ostenelelor spiritelor ✓
- răznuirea a face precum spiritul ✓
- urmare treptată ✓

35

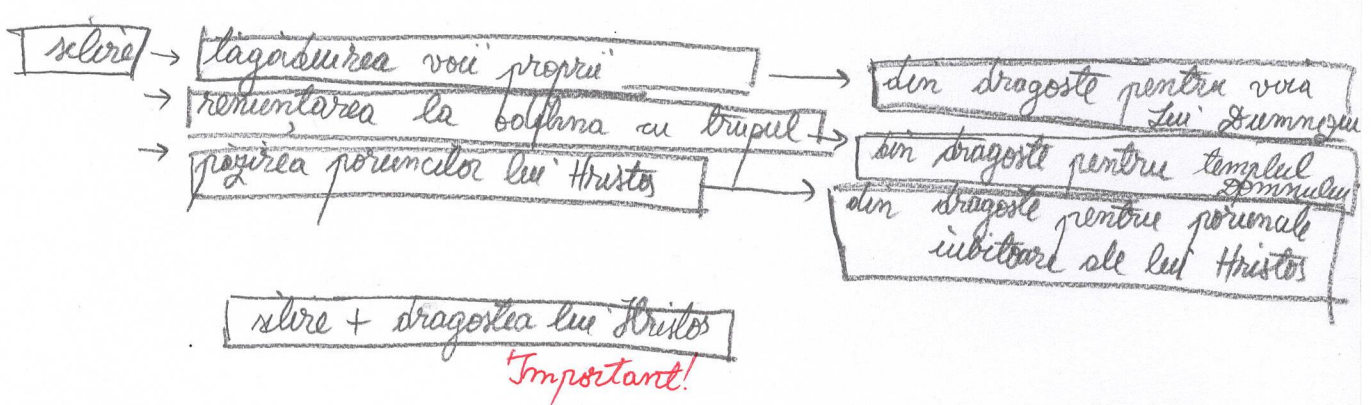
Când suntem mușcați de muștrări, să ne aducem aminte de păcatele noastre
pînă ce Domnul, văzînd silința noastră, a celor ce ne sînguin, le va șterge
pe acestea și va prefăce durerea ce ne mușcă în inimă în bucurie.

"Cău după multimea durerilor mele în inima mea, jîc, au veselit mîngăierile blî
nefelul meu la vremea cîvenită." Ps. 93, 13

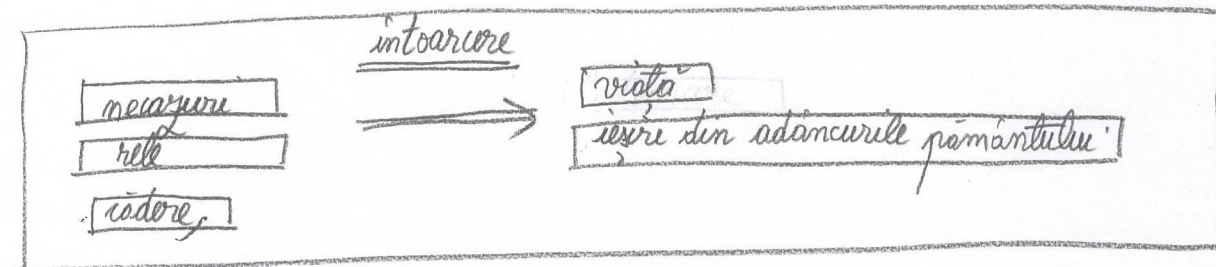
Obs

"Silitorii nesiliți sunt cei pătrunși de dragostea lui Dumnezeu și care
se silesc a bineplăcea lui Dumnezeu nu pentru că îi sileste cinstea, ci
pentru că sunt atrași de dragostea lui Dumnezeu."

Te nu uităm pe cel zice către Domnul:

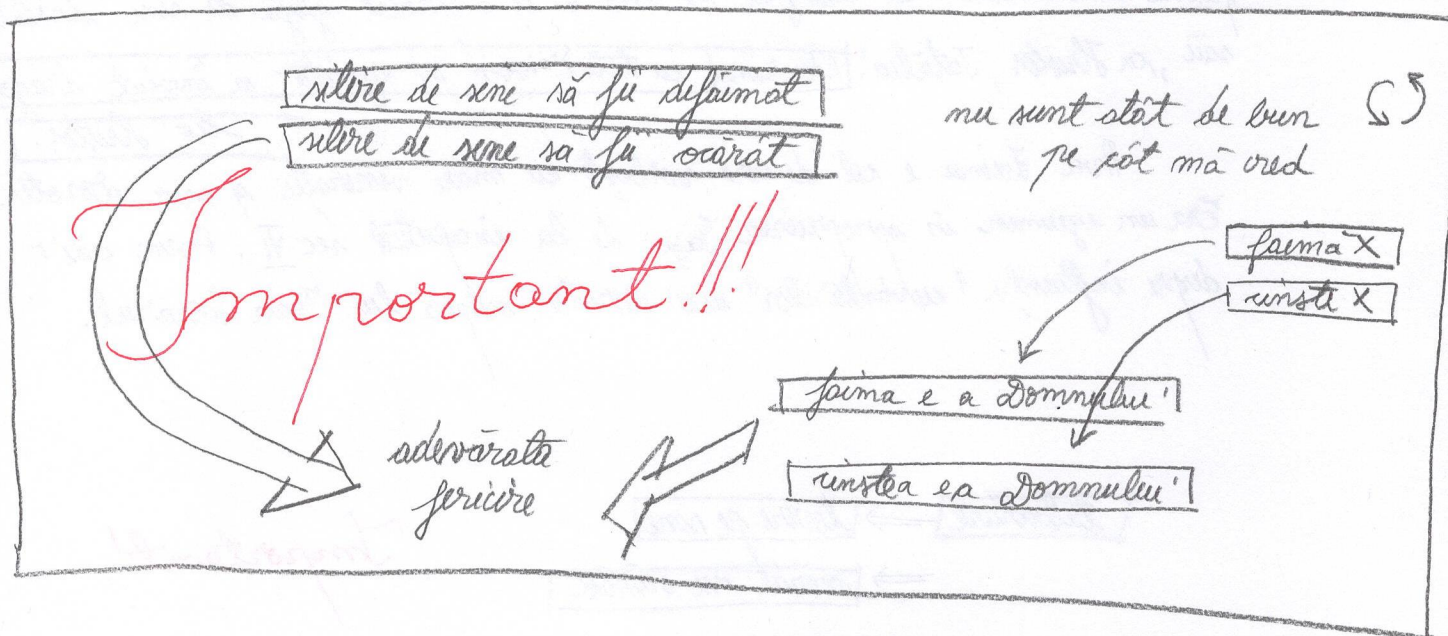
"Câte necazuri și rele mi-ai arătat mie, și întorcându-mă ~~și~~ m-ai făcut viu
și din adâncurile pământului m-ai scos ierăm, după ce am răzuit" Ps, 70, 23

37) Fericit este cel ce s-a silit pe sine să fie defăimat și osărat în fiecare zi pentru Domnul. Acesta va dăltui cu mușchii și va sta de față cu îngerii, plin de îndrăzneală.

Fericit este monahul care se va socoti pe sine în toată clipa vrednic de necinste și de defăimare.

Fericit este cel ce s-a omorât până la capăt voia sa și s-a predat grija de sine învățătorului său în Domnul. Căci va sta de-a dreapta Celui răstignit.

socotire de sine vrednic de necinste
socotire de sine vrednic de defăimare

⇒ adeverata fericire

omorarea voii pătinoase proprii, până la capăt
predarea griji de sine Domnului învățător

→
stare de-a dreapta
Celui răstignit

Obs „Ava Zosima a zis că cel ce dorește să umble pe calea cea adevărată și dreaptă, când se tulbură, se lovește pe sine, zicând: De ce te mănuie, suflet al meu? De ce tulburi ca cei ce fac spume? Chiar din această arăți că ești bolnav. Cău de nu ai fi bolnav, nu ai suferi. De ce, încetând să te ocărăști pe tine, îl învinovățești pe fratele tău că ti-a arătat boala cu fapta și cu adevărul. Te aminte la porunca lui Dumnezeu: « Când era ocărit, nu ocăra; când pătimea, nu amenința » (1 Petru 2, 23), și suferă toate. Ți zicea că de va trăi cîneva anii lui Matusalem și nu va umbla pe calea aceea dreaptă, pe care au umblat toți sfinții, adică a necinșturii lor de către oameni, a iubirii și a răbdării bărbătești, nu va înainta nici puțin, nici mult, și va cheltui anii în desert.”

„Cel ce răbdă” va sta de-a dreapta Celui răstignit și după răstignire înviat pentru că s-a lăsat și el răstignit de ocări și și-a predat grija de sine discipulului său, ca Hristos, Tatălui. Omorînd cu totul voia sa egoistă, a înviat dragostea lui Hristos.

Ava Zosima e cel de care vorbește cu mare venerație și avea dorotei. Era un egumen în apropierea Gazu de la începutul sec. VII. Avem aici o dovadă despre influența „cuvîntărilor” avui dorotei asupra lui Ioan Teórarul.

tulburare → lovește pe sine

⇒ ocărit nu ocăra

⇒ pătimea, nu amenință

⇒ sufăr toate

⇒ primirea necinșturii din partea oamenilor

⇒ alegerea, trăirea iubirii bărbătești

⇒ alegerea, trăirea răbdării bărbătești

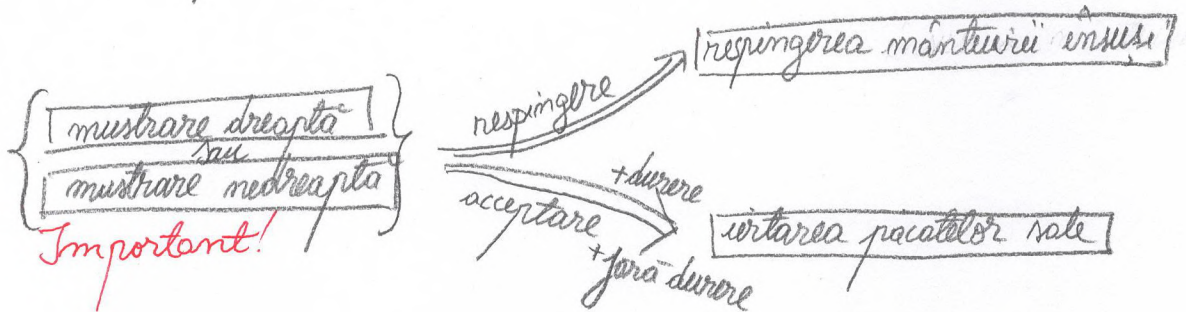
⇒ omorarea completă a voii egoiste

Important!

⇒ învierea dragostei lui Hristos

Important!

El se a respins de la sine mustrarea dreaptă sau nedreaptă, a respins însuși mântuirea sa! Iar el se o primește cu durere sau fără durere, va dobândi degrabă iertarea păcatelor sale.

Obs Important! Mustrarea te face atent la tine însuși
 Mustrarea te face să-ți dai seama că e ceva rău în tine
 Mustrarea face altuia impresia că nu ești cum trebuie în vreo privință oarecare.

silire pentru vindecare în acea privință
 investigarea mântuirii
 cruce care desăvârșește

Mustrare $\xrightarrow{\text{primire}}$ Pocăință $\Rightarrow$ Iertarea greselii

39

Arată în chip nevăzut (cu mintea) lui Dumnezeu vrednicia și dragostea urată (ce o ai față de părintele tău și acela va îndemna pe acesta în chip nestiut să se alipească de tine și să te aproprie de el, după simțirea ta față de el.

El se pironeste pe stâlp orice șarpe, a arătat o vrednică vădită.
El se ascunde șarpele, rotește încă pe locuri fără căi.

Important!

vrednicia față de părintele meu
dragostea față de părintele meu

le arăt în chip nevăzut

le arăt cu mintea
lui Dumnezeu

apropiere în chip
nestiut

Important!!!

pironirea oricarui șarpe

arată

vrednică vădită

ascunderea șarpelui

→

rotăcirii pe locuri fără căi

Obs

Nu-ți arăta simțăminte de umilință și de iubire față de părintele tău duhovnicesc văzut.

Arată-ți sentimentele spunându-le cu mintea lui Dumnezeu, și Dumnezeu i le va descoperi aceluia, pentru că ceea ce e sincer nu se poate să nu se poată în orice chip.

Obs

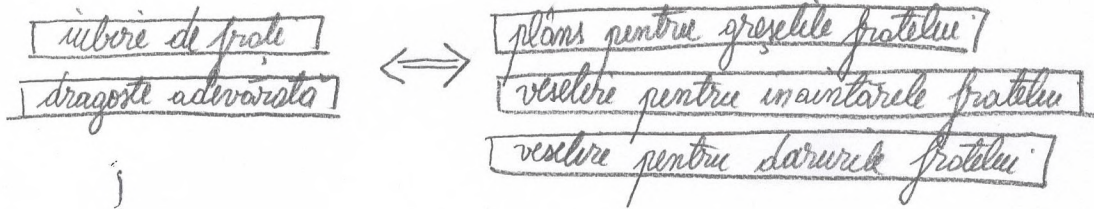
vezi Vechiul Testament : șarpele de aramă ținut pe lemn

Obs

Pironeste pe stâlpul văzut prin mărturisire orice șarpe care se mișcă în tine și așa îl vei omorâ. Important!!!

Ascunderea șarpelui în tine ⇒ nu vei umbla pe calea cea dreaptă
⇒ vei umbla pe căi nedrepte, acoperite de întuneric Important!!!

- 40) De vrea cineva să stea să are iubire de frate și dragoste adevărată și va încredința despre ea când se va vedea pe sine plângând pentru greșelile fratelui și veselindu-se de înaintările și de darurile lui.

Obs „Acela și-a pus sufletul pentru fratele”

{
Căci suferă pentru acela ca pentru sine
Căci se bucură de darurile lui ca pentru ale sale
}

{
Sufletul trăiește pentru și cu acela
Sufletul moare pentru și cu acela
}

(41)

Cel ce vrea să rămână biruitor într-o conversație cu cineva, să stea cu sufletul la gură, chiar dacă cuvântul său e adevărat.

Obs

Cine vrea să-și facă biruitorul cuvântul său, vrea să biruiască el pe ceilalți.

Desigur, el ar putea pune ca me vrea să se impună pe sine, și adevărul.

Dar despre adevărul lui Ibristea ajunge să dai măruri trăind-l, și murind pentru

El.

Adevărul lui Ibristea nu se impune cu argumente ale rațiunii, a cărei dibăci vrea să o dovedești ca o ai.

"Nu ții de victorie creștină a se apăra
și nu se vorbește despre opărire în învățătura lui Ibristea."

Impotrivirea în cuvânt arată incapătarea și neascultarea

→ dovedește mai mult înșelămintea și disprețuirea
nu smerenia și ascultarea în toate

Metoda recomandată aici ar aduce cu adevărat pace între oameni.

Și dacă face aceasta într-o conversație cu cei deopotrivă cu el, va fi lămurit
poate de certarea celor mai mari. Dar dacă face așa și față de cei mai mari
sau mai înțelepți, boala lui nu poate fi vindecată de oameni.

(42) Cel ce nu se supune cuvântului nu se supune nici lucrului. *Important!*

Căci cea ce e necredincioasă în ceea ce e puțin, e necredincioasă în ceea ce e mare

Cel necredincios în ceea ce e puțin se ostenește în zadar

negăsindu-și din curioasă ascultare nimic altceva decât osândă.

Important!

(43) Cel ce și-a făcut conștiința curată la culme în supunere față de părintele său
său, așteptând în fiecare zi moartea ca pe un somn, mai bine știe că pe viața sa
nu se înșală, știind că în ceasul despărțirii nu el, ci întâistătorul va
avea să dea socoteală.

Obs Acela a făcut și-a gândit chiar ceea ce și-a vrut întâistătorul.
Dei întâistătorul va avea să dea socoteală pentru faptele și gândurile lui:

Dar el răspunde întru totul și bine pe sine în fiecare clipă, ascultând.

Și biruirea de sine nu e ușoară.

Important!

El renunță mereu la buna sa plăcere

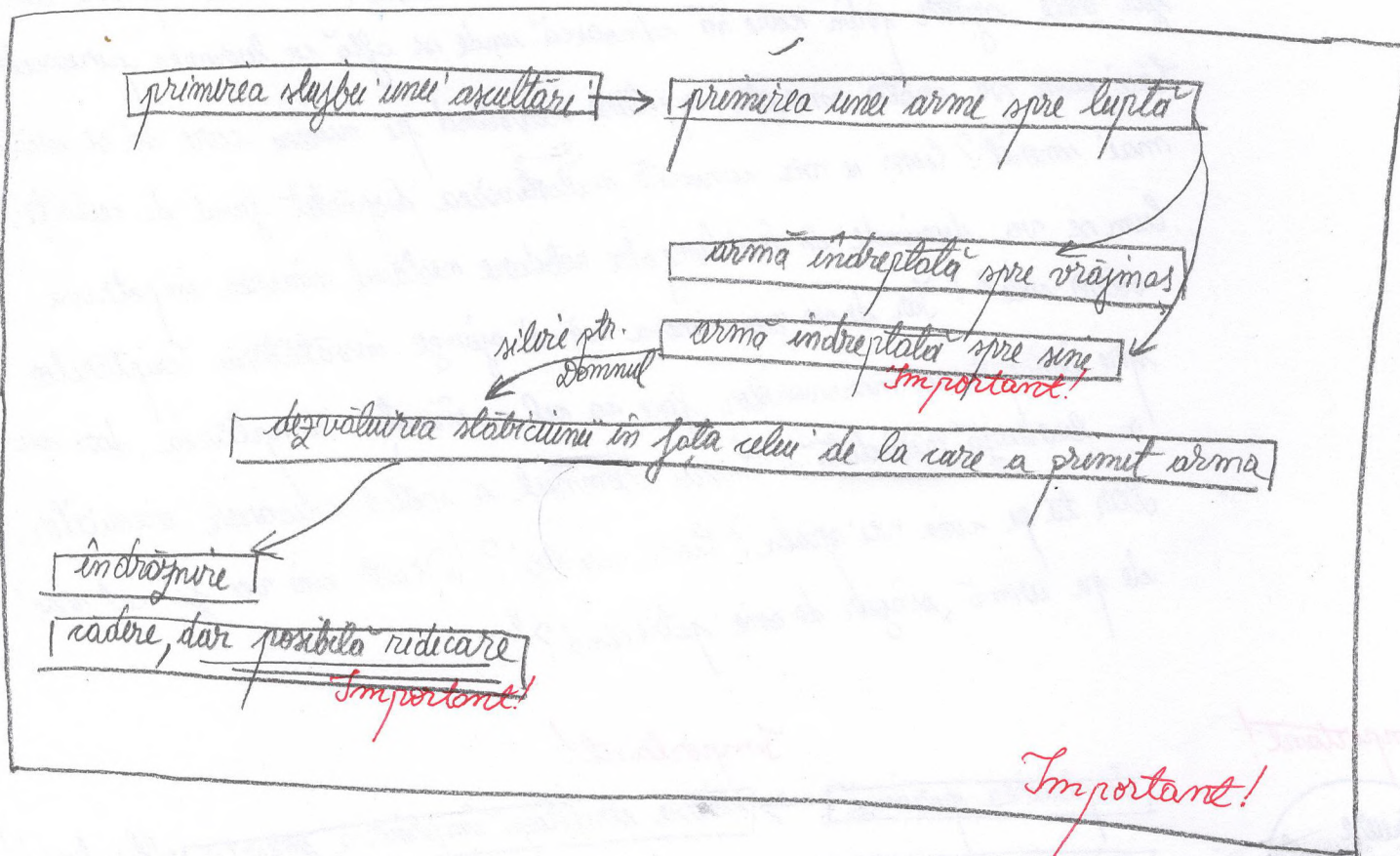
El renunță mereu la poftele sale de plăcere

El renunță mereu la mândria sa

El strânge apele dezordonate ale pofților sale mereu, în marea îngustă și tot mai
adâncă a unei vieți libere
de poleie, a unei curății
desavârsite

(44) Cel ce primind născut de la părintele său în Domnul slujba unei
ascultări a puterilor în ea vrea potestăți neastăptate, să pună vina nu pe cel
ce a dat arma, ci pe cel ce a primit-o. Căci la primit arma spre luptă
cu vrăjmasul, dar a îndreptat-o spre inima sa.

For de s-a născut pe sine pentru Domnul și a dezvoltat slăbiciunea sa
de mai înainte celui ce i-a dat-o, să îndrăgneașă, căci chiar dacă a căzut,
nu a murit.

Obs

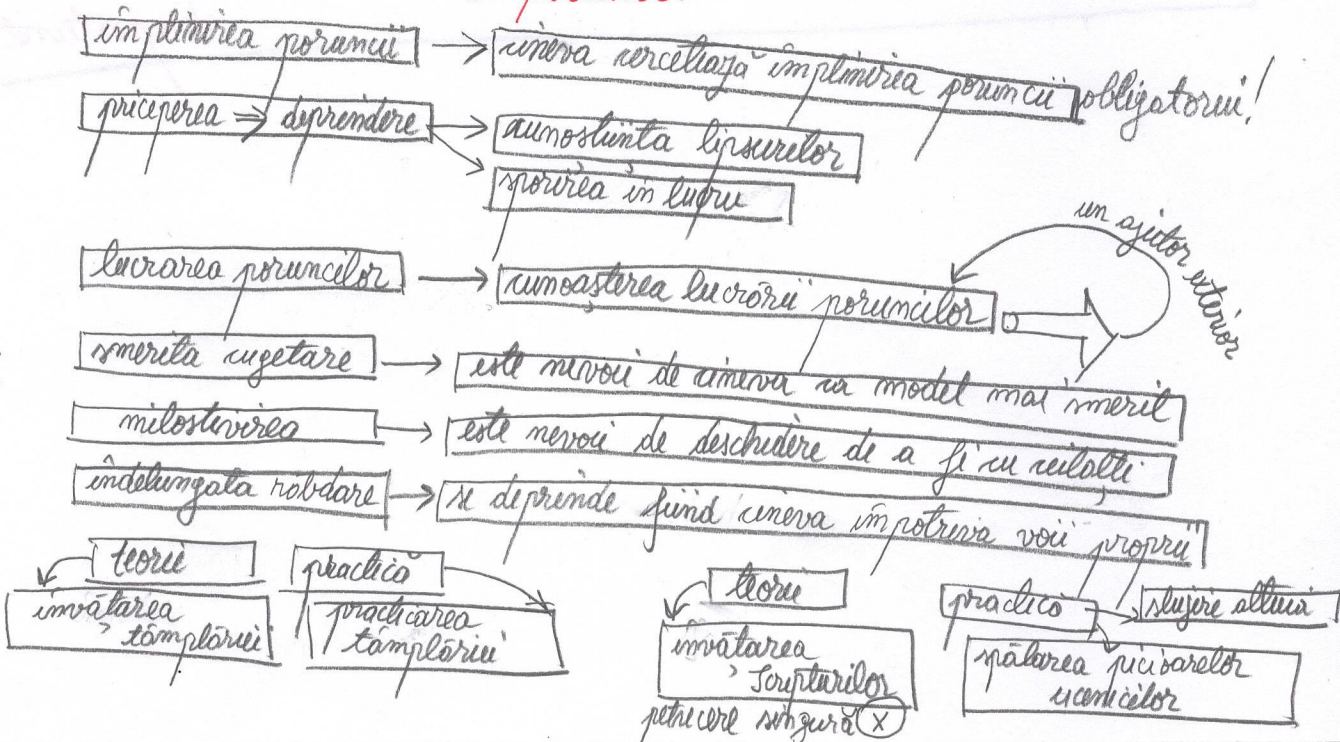
E o deosebire între cădere și cădere. De aceea și căderea e după felul ascultării.
Dar nu scotă ignoranță de la Dumnezeu căderea se întâmplă în împlinirea slujirii.

Vasile: "Pe lângă cele zise, de viața monahului mai ține și o altă primejdie, cea dintâi și foarte mare e cea a plăcerii de sine. Căci meavând pe nimeni care să poată să-i arde lucrul, i se pare că a ajuns la împlinirea poruncii. Apoi făcându-și din neprișoare o deprindere, nu cunoaște nici lipsurile, nici sporirea în lucru. Căci îi lipsește din jur orice ajutor prin care să cunoască unde se află cu lucrarea poruncilor. Căci cum va arăta smerita cugetare meavând pe nimeni care să se arate mai smerit? Cum se va cunoaște milostivirea despărțit fiind de ceilalți? Cum se va deprinde în îndelungată robdare mestând nimeni împotriva voinței sale? Iar de va zice cineva că-i ajunge învățătura Scripturilor spre îndreptarea morăvurilor, face ca cel ce învață tâmplăria, dar nu o lucrează niciodată... Însuși domnul a spălat picioarele ucenicilor. Dar tu pe cine vei spăla? Cum vei ști? De cât cine va fi cel mai de pe urmă, singur de sine petrecând?"

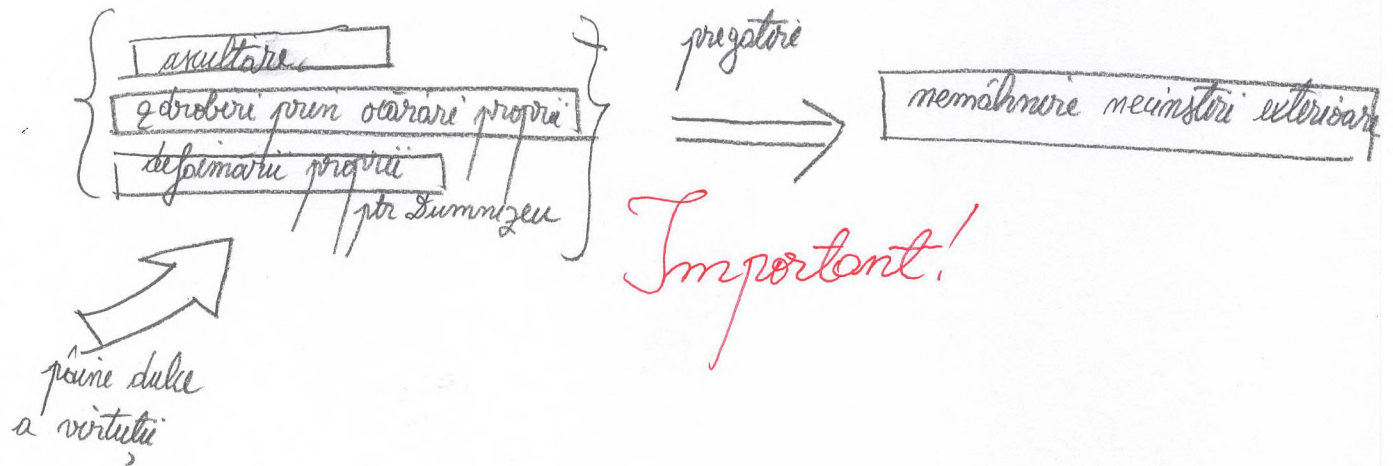
Important!

Important!

- (45) Am uitat, o, prieteni, să vă pun în fața și pâinea aceasta dulce a virtuții: anume, am văzut acolo oscultători în Domnul care se zdrobeau prin ocări și defamări pentru Dumnezeu, că să fie pregătiți prin obișnuire să nu se mănâncească de necinstea și li se vor aduce din afară.

Obs

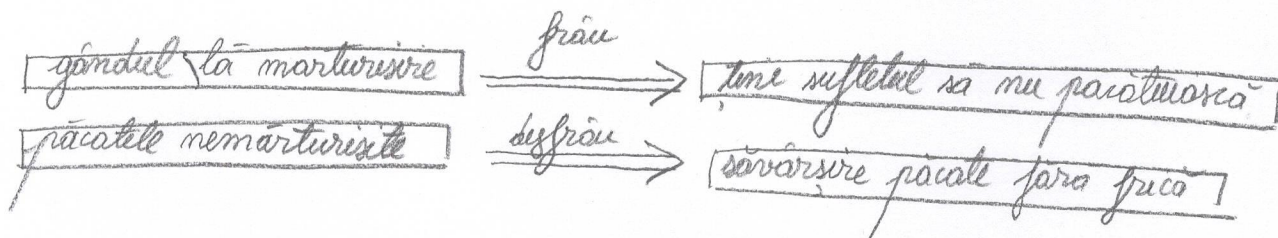
Obisnuiește-te să nu te socotești mare lucru

⇒ Nemănumire când năi alții nu te vor socoti mare lucru

Important!

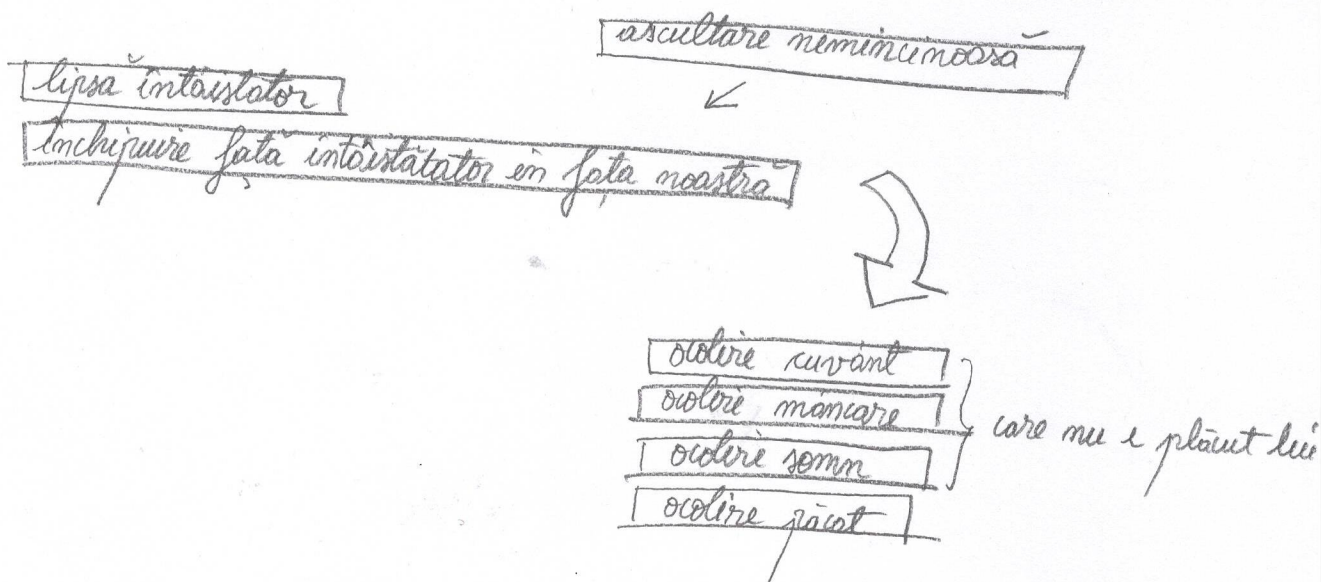
- (46) Sufletul care se gândește la mărturisire e ținut de aceasta ca de un frâu, să nu păcătuiască. Dimpotrivă, păcatele pe care nu avem de gând să le mărturisim, le săvârșim fără frâu, ca în întuneric.

Mărturisirea

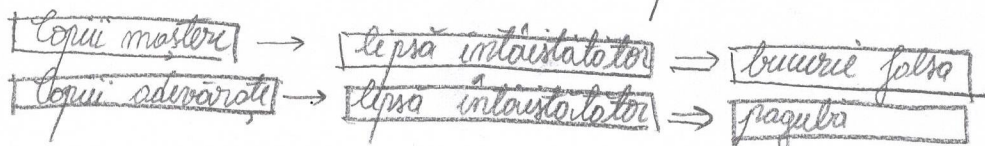

Mărturisite-vă Domnului să este Bun!
Că în veac este Mîla Lui, Aliluia!

- (47) Când, lipsind întăritătorul, ne închipuim fapta lui, recotind că stă în fața noastră, ocolim orice întălnire sau curvânt, sau mîncare, sau somn, sau altceva care stăm că nu-i place, împlinim cu adevărat o ascultare nemîncușoasă.

A face orice lucru ca în fața Lui Dumnezeu!
A face ce e plăcut Lui Dumnezeu.

48

Am întrebat o dată pe cineva dintre cei mai încrezuți, rugându-l să-mi spună cum se dobândește prin ascultare smerenia.

Iar el zise: "Chiar dacă ascultătorul recunosător ar învia din morți, chiar dacă ar dobândi lacrimi, chiar dacă s-ar izbăvi de războaie, el socotește în chip neîndoielnic că acesta l-a făcut rugămintea părintelui său duhovnicesc.

Părintele el rămâne străin de închipuirea deșartă de sine.

Căci cum se va mândri cu acela care se spune că l-a făcut prin ajutorul părintelui, și nu prin sârguinta sa?"

nu avem
măi un merit
pentru nimic

Important!

ascultare

smerenție

recunoașterea că nu avem niciun merit pentru reușite

→ învierea din morți
→ dobândirea lacrimilor
→ izbăviri de războaie

socotește, judecând în chip neîndoielnic că:

recunoașterea că tot ce am făcut bun

am făcut prin ajutorul lui Dumnezeu

nu am reușit prin sârguinta proprie

nu am reușit prin sine

Important!

Nu putem face nicic fără Dumnezeu!

Nu reușim nicic prin sine!

⇒ smerenție

ascultarea gândului
recunoașterea locului nostru

Important!

49) Cel ce se liniștește (isihastul/sihastul) nu cunoaște lucrarea celor
spuse,

Ab Amulțarea celui din obște este mai mare decât linișțirea de unul singur.

dobândirea smerenției prin ocultarea în obște — apoi — linișțirea de unul singur

mai degrabă
↓
Isihastul → poziția de sine și-a câștigat stăpânire în el
→ socotește că reușitele lui sunt săvârșite de el
prin învingerea sa

Cel aflat în ocultare → biruind două vicisitudini → ocultarea
→ poziția de sine
→ rămâne robul viziunii, nepus lui Iristos

Important!

(50) Dracul luptă uneori să întinze pe cei ascultători cu mustrări și-i face învârtosi la inimă; alteori, să-i turbure potrivnic obiceiului; și, iarăși, alteori să-i facă pe unii uscați și neroditori, brândari și greoi la rugăciune, somnoroși și întunecați, ca să nu mai folosească cu nimic din ascultare, ba să dea și înapoi și să iasă din ascultare. Căci nu le îngăduie să înțeleagă că retragerea prin economie a bunătăților ce mi se pare că sunt în noi nu se face pricină de cea mai adâncă smerită rugăciune.

Obs

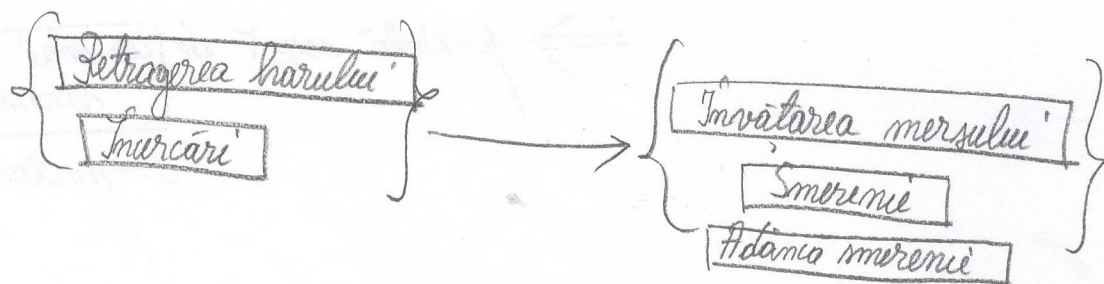
E bine deci ca cei ce ajung prin ispita celui rău

- în vreo întinare
- în vreo tulburare
- în vreo lenerie la rugăciune

→ să nu iasă din pricina

→ din ascultare

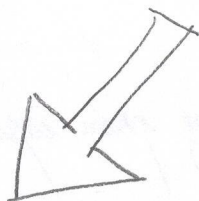
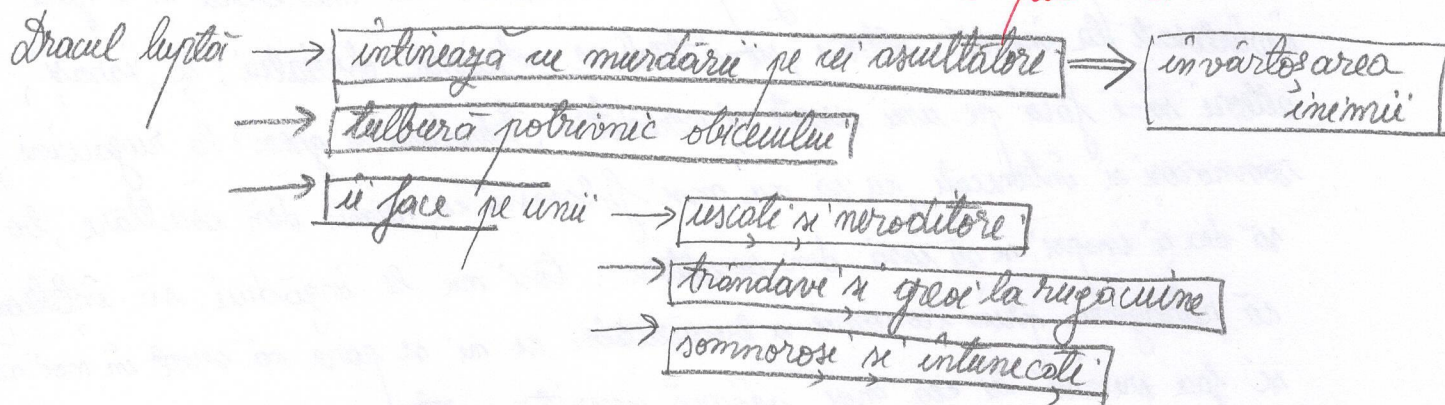
→ să înțeleagă că acestea li se întâmplă din economia dumnezeiască pentru a fi conduse la cea mai adâncă smerenie.

Silvana Vlad: "nu suntem lipitori"

Important!

Important!

ca să nu se mai folosească cu nimic din ascultare
să dea înapoi și să iasă din ascultare

→ nu le îngăduie să înțeleagă ca retragerea prin economie
a bunătăților ce nu se pare ca sunt în noi

⇒ posibilă cauză de cea mai adâncă
smereală rugătoare

Important!

constientizarea mîinii noastre
constientizarea robiei păcatelor
constientizarea inerciențelor

Important!

- simțirea prezenței Duhului lui Iisus
- chemarea Duhului lui Iisus
- chemarea Mîngăietorului
- virajul stîntei pe Dragostea lui Iisus
- cîntarea laudei și psalmilor în inimă

(51) Însulătorul amintit a fost adeseori respins de către unii prin răbdare.

Dar apoi, încă vorbind acesta, alt "înger" înfățișându-se, încearcă după puțin timp să me amăgească.

Obs Se mai întâmplă și faptul acesta: respingând cineva ispita unui demon, i se arată același sau altul în chipul unui înger, ajutându-l, chipurile, să-l respingă pe acela. Dar îndată, prin această nouă înfățișare îl amăgește cu păcatul părerii de sine.

respingerea cineva ispita unui demon

⇒ i se arată același

⇒ i se arată altul în chip de "înger" "ajutându-l" să-l respingă pe acela

Important!

52 Am văzut ascultători ajunși la multă umilinta

blâni

infanți

sângunicioși

morayboți

fiind sub acoperământul părintelui

de care apropiindu-se dracii le-au semănat gândul că sunt întărite
cum pentru liniște (pentru schimbare) sau pentru lupta deservită

Important!

și ⇒ prin ea pot ajunge la nepătimire

și amăgiti astfel și iesind din port la largul mării

apoi prinzându-i fortuna

și meșcând cârmaci

⇒ s-au primejduit jalnici de aceasta mare murdăra
mare sărată

fără rod

Important!

SCOPUL
IEȘIRII ÎN
LARG
Important!

excese

sibostri

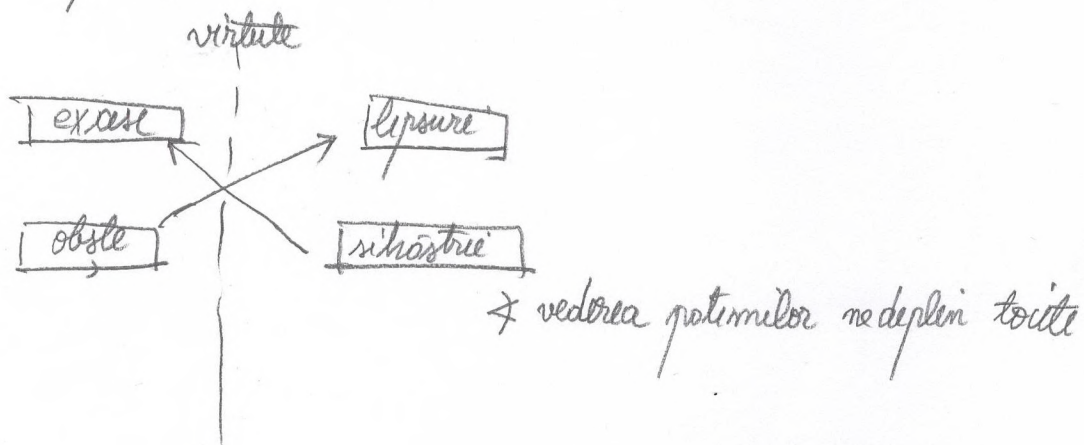
(singurătate)

≠ vederea patimilor
medelîn toate

53) Te de trebuință ca marea să se turbare și să se înfurie în chipi sălbatic
 → ca prin aceasta să arunce iarăși pe pământ conținutul ei
 și tot gunoierul
 și torba pe care
 li-au adus în ea
 răurile patimilor

Călugărul iese din portul neprimedios al oscultației în obște cu
 patimi nedepin toate, acestea sunt stărnite în singurătate.

→ Dar prin aceasta călugărul va vedea că e bine să revină în
 portul neprimedios al obștei.

54 Cel ce {unori asculta} de părinte este asemenea celui care pune
{altorii nu asculta}

Important!!!

în ochi {leacuri}
{altorii vor mesteni}

"Cău unu' zicând, iar altul dărimând" care altul va fi {folosul}, decât {osteneala}
(Sir. 34, 25)

Important

55 Nu te lăsa amăgit, o, fiule exaltator al Domnului;

cău → {de duhul închipuirii de sine}
→ {spune păcatele tale învățătorului tău}
→ {ca și când le-ai spune altă persoană}

→ {nu te poți izbăvi de rușine, fără rușine}

Important!!!

Important!!!

Obs

Trebuie să-ți mărturisești păcatele fără a te rușina
oșă cum nu te-ai rușina dacă te-ai prinde de ceva altămină.

Deșigur spunându-le tu însuți, vei trece prin clipe de mare rușine,

dar → {Nu poți scăpa de rușine, dacă nu treci prin rușine prin rușine.}

rușine {rușine} → rușinare Important!

{Cu} rușinea pe care o suferi lovești {păcatele care-ți produc rușinea și}

Important!!!

{înălțându-ți cauza rușinii}

Important!!! Rușinea mărturisirii → trecătoare

Rușinea obiectivă a trăimării în păcatul nemărturisit → {durabilă}

→ {se alungește mereu}

me le lăsa amăgit, o, fiule ocultător al Domnului

- de dulbul închipuirii de sine
 - spune păcatele tale învătătorului tău
 - spune păcatele ca și când le-ar spune altă persoană (detasare)
- Important!*

iglobirea de rușine vine prin trăirea proprie adâncă a rușinii

Important!

Dracii au adesea obiceiuri să me convingă să nu mă mărturisesc

să defăimăm pe alții ca vinovați pentru păcatul nostru

Important!

(56) Dezgolește-te, dezgolește-te rana în fața doftorului și nu te rușina.

"A mea e buba, părinte, a mea e rana.

Din neposarea mea s-a pricinuit, și nu din a altuia.

Nimeni altul nu e pricinuitorul ei: nici om, nici duh, nici trup, nici altceva
ci megruja mea."

Fă-te la mărturisire { cu purtarea
 { și cu chipul
 { și cu gândul } ca un osândit

plângându-te spre pământ și, dacă n poate
udând cu lacrimi pricinarele doftorului și judecătorului;
ca ale lui Hristos.

Important!

dezgolește-te rana
arată-te rana
nu te rușina

reumoaște

Nimeni altul nu e pricinuitorul

Important!

rana este a mea
rana este din neposarea mea
rana este din megruja mea

mărturisire

cu purtarea
cu chipul
cu gândul

Important!

plângere spre pământ
udare cu lacrimi pricinarele doftorului
udare cu lacrimi pricinarele judecătorului
ca ale lui Hristos

rana → constientizare rana → aducerea rânii → reumoașterea completă a rânii → cererea ajutor

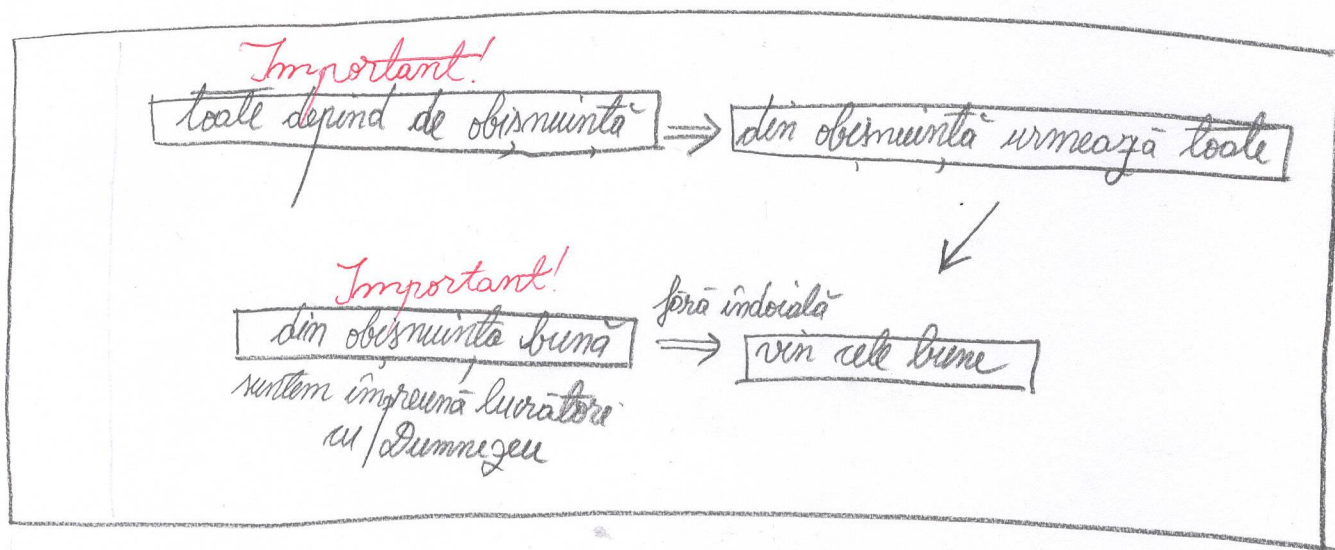
(54)

Dacă toate stărnă de obiceiuri și îi urmează ei, cu mult mai
mult, fără îndoială, cele bune, care au ca împreună-lucrător pe Dumnezeu.

Nu te vei osteni multe ani, fiule, să afli în tine fericita odihnă, de
te vei preda de la început ocărilor, cu tot sufletul.

Obs Odihna de patimi. La ea se ajunge ușor biruindu-ți mandria
pornirile spre plăcere
prin asculțare

În ascultare e o mare tărâie, e izvorul tării pentru biruirea
tuturor patimilor

nu după mult timp
predarea de la început ocărilor cu tot sufletul $\Rightarrow$ fericita odihnă
Important!

Asculțare Important! $\Rightarrow$ biruința mandriei
biruința pornirilor spre plăcere $\Rightarrow$ odihna de patimi

asculțarea este izvorul tării pentru biruirea tuturor patimilor
Important!

58 Nu socoti lucru meritoriu de tine a-ți face mărturisirea în chip merit [ca
înaintea lui Dumnezeu], înaintea ajutătorului tău.
Important!

Obs Duhovnicul ti-a fost dat ca ajutor în cele bune.
Dumnezeu a ținut seama de nivelul nostru omenesc și ne-a dat un ajutor apropiat
nostru.

S-ar putea socoti duhovnicul (și preotul) în acest sens și un ajutor de care se folosește
Dumnezeu pentru folosul nostru.

Așa cum Dumnezeu nu botează înguri, ci i-a trimis pe proști și pe urmași lor
să se boteze ca să ne dea siguranța că suntem botezați, așa nu primim mărturisirea
noastră fără mijlocul unui om vădit, ci-l folosește pe acesta ca un ajutor vădit,
pe măsura noastră.

Dumnezeu dă putere potrivitoare cuvântului omenesc al duhovnicului, căci Fiul lui
Dumnezeu însuși s-a folosit de cuvânt omenesc care răsună în urechile ascultătorilor
dându-i tărie dumnezeiască, făcându-l mijloc al puterii dumnezeiești. Căci
cuvântul iese din cuvântul.

Căci om vădit osîndite înmuind {printr-o înfățișare prea întristată, și
printr-o mărturisire adâncă
expunerea judecătorului} ⇒ preschimbând mânia lui în înduioșare.

Important!

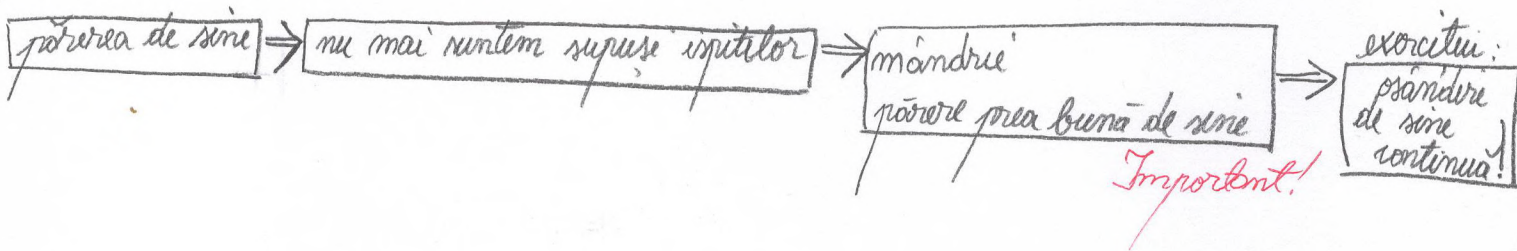
De aceea și Ioan Înaintemergătorul cerea de la cei ce se rugau
mărturisirea înaintea bolezii, neavînd el însuși nevoie de asta,
ci prilejuind prin ea mîntuirea lor.

59.

Să nu ne speriem dacă suntem război și după mărturisire.
Că e mai bine să ne luptăm cu gândurile decât cu mândria.

Dacă m-am fi război de gânduri ispititoare după mărturisire,
ne-am mândri, ca unii și nu mai suntem supuși ispitelor și, în acest caz, ar trebui
să luptăm împotriva mândriei (vederea bună de sine), și lupta cu ea ar fi mai grea.

osândirea de sine

60.

Nu alarga după cele din proverbele sbastrilor
și proverbele parintilor justnici

și nu te înalta spre ele.

Obs „Nu te înalta spre acele proverbe” înlocuind sa imite cele istorisite în ele sau
Important!!! sa socote că ai și tu ceva din cele puse în ele

→ Căci te înalță cu ostrea întâiului mucenic (Istoria)

61.

Nu ieși din locul de luptă nici când cazî.

Important!!!

Obs "Despre stăruința monahilor", cap. XXI, Vasile cel Mare

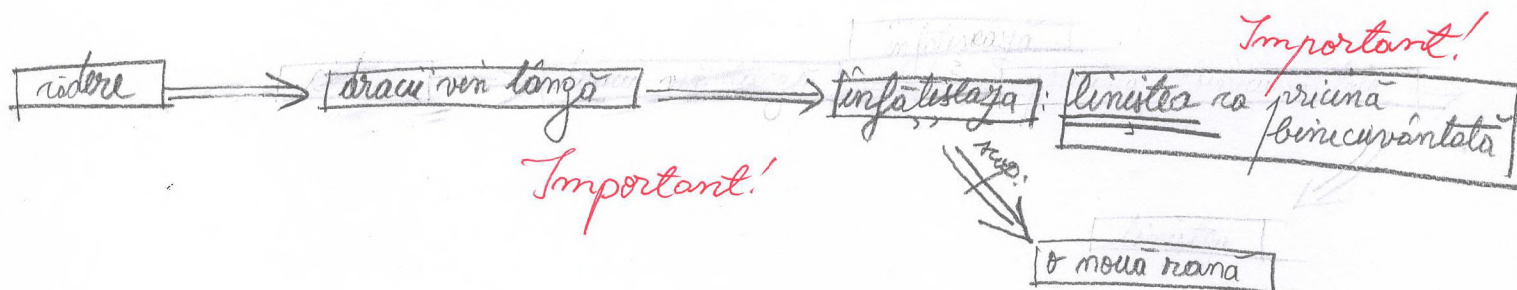
Precum mădulele trupului legate prin legătura firii n-ar putea să se rupă de trup sau, dacă s-ar rupe vreunul, ar deveni mort, așa cel ce se nevoiește unit cu frățimea nu s-ar putea de cei cu care s-a însoțit sau făcând aceasta, va fi mort cu sufletul și lipsit de ajutorul părintelui, mesocotind grija lui față de el. Unul ca acesta trebuie osîndit ca pricina de smintea mulțora ... Căi sufletul o dată obșnuit să se răzvrătească, se umple de multe neînfrînare."

Căi cu mult mai mult avem atunci nevoie de doftor.

Obs În locul de luptă sau în obște se află și doftorul, ca într-un spital. Deci nu ieși din acel loc. Pentru că în acest caz te lipsești și de doftor.

Dacă și-a poticnit piciorul de o piatră el ce avea ajutor, el lipsit de ajutor nu se va poticni numai, ci va muri.

- (62) Când cădem, îndată dracu' venind lângă noi ne înfățișează cu prima binecuvântată sau mai bine zis nebinecuvântată, liniștea.
 Scopul vălmășilor noștri e să adauge la căderea noastră, în chipul acesta o nouă rană.

- (63) Când un doftor își marturisește neputința, e nevoie să mergem la altul. Căi rare sunt cei care se tămăduiesc fără doftor.

- (64) Cine e deci cel care rostește că nu se poate împotrivi când spunem că dacă orice corabie are un cărmaci încercat poate ajunge în primejdie de înecare fără cărmaci' și va pierde în chip sigur?

Obs Dacă orice corabie se poate îneca chiar având un cărmaci' iscusit în mod sigur se va îneca neavând un cărmaci'.

Important!

(65)

Din ascultare se naște smerenia

Din smerenie se naște neputinerea dacă

"întru smerenia noastră și-a adus aminte de noi Domnul
și ne-a izbăvit de vrăjmasii noștri"

(Ps 135, 23-24)

Drept aceea, nimic nu ne va împiedica să spunem că din ascultare se naște
neputinerea, prin care vine puterea smereniei.

{ precum Neputinerea începe de la smerenie
Legea începe de la Noie }

{ dar frica desăvârșeste pe maică
precum Harul desăvârșeste Adunarea }

ascultare → smerenie → neputinere Important!

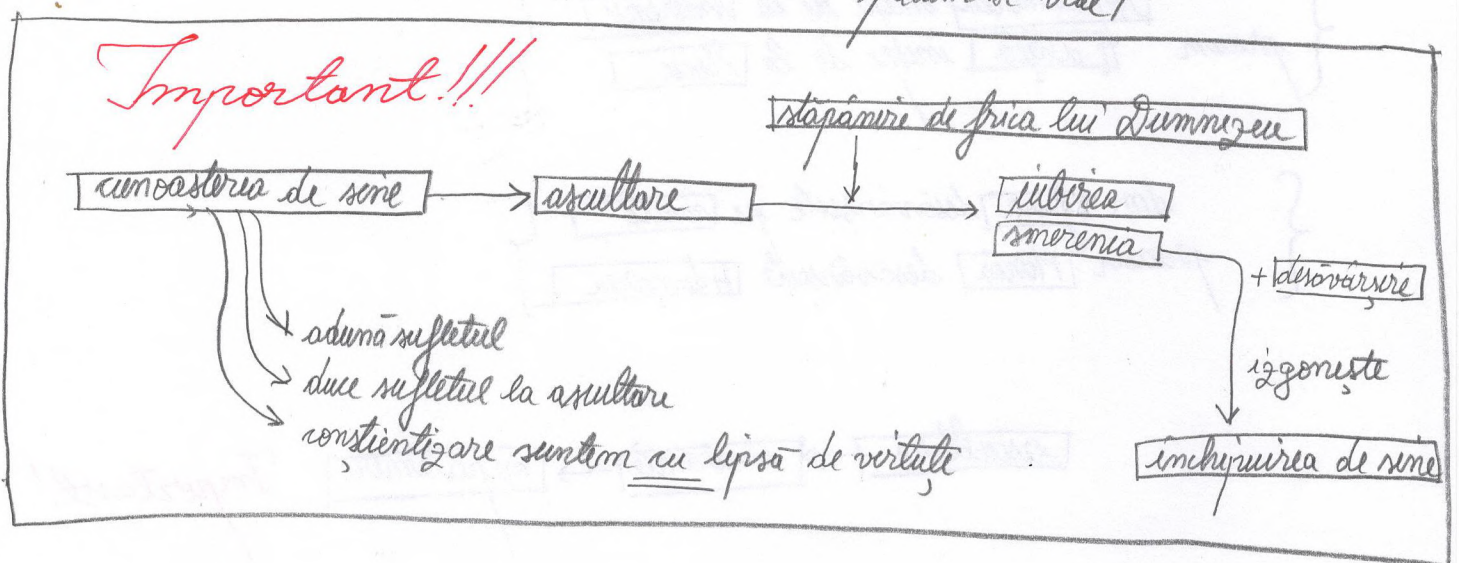
Obs Ascultarea e începutul smereniei

Cel ce nu s-a cunoscut că este cu lipsă în virtuți, nu poate sta sub mîna altuia

Cunoașterea de sine adunîndu-și sufletul îl duce la ascultare, iar ascultarea stăpînită de frica lui Dumnezeu naște iubirea și smerenia.

Smerenia deservită izgoneste închipuirea de sine.

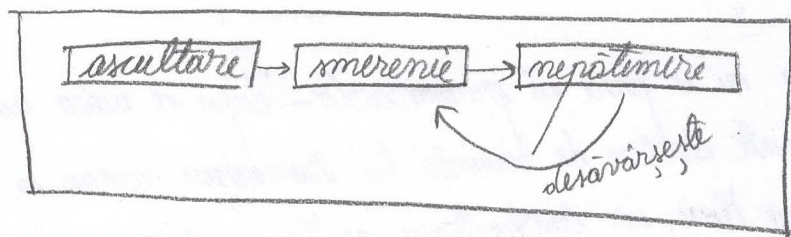
Cel ce s-a curățit de acestea și de relelalte, $\Rightarrow$ se face casă a nepătimirii precum se vede

Obs

Împuțutul și sfârșitul este ascultarea cu smerenie.

Flia smereniei este neputinirea, care se face desăvârșitoare mării
⇒ pricinuieste smerenia desăvârșită

Important!

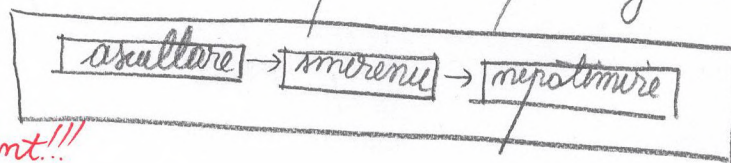
Obs

cel morit și ascultător nu slujește patimii închipuirii de sine

cel merobit patimilor se face cunoscut numădău ca neputinias (✓)

cel neputinias este întreg dulce și blând

ascultarea maste neputinirea prin mijlocirea smereniei

Important!!!

Obs „Caci smerenia naste neputimirea, precum Moise Legea.

Parintele a asemănat aceste trei virtuți

```
graph LR; A[Parintele a asemănat aceste trei virtuți] --> B[asultarea]; A --> C[smerenia]; A --> D[neputimirea]; B --> E[cu]; C --> E; D --> E; E --> F[Moise]; E --> G[Adamaria]; E --> H[Maria]
```

Și de aceea mi se pare că precum acolo — după ce iudeii au trecut Marea Roșie, vrând să cânte cântare de biruință lui Dumnezeu, aveau ca mârșător și făcător al acestuia pe Moise, iar împlinitor pe Maria, fiind și ea dintre cei din obște, și nu înepătura — așa și aici zice: În fața lui Moise se cade de a vedea asultarea, în fața Adamării, smerenia, iar a Marii, neputimirea."

În fața lui Moise se cade de a vedea asultarea

În fața Adamării se cade de a vedea smerenia

În fața Mariei se cade de a vedea neputimirea

(66) Bolnavii care după îngrijirea din partea unui doftor și după folosul avut de la el îl părăsesc pe acesta alegând pe altul înaintea tămăduirii desovârșite, sunt vrednici de toată osânda de la Dumnezeu.

(67) Nu fugi de mâinile celui ce te-a adus la Domnul. Că nu te vei rușina în toată viața ta de altcineva ca de acela.

Obs ^{Important!} Recunoștința față de acela te va ajuta, mai mult decât orice altceva să nu te prăvălești și să nu stai în păcate.

(68) Nu e fără primejdii pentru un ostas micșorat să se despartă de mulțimea ostasilor ca să se lupte de unul singur.

primejdii
trupească

Obs ^{Important!} Încăpătorii trebuie să stăruie în viața de ostă.

Nu e fără de primejdii pentru înlugăr să pornească pe calea liniștii înainte de multă cercare și nevoită în lupta cu patimile sufletești.

primejdii
sufletească

„Mai buni sunt, zice Scriptura, doi decât unul” (Eccl. IV, 9)

Adică mai bine este fiului să se lupte împreună cu părintele său împotriva gândurilor care pun stăpânire pe el înainte de a băga de seamă.

Obs Sunt gânduri sau ispite cu care ne pomeneim în minte până nu băgăm de seamă. Dar sunt și „pre-judecăți”

idei luote de-a gata înainte de a le judeca

(69.)

Cel ce lipsește pe orb de călăuză

Cel ce lipsește turma de păstor

Pe cel ce răătărește de povătuitor

Pe cel ce răătărește pe prunci de totuț sau

Pe cel ce răătărește pe belmar de doftor

Pe cel ce răătărește corabia de cârmău

Important!

⇒ pricinuieste tuturor primejdii

Cel care încearcă să se lupte fără ajutor cu dușmanii

⇒ este omorât de acesta

(70.)

Cei ce vin în spital

să-și facă de la început cunoscută suferințele lor,

Cei ce vin la consultare

să arate smerenia ce li se cuvine.

Important!

semn nemăslător
al însănătoșirii

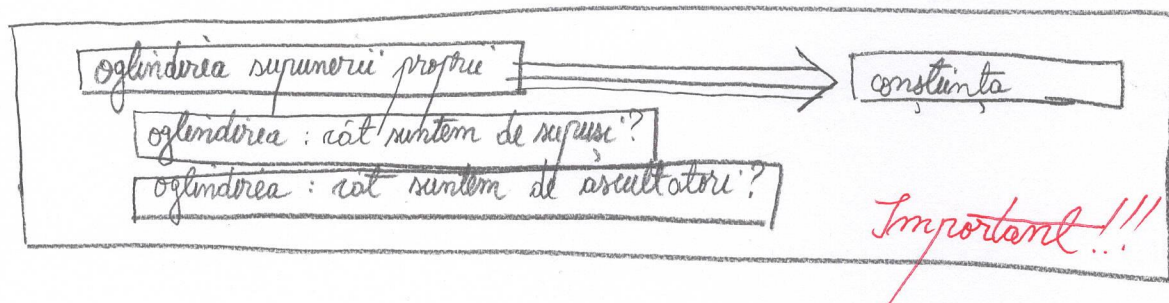
înțelegerea suferințelor

adesea semn nemăslător
al însănătoșirii

adorosul cunoștinței de sine

71

Tă-ti fii constința oglinda supunerii tale și-ti va fi de ajuns.

Obs

Priveste-te pe tine însuși, pie, în constința ce în oglindă și
corectează gândurile proprii

dacă constința nu te învinovățește în ceva ci

dacă constința îți dă mărturie despre ascultarea ta fără alegere

Important!!!
ne poate încredința mai mare.

Constința e oglinda ta lăuntrică, în care te vezi așa cum ești.

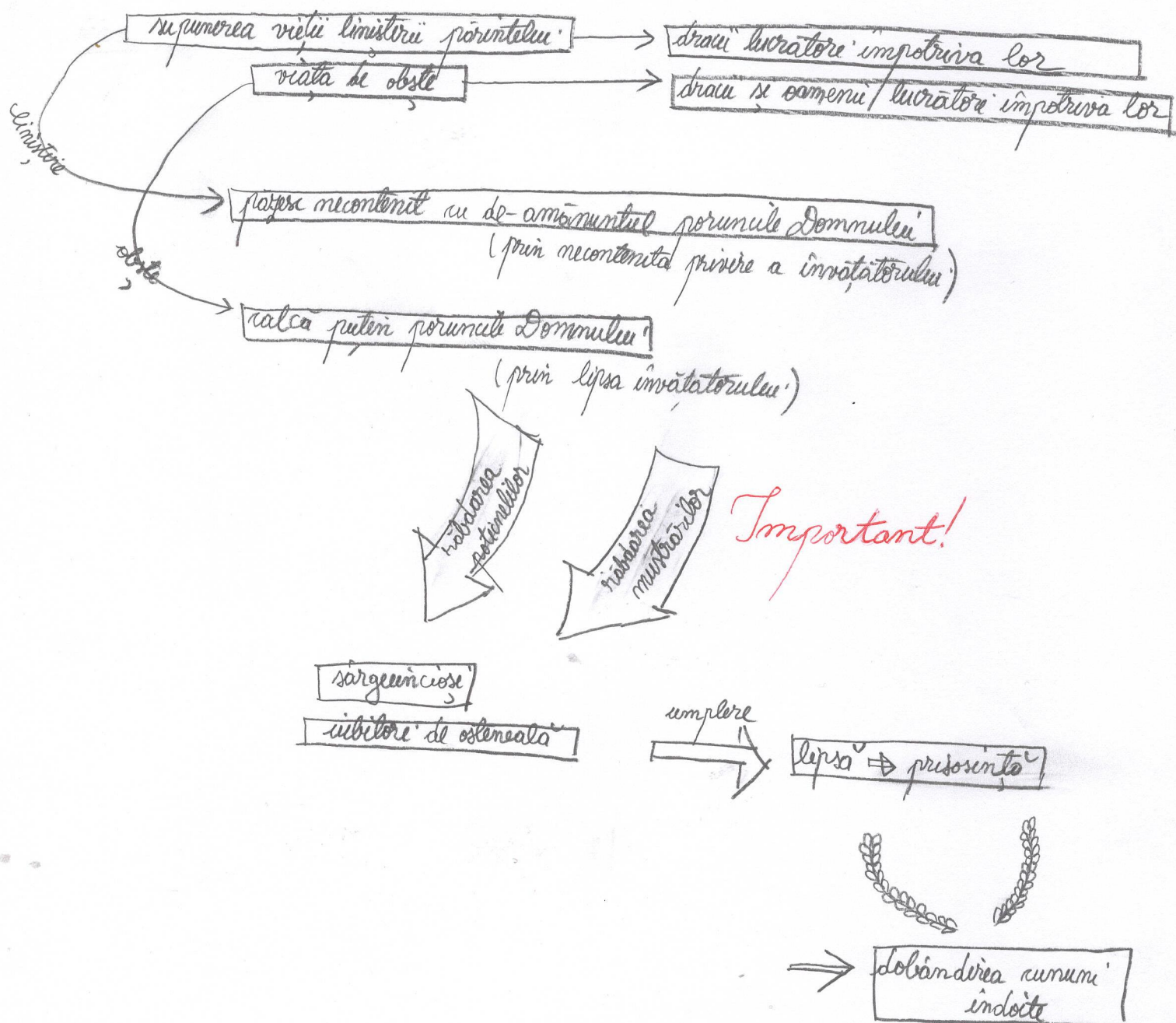
Alli oameni îți pot spune lucruri bune despre tine,

dar ei nu ne cunosc așa de bine cum ne cunoaștem noi înșine privindu-ne în constința noastră
Important!!!
ne pot amăgi lăudându-ne pentru cine știe ce întrebare

Constința e o oglindă de o negrăită ferietate, limpezime și sinceritate

Niciodată nu ajunge viața noastră să nu mai arate nici o pată în oglinda constinței noastre
Important!!!
De aici, ea îndeamnă mințatul și pe sfinte la pocăință.

(72) Cei ce se supun în viața lor de liniștiți părintelui lor au numai pe dracii lucrători împotriva lor, dar cei ce se află în obște luptă deodată și cu dracii și cu oamenii. Cei dintâi plătesc mai cu de-amănuntul poruncile lui Dumnezeu, prin necontenita privire a învățătorului. Cei de al doilea, adeseori prin lipsa învățătorului, le calca puțin pe acestea. Dar ei se vor face sargeuncioși și iubitore de osteneală prin răbdarea potimelilor și a muștrărilor vor umple lipsa cu prisosință și vor dobândi cunună în-doite.

73

La ne poșum pe noi luând seama la noi cu toată străjuirea.

Căci portul plin de corăbii ușor le poate sfărâma pe acestea;

mai ales pe cele roase în ascuns de mână, ca de un vierme.

Obs E o primejdie și într-o obstă mare de a se sfărâma prin ciocniri vâlturilor din ea.

Aceasta se întâmplă mai ales când sunt slăbiți pe dinăuntru de viermele mână.

{ E nevoie de multă liniste și în portul unei viți de obstă }
 { E nevoie de stăpânire de sine } din partea tuturor
 { E nevoie de robodare }

ca să nu se ciocnească corabia și să se sfărâme.

74.

Să ne deprindem cu tăcerea cea mai deplină

Să ne deprindem cu neștiința față de înțeleptul.

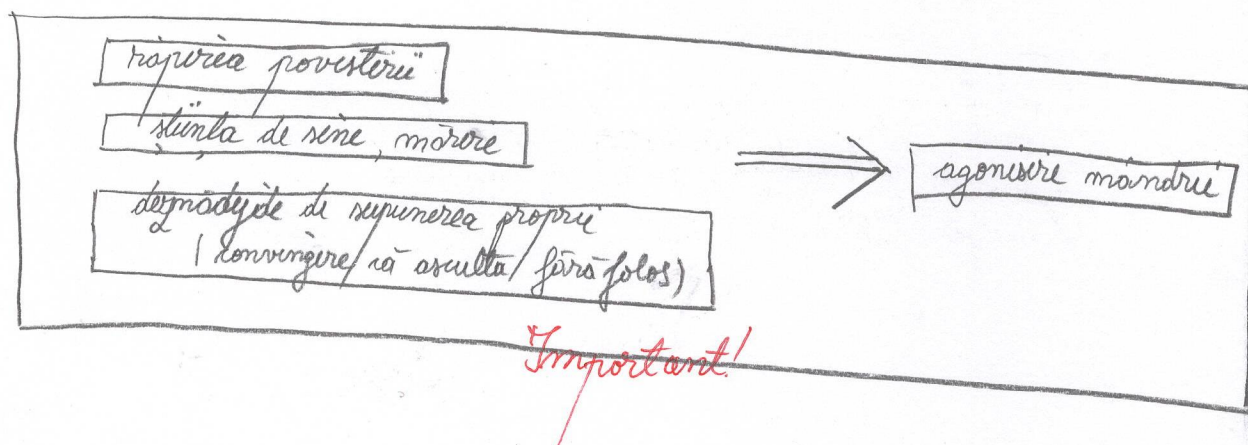
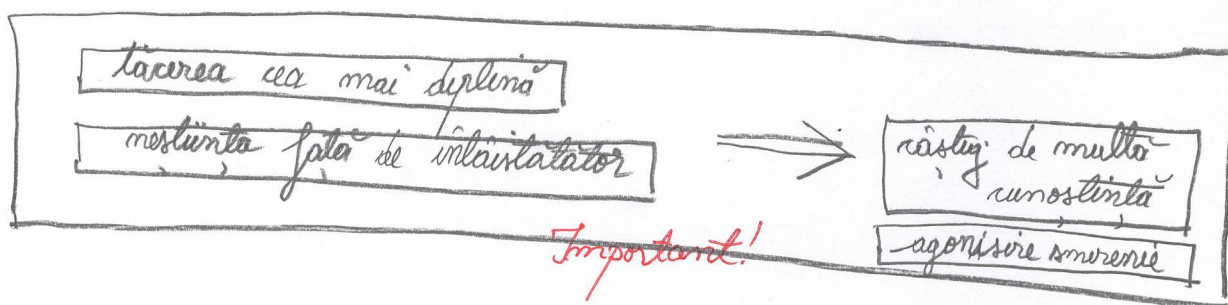
Barbatul tăcut este fiul înțelepciunii, câștigând totdeauna multă cunoștință.

Obs Un alt paradox: să ne arătăm tăcuți și fără știință în fața înțeleptului,
dar atunci dovedim și dobândim cea mai multă cunoștință.

Căci mintea, merisipindu-se în vorbe multe, înslăbnește mai atent în sine
tot ce observă și află.

Am văzut pe unul din cei de sub ascultare răspundând povestirii din gura
înțeleptului și deznădăjduit de supunerea lui. Și l-am văzut agonizând
din această neîncredere și mândrie.

a asculta fără folos

75

Ță veghem cu toată vegherea
Ță luăm aminte cu grijă
Ță ținem reamă cu trezvie

când și cum trebuie să dăm întâietate

slujorii

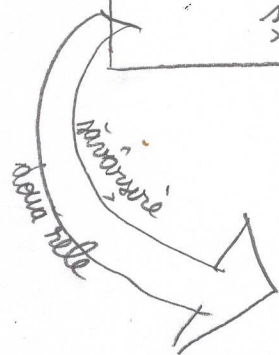
și mu rugămintii

Important!!!

→ Cău' nu trebuie să se întâmple aceasta totdeauna.

Ță aminte la tine însuți când te afli cu frații
și mu te grăbi să te arăți nicidecum mai drept ca ei în ceva.

Important!!!

Pe frați îi vei răni prin sârquinta ta cu chip muncinos

Prăcănire proprie de mândrie prin purtarea proprie

Important!!!

Ță aminte la tine însuți când te afli cu frații
și mu te grăbi să te arăți nicidecum mai drept ca ei în ceva.

Important!

Mândria de sine

46

Fii sârguincios cu sufletul

nearătând-o aceasta micidecum prin trup

nearătând-o aceasta micidecum prin înfatisare

nearătând-o aceasta micidecum prin vreun cuvânt deschis

nearătând-o aceasta micidecum prin vreun cuvânt cu subînțeles

Fă așa, dacă ai încetat să deprețuiești pe aproapele,

Iar, dacă ești oplecat spre austa, fă-te fratilor tăi asemenea
și nu te fă fratilor neasemenea
prin închipuirea de sine.

Obs „Vorbește de ai' ce-ai fac ascultarea în obște,

Dacă nu ești pornit să deprețuiești pe altii
Dacă nu ești pornit să nerocotești pe altii

lucrează virtutea în ea însăși
lucrează virtutea în mintea ta

nearătând-o mică prin cuvânt deschis

nearătând-o mică prin cuvânt cu înțeles
(aluzie)

Important!!!

Dacă ești oplecat spre ostândire

să nu ai mică în sufletul tău o lucrare
mai mare ca la ceilalți

fii asemenea lor în toate

lucrarea sufletului ^{def.}

rugăciunea
plânsul
și alte asemenea

dacă prin austria răzi în închipuire de sine lasă-le pe austria
și fă-te fratilor tăi asemenea.

Concluzie: Căci urmând altora câștigă meroni.

slujire (✓) rugăciune (x)

- 77 Am văzut un ucenic neîncercat făcându-se în fața altora cu isprăvile învățatorului său. Dar, socotind că nu-și câștigă singur slavă din roada altuia, și-a primit mai degrabă neînște.

Căci toți au zis către el: "Dar cum a odrăslit un pom bun o ramură neroditoare?"

fala cu isprăvile învățatorului

câștig singur de slavă din roada altuia

neînștit

neînște

neînștore

Important!

- 78 La noi ne socotim răbdători atunci când răbdăm cu bărbate batjocorirea din partea părintelui nostru, și când suntem disprețuiți și răniți de orice alt om. Căci pe părintele îl suportăm având rusine de el și fiind îndatorați la acesta.

răbdarea cu bărbate a batjocoririlor

{ când suntem disprețuiți } de orice alt om
{ când suntem răniți } altul decât învățatorul propriu

Important!

49

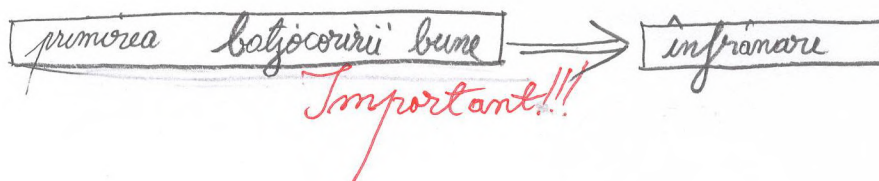
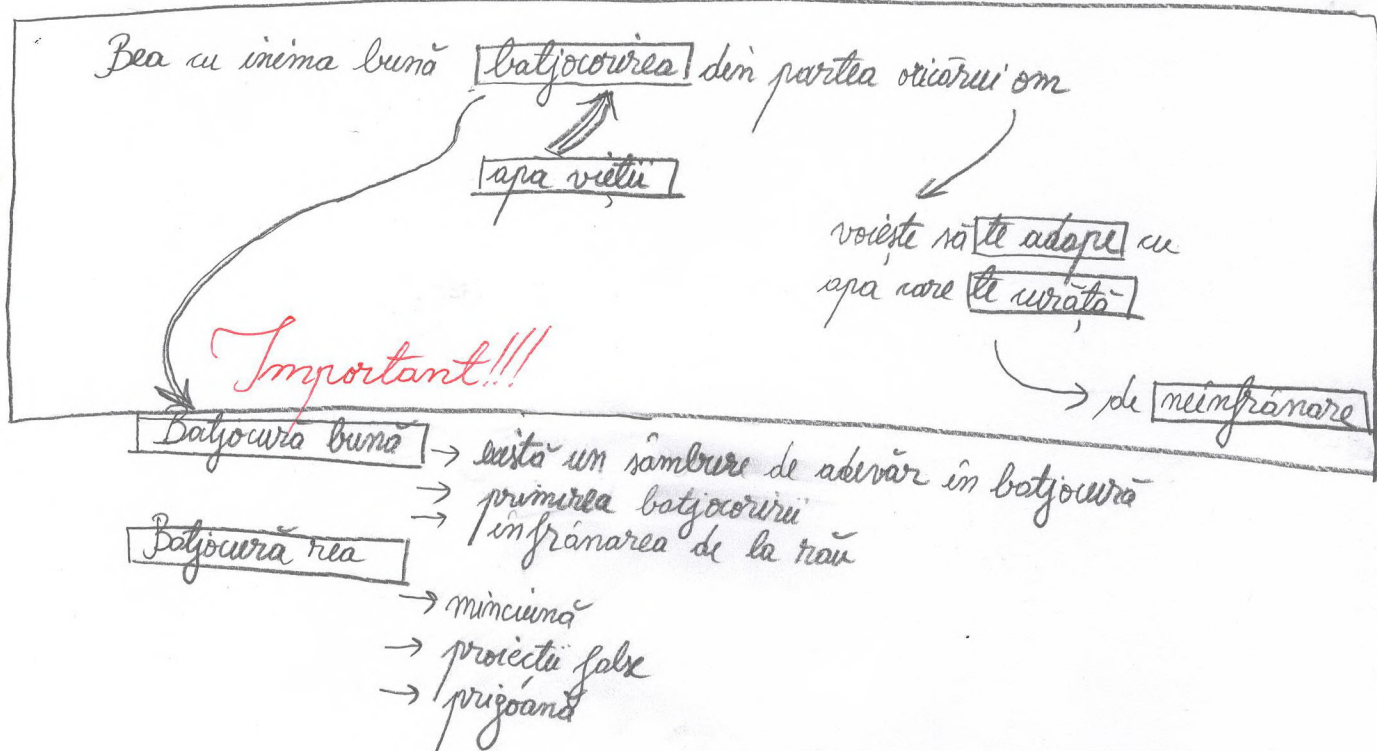
Bea cu inima bună, ca pe o apa a vieții, batjocorirea din partea
oricărui om care vrea să te adapteze cu apa care te curăță de neînfrânare.

atunci

va resări urăta adâncă în sufletul tău

atunci

lumina lui Dumnezeu nu va mai lipsi din inima ta

80) Nimeni să nu se fătăsească în cugetul său văzând adunarea fratimii odihnindu-se sub el. Căi tâlharii stau împrejur.

adunarea fratimii ⇒ odihna de patimi
odihna de tulburare ⇒ falo de sine în cugetul (X)
! ⇒ tâlharii stau împrejur (✓)
gata să prade

Important!
nerelexare
veghere
neumflare de sine

81) Amintindu-ți, aminteste-ți de cel ce a zis:

"Când veți face toate cele poruncite, ziceți că slugi nebrebroce suntem că ceea ce eram dator să facem, am făcut" (Luca XVII, 10)

Tar judecata ostenelelor o vom cunoaște în vremea iserii (morții)

falo de sine în
cuget (X) ⇒ slugi nebrebroce
ceea ce eram dator să facem am făcut (✓)
Important!

81) Chinoia (mănăstirea de obște) este cer pământesc.

Obs Pentru că se 'călugăre' sunt ca niște îngeri în trup:

- ↳ lipsiți de patimi în interior
- ↳ lipsiți de orice egoism în exterior

Important!!!!

patimi → interior
egoism → exterior

- ↳ privind cu mintea la Dumnezeu
de la Care au totul

Important!

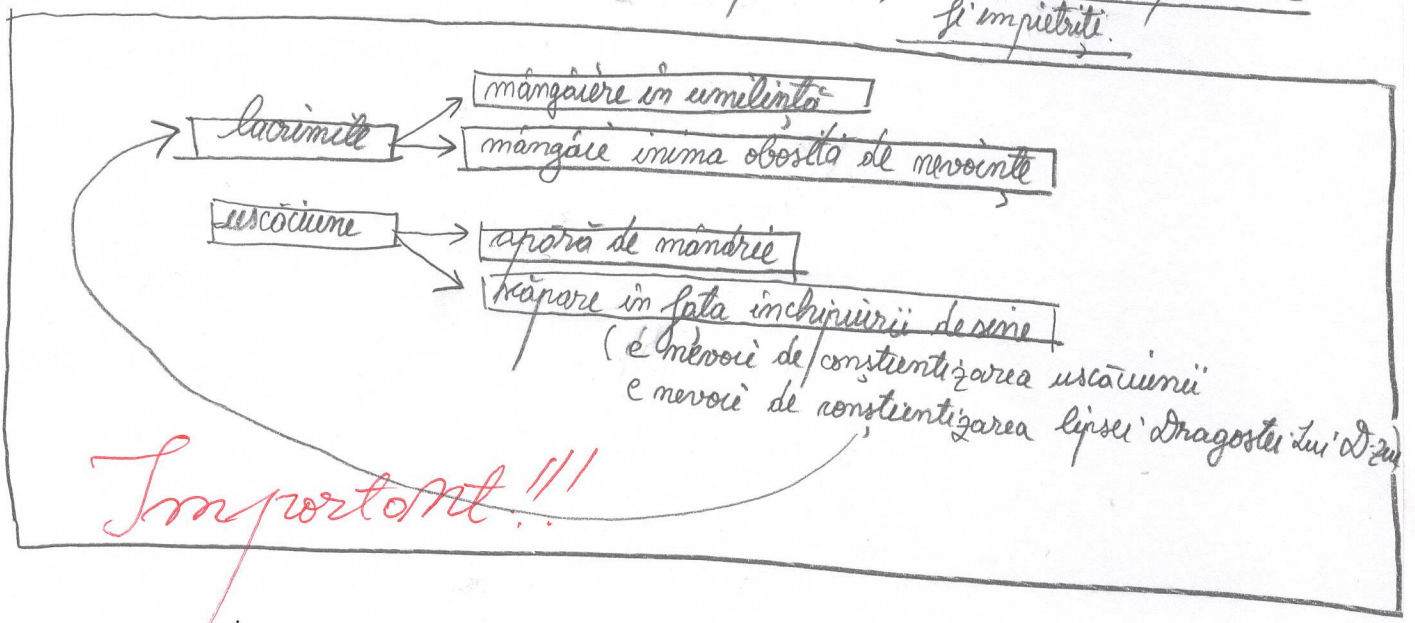
Drept aceea, precum îngeri liturghisesc Domnului, așa să facem să se simtă inima noastră.

{ Uneori cu ei se află în aerul acesta și simt cu inima ca de piatră.
Atunci iarăși sunt mângâiați de umilinta. }

Acești ca să scape și de închipuirea de sine
dar să se mângâie în osârmelă prin lacrimi.

Important!!!

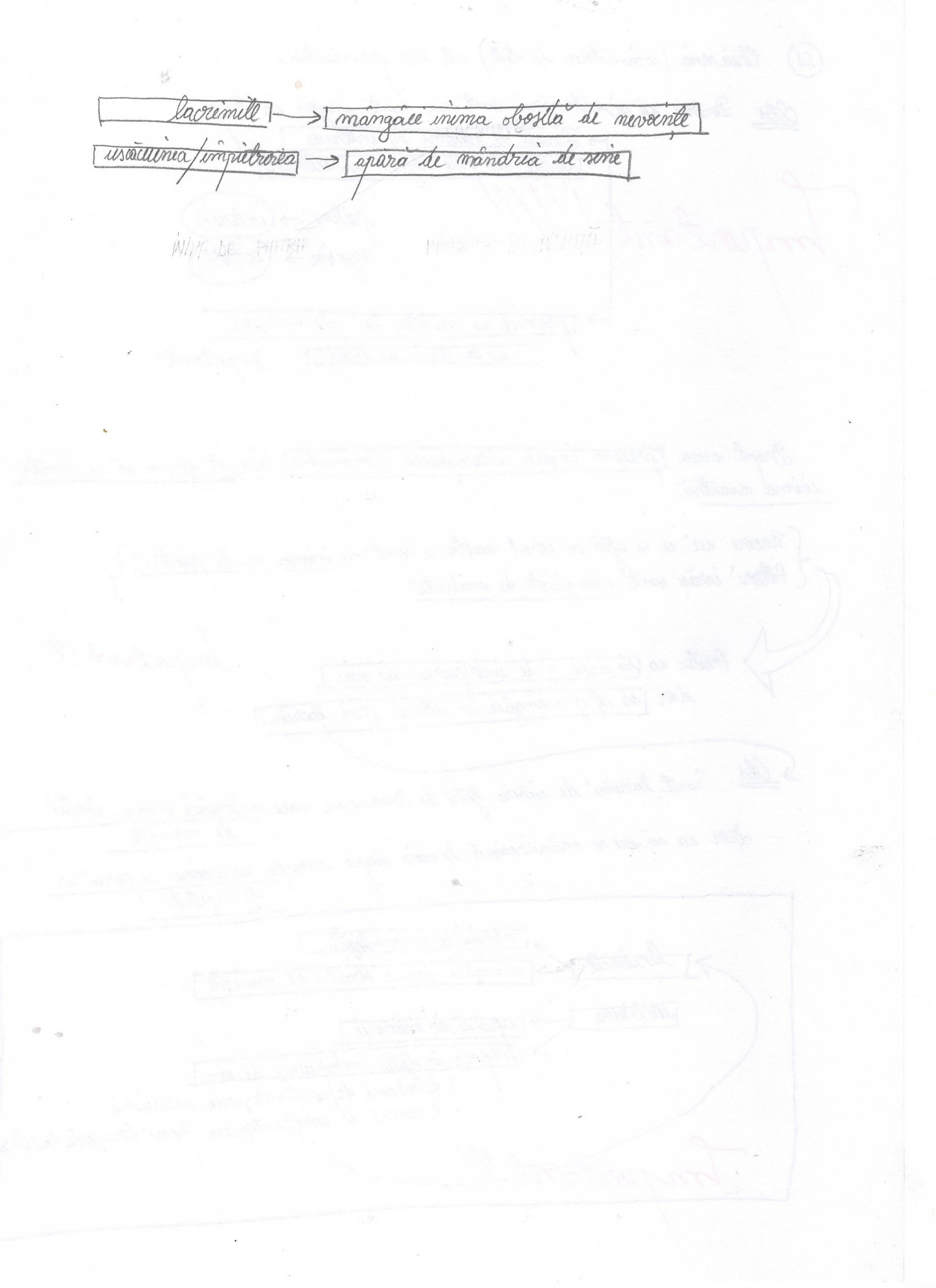
↳ Obs Sunt oameni de iubire față de Dumnezeu care mângâie inima oboșită de nevoitțe
dar ca să nu se mândrească, le vine după aceea, o uscăciune de parcă ar fi împietrită.

lăcrimile → mângâie inima bostea de nevănte
uscăciunea/împietrarea → apără de mândria de sine

NIȘI DE PIETRĂ

NIȘI DE PIETRĂ

(83) Un foc mic înmoaie căra multă și o mică necinștură ce vine adeseori înmoaie
îndulcește
alungă

dintr-o latură

toată răbdarea
toată mesințirea
toată împietrimea

Un foc mic înmoaie căra multă
O mică necinștură înmoaie →
îndulcește →
alungă →

toată răbdarea
toată mesințirea
toată împietrimea

Important!

(84) Am văzut odată doi înși se gândind arunci și luând seama
ascultând la suspinătă
ascultând la oșanțele celor ce se nevoiesc.

Important! *ascultare*
inimă *înclina*
gădăcată *naturii sale*

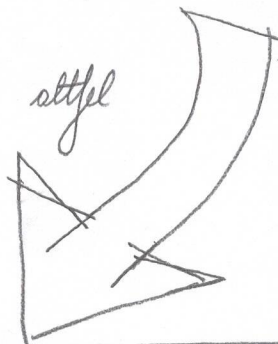
unul ca să se învântească **Important!**

celălalt ca la vreme potrivită să le dea pe față cu osara
 și pe lucrătorul lui Dumnezeu să îl oprească din buna lui lucrare.

(85) Nu fi un lăcut fără rost → pricinuind altora tulburare
pricinuind altora amărăciune Important!

Important! Nu fi nicu molau în victorie
Nu fi nicu molau în porcie

când ti se poruncește să te sârguiești
Important!

Important!
te-ai făcut mai rău decât cei furioși
te-ai făcut mai rău decât pricinuitoarii de tulburare

Obs

Parintele Ioan mustră lăcerea fără judecată
îndreptă victoriile cea trândărie

semn al neatenției mai ales când cineva se află în mulțimi

face pe cel care o are greu de mișcat la ostenele dăruimiciste
greu de mișcat la lucrările grele

Căci socotesc unii că prin neverbirea lor dau dovadă că se află pe o treaptă deosebită
dar nu au o treaptă deosebită de cea a ascultătorilor dacă sunt adevărați ascultători.

Iar cele contrare acestora arată trăgăria minții Important!
iubirea față de altu

Important!!!!!!
lăcure fără rost → tulburare altora
amărăciune altora → semn al neatenției
(mai ales în mulțimi) → lipsa trăgăriei minții
lipsa iubirii față de altu

Important!

tăcere fără rost

lulburarea altora
amărăciunea altora

semn al neînțelegerii
(mai ales în mulțimi)

lipsa trezviei
mintii

lipsa iubirii
fata de ceilalti

(86) Am văzut adeseori, precum zice Tor (XVI, 2) suflă suferind pentru
purtarea lor molăi, iar altele din pricina destoinicii lor și m-am minunat
cât de felurită e rătăcia.

suflă suferind pentru purtarea lor molăi
din cauza destoinicii lor

m-am minunat cât de felurită e rătăcia

Obs "Având cineva o purtare molăie din fire sau fiind întreprinzător în ceva din
cele trupesti, celor mulți nu le pare așa. Li' boala din fire e socotită și numai o
colică a sufletului și o vătălă. Tor cel molăie e lăudat ca blând și smerit;
și el se se agită fără nădăduială, ca sânguincios și ager și e admirat de cei ce nu
stău să judece. Tor el, bucurându-se de laude, nu s-a cumovăț pe sine, și ținând
seama de judecata greșită a celor mulți a potemit cu sufletul de închipuirea de sine
sau a fost copleșit de durere. De aceea și părintele vorbește de multe feluri de rătăcii."

Tăcerea fără rost este în fond pricinuită de o lene a minții sau e semnul lămpeniei.

Tăcerea cu rost este semnul unei lucrări intense a minții

Important!

prin care surprinde tainele cele mai adânci ale existenței.

În tăcerea cu rost mintea omenească se întâlnește cu lucrarea intensă a Sfântului Duh
care îi comunică taine mai presus de cuvânt. Important!!!!

O astfel de tăcere este semnul unei intense lucrări a persoanei, deci și a lui Dumnezeu
care străge mintea în tainele Sale. Important!

Nu mai persoana poate tăcea în felul acesta intens de gândire.
Important!

[Tăcerea cu noi] - împreună lucrăm cu Dumnezeu
Sfântul Duh
Iisus Hristos

†

Important!!!

87 Cel de la mijloc nu poate cânta din cântare, ci din rugăciune.

⇒ Răpirea în cântare aduce neorânduială în suflet

→ Cel din treapta a doua duhovnicească, care urmează după curățirea de patimi, constă în contemplarea lui Dumnezeu în sfaturi.

⇒ Acesta trebuie să treacă de la cântare la rugăciune

I	prima treaptă duhovnicească	- <u>curățirea de patimi</u>	⇒ cântare
II	a doua treaptă duhovnicească	- <u>contemplarea lui Dumnezeu în sfaturi</u>	⇒ rugăciune

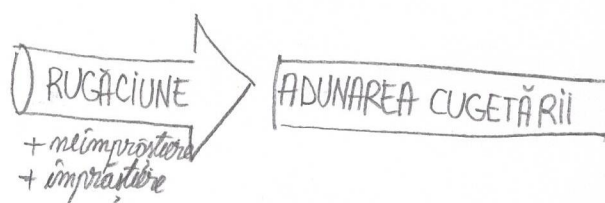
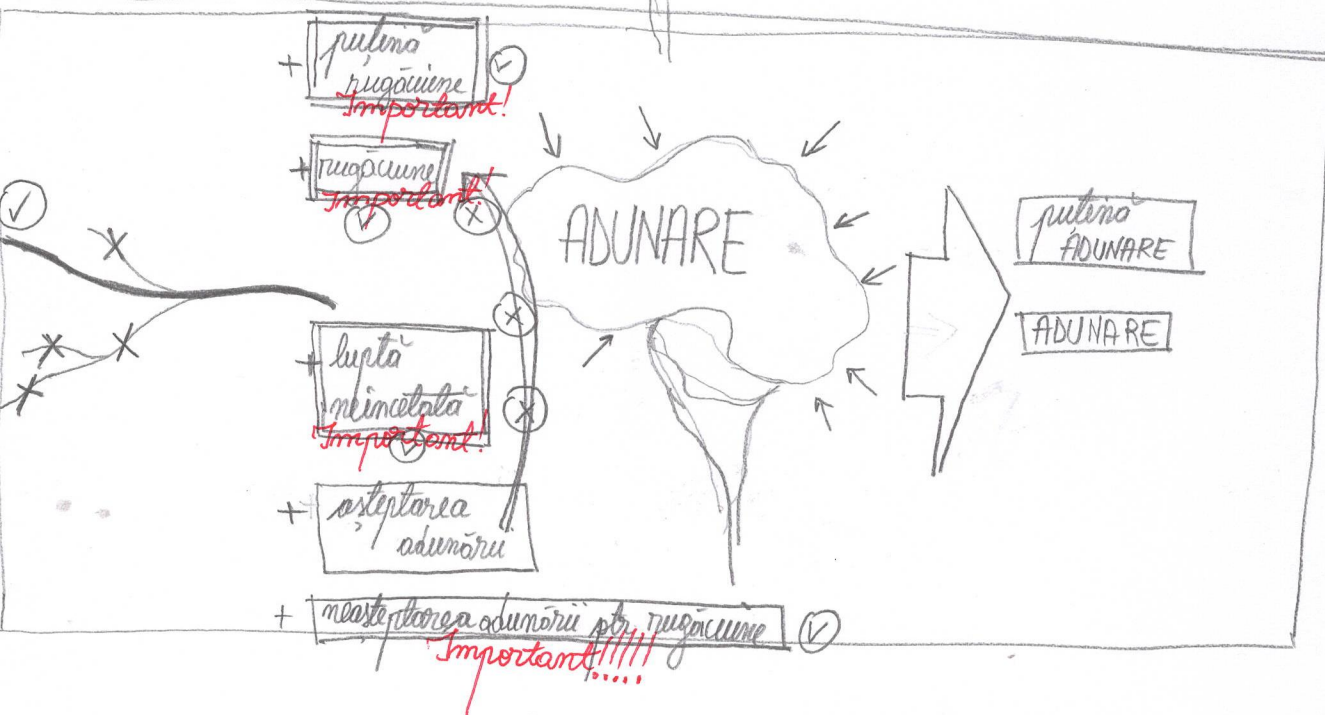
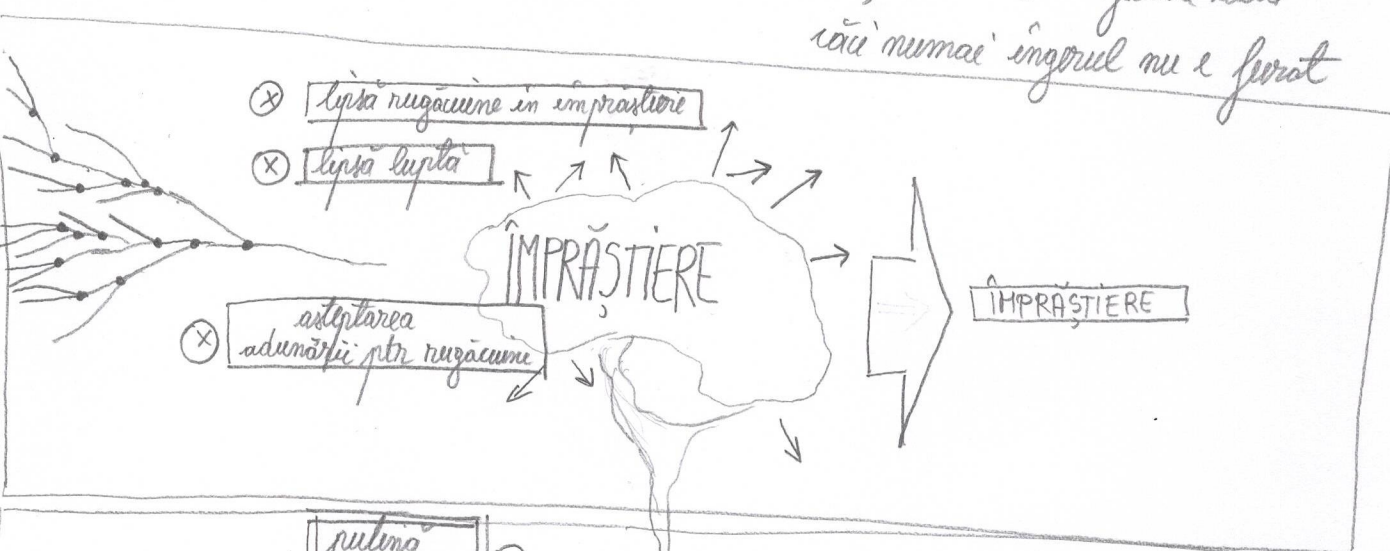
Important!!!

88) Luptă-te neîncetat cu cugetarea adunând-o din împrăștierea ei spre tine însuși.

Dumnezeu nu cere celor ascultători o rugăciune neîmprăștiată.

Obs Nu trebuie să așteptăm să ne rugăm numai când avem mintea adunată
ci trebuie să luptăm să adunăm mintea prin rugăciune.
Important!!!!

→ De aceea nu te descuraja când ești furat (de vreun gând în rugăciune)
ci încurajează-te adunându-ți mintea de fiecare dată
câci numai îngurul nu e furat

(89) Cel ce s-a convins pe sine în chip tăcut să nu iasă din locul de luptă până la ultima respirație, chiar de ar avea de suportat mii de morți pe trupul și al sufletului, nu va cădea ușor în mii una din acestea.

Dar îndoiala inimii și neîncrederea în locuri obisnuite să primească pururea putinele și primejdiile.

Obs "Holarărea neîndoielnică" pricinuieste stăruința în locuri și în obști iar îndoiala lucrează necredința, și căderea și strămăturile atât ale posturilor cât și ale hoamelor.

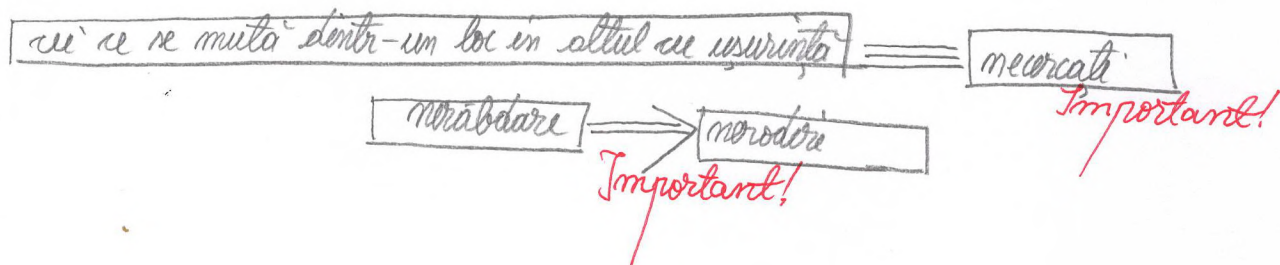
neiesirea din locul de luptă ⇒ nu va cădea ușor
Important!

holarărea neîndoielnică ⇒ stăruința în locuri și în obști
Important!

îndoiala inimii
neîncrederea în locuri ⇒ necredință ⇒ căderea ⇒ strămătură
Important!!!!!!

holarărea neîndoielnică
neiesirea din locul de luptă ⇒ credință ⇒ neîndoielnică ⇒ stăruința în locuri și în obști
Important!!!!!!

- 90) Cei ce se mută dintr-un loc în altul cu ușurință sunt cu totul neîncrezuți.
Căci nimic nu pricepi atât de mult nerodirea ca nerăbdarea.

Prezum posărea când se desparte de oeste salt le face pe năstă stăpe
asa și calugăru care se strămăta din loc în loc, în face sufletul stăp.

Important!

91 Dacă ai intrat într-un spital neunoscut și ai întâlnit un doftor,
fii ca un trecător și ca unul care caută să cunoască, fără să fii băgat în seamă
mestesugul tuturor celor de acolo

Obs Dacă mergi, zice, la vreun doftor și în vreun spital neunoscut, despre care
n-ai aflat nimic mic din experiență, mic din auzire, ofta mai întâi știința lui
și apoi descoperă-ți boala. Pe urmă arată-ți lui și ascultare duhovnicească
urmând poruncilor lui și privind ca martore cele îngerești.

Iar dacă simți vreun folos de la doftori în boalele tale
și de la fletari, și mai ales în umflătura sufletului
pentru care te caută, tramăi acolo și te vande pe altarul smereniei
prin zăpădul oscultării și prin contractul slăjeru
întărit cu mărturiile îngerești.

Obs "Adeci se smorește ugetul tău și umflătura sufletului
și fătă sufletului se coboară. Căci aceasta e ceea ce se caută."

intrare în spital neunoscut
întâlnirea cu un doftor

Important!

oftarea mai întâi a științei celui alt
apoi descoperirea bolii

ascultare duhovnicească
ascultarea poruncii doftorului
mărturia celor îngerești

Important!

fii ca un trecător
fără să fii băgat în seamă

Important!

caută să cunoști
mestesugul tuturor
celor de acolo

intrare în spital neamorat
întâlnirea cu un doftor

Important!

fi ra un trecator
fara sa fi bagat in seama

Important!!!!

afectarea mai intai a stintei celulei

apoi descoperirea bolii

consultare duhovniceasca

ascultarea poruncii doftorului

marturisirea cettlor ingreesti

Important!

cauta sa amesti
mestesugul tuturor
celor de acolo

simptomea foleului de la doftor
simptomea foleului de la felcer

in

boalele proprii
simptomea suflului

ramai acolo

te vinde pe aurul smereniei

Important!!!

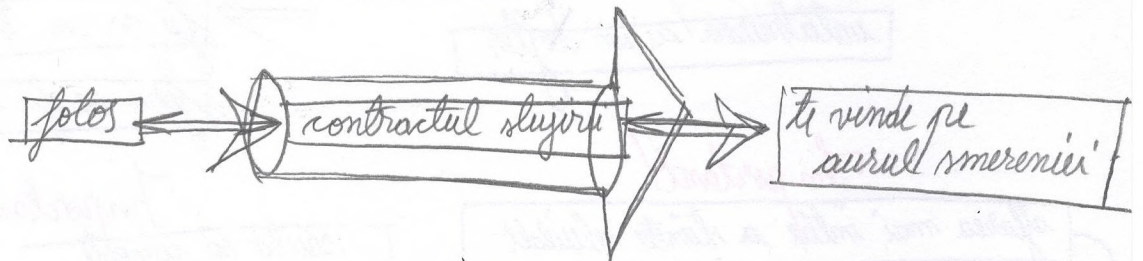
Important!

zapisul ascultarii

contractul slujirii

Important!!!!

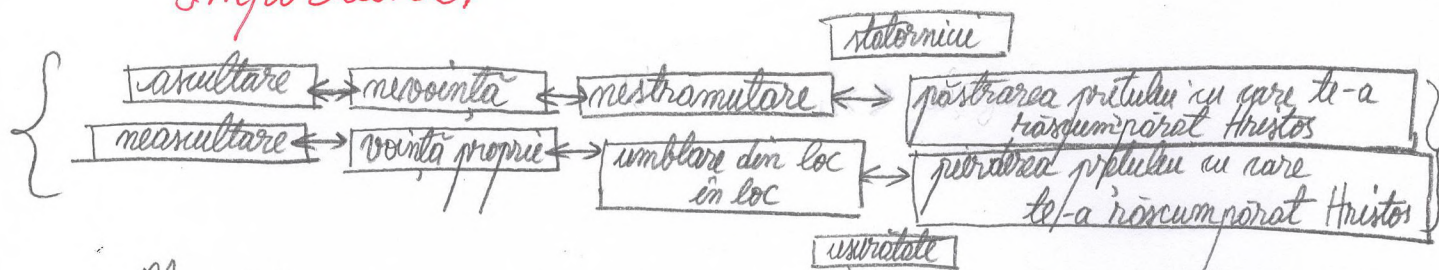
in marturisirea ingerilor

(92) Rupe o dată cu acestă zăpușă voii tale,

Ca umblând din loc în loc, ai pierdut prețul cu care te-ai răscumplat Hristos,

Important!

Obs Ți-ai pierdut valoarea pe care ai întipărit-o în tine Hristos,
usur sau cu usurătate

- 93) Totul acesta să-ți fie mormânt înainte de mormânt.
Și nimeni nu iese din mormânt înainte de învierea cea de obște,
Tot de au ieșit unii, ia seama că mai înainte au murit.
Să rugăm pe Domnul să nu putem și noi aceasta.

- 94) Când cei mai Brândave sînt că poruncile sînt grele
încearcă să dea întâietate rugăcunii.

Cînd cei mai Brîndave sînt că poruncile le sînt mai ușoare
fug de rugăcune ca de foc.

Obs

Lenesci caută totdeauna ce e mai ușor.

De fapt, trecerea de la poruncile ascultării la

la

rugăcune

cînd una dintre ele li se pare ușoară, e numai un pretext
pentru a scapa de una, dar a nu o face nici pe cealaltă.

Important!!!!!!

Cine are răzvrătă le împlineste pe amîndouă.

De-ți stă mîna la faptă, limba să cînte și mintea să se roage.

Căci Dumnezeu cere de la noi să-L pomenim pururea.

95) Este câte unul care, împlinind vreo slujire, o părăsește când i se cere aceasta pentru odihna (mângâierea) vreunui frate; și este câte unul care o părăsește din trândăvie. Și este, iarăși, câte unul care nu o părăsește din slava desartă. Dar este și câte unul care nu o părăsește din râvna sufletului.

Este câte unul care împlinind vreo slujire o părăsește când i se cere aceasta ✓
pentru odihna (mângâierea) vreunui frate

unul care o părăsește din trândăvie ⊗

unul care o părăsește din slava desartă ⊗

unul care nu o părăsește din râvna sufletului ✓

Important!

Obs „Cel ce se părăsește lucrul său pentru a odihni pe frate
⇒ arată iubire și smerenie”

„Dar cel care nu-l părăsește din râvnă, când i se cere de către cineva, nu s-a descurajat în lucrul lui, ci se ocupă cu el din râvnă”
(în continuare)

Amândoi aceștia sunt vrednici de laudă. Dar cei din mijloc sunt vrednici de mustrare.

Important!

părăsirea bună
a lucrului

nepărăsirea bună
a lucrului

părăsirea lucrului → pentru a odihni pe frate ✓

nepărăsirea lucrului → ocuparea în continuare cu râvna ✓

{iubire
smerenie}
{nedescurajare}

Important!

Important!!!

(96) De te-ai prins prin tocmeli' (prin făgăduieli') și-ți vezi ochiul sufletului
nesporind nu te fri de despărțire; dar el cercat este cercat oriunde și tot așa
și cel dimpotrivă.

Obi "Dacă te-ai îndatorat, zici, să viețuiești împreună cu turma sau
cu altă dar vezi că împreună-viețuire este neofolositoare, desparte-te.
Cău' este mai bine să-ți calai urvântul decât să fii fără nod de prună' (suflet) și
cu pagubă pentru suflet. Dar dacă este cercat rămâi în împreună viețuire,
cău' poate vei îmbunătăți pe cei împreună cu tine prin cuvânt și faptă."

Important!

este mai bine să-ți calai urvântul decât să fii fără nod de prună' (suflet)
decât să fii cu pagubă pentru suflet

ochiul sufletului nesporind
→ nu te fri de despărțire

Important!

Important!

dar dacă este cercat rămâi în împreună viețuire

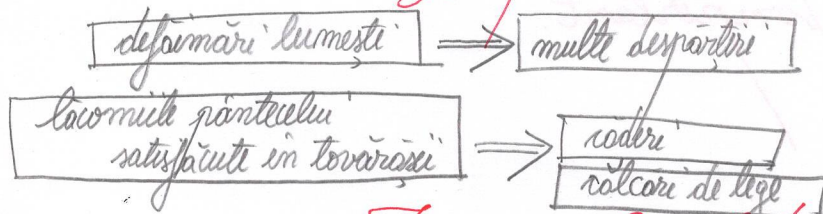
→ poate vei îmbunătăți pe cei împreună cu tine prin cuvânt
prin faptă

Important!

cel cercat este cercat oriunde
→ și tot așa cel dimpotrivă

97 Defaimărilor ale lumesti pricinuieste multe desparțiri
iar lacomiile pântecului satisfăcute în tovarășii dau naștere la toate rădărilor
la toate călcările de lege.

Important!

Important!

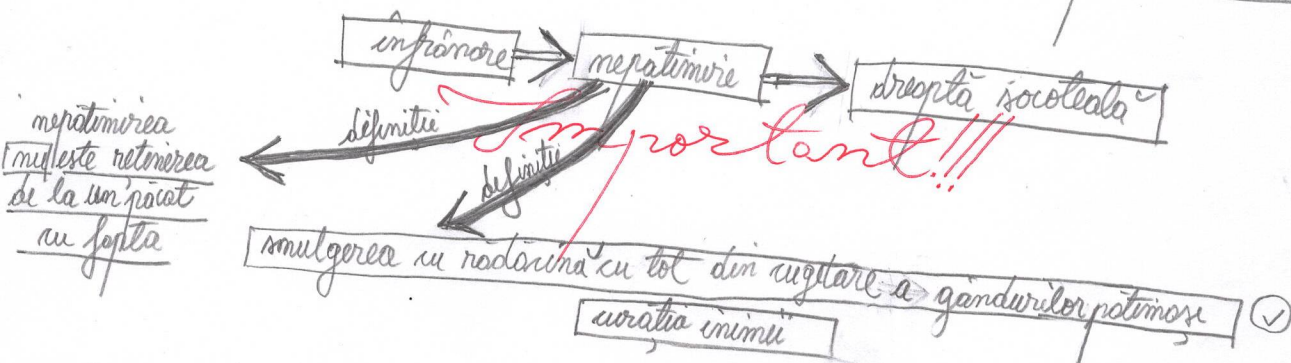
98 Dacă vei stăpâni această stăpână, oriu loc îți va pricinui nepătimire
dar dacă te va stăpâni ea, oriunde te vei primejdi, în afara de mormânt.

Obs Stăpâna care vorbește aici e lăcomia pântecului

"Adică atât cât trăiești sau înainte de a muri, pretutindeni te vei primejdi"

Obs "M-aș minuna dacă cineva săturându-se de mănăcări ar putea să dobândească nepătimirea,
Iar nepătimirea numesc eu reținerea de la un păcat cu fapta (căci acesta se numește înfrânare)
și pe cea care smulge cu rădăcina cu tot din cugetare gândurile patimase, care se numește și curăția inimii."

Obs "Nepătimirea este plata înfrânării. Și ea meste dreapta socoteală"

Important! înfrânare

Important! nepotimirea

Important! la reapta socoteala

definitie

nu este retinerea de la un păcat cu fapta

este smulgerea cu tot cu rădăcina a gândurilor
patimase

urâtia inimii

Important!

(99)

Domnul luminează ochii orbi ai celor ascultători prin virtutile povătuitorului.

Important!

Domnul întuneacă ochii celor lipsiți de povătuitor.

Urătorul de bine (diavolul) face dimpotrivă:

Important!

Important!

Diavolul luminează ochii celor lipsiți de povătuitor.

Diavolul întuneacă ochii celor ascultători prin virtutile povătuitorului.

Important
100

Căp al celei mai bune supunerii să ne fie, o, prieteni, așa-zisul argint viu.
Căci el, notorându-se deեսubtilul tuturor, ramâne curat de orice întinacune.

Cei ce se sârguiesc să ia aminte cu atât mai mult la ei înșiși, ca nu cumva judecând pe cei lenesi, să fie osândiți mai mult decât aceia.

Important!

Obs E primejdios să purcedă cineva să învețe dacă nu s-a silit pe sine mai întâi să ajungă la ceea ce învață, prin fapte.

Important! Căci, precum având cineva o casă putredă îi votămă pe străinii primite prin căderea ei, tot așa și acesta, dacă nu s-a zidit mai înainte pe ei înșiși în chip sigur
→ îi vor pierde împreună cu ei și pe cei ce vor la ei.

Important!

Căci prin curvinte și abuzuri la mântuire

iar prin felul lor de viață mai degrabă pângăresc pe nevoitori.

Important!

Cei ce se sârguiesc sunt mai ispititi să judece pe cei lenesi.
De aceea trebuie să ia aminte la ei înșiși mai mult decât aceia.

Important!

→ Căci judecându-i vor fi mai osândiți ca aceia,
pentru că mândria e un păcat mai greu decât mesărguința.

Important!

soluție:

înainte	<u>învațare</u>	+	<u>fapte</u>
	<u>judeca singurii</u>	+	<u>apoi primirea străinilor</u>
	<u>sârguința</u>	+	<u>nejudicarea celorlalți</u>

Important!!!!

Tocoten nu tot de acua s-a îndreptătit, nu aflându-se în mijlocul acestora
nu i-a osândit niciodată.

osânda e molipsitoare
renunțare la osândire

Important!

suprimarea felului osânditor al celorlalți

Important!

pentru a fi acceptat
de ceilalți

(101) Să păzim liniștea și neturburarea în toate, dar mai mult în cântări.
Căci scopul draclilor este să alunge rugăciunea prin turburări.

Important!

{ paşa liniştii
paşa neturburării } în toate
mai mult în cântări

draclii alungă rugăciunea prin turburări

draclii turburări → alungă rugăciunea
Important!

(102) Slujitor este cel care cu trupul stă în fața oamenilor, dar cu mintea bate
prin rugăciune în
poarta cerurilor.
Important!

Obs Avem aici o bună lămurire a legăturii între slujirea "orizontală" a oamenilor și legătura "verticală", cu Dumnezeu.

Obs Lucrul diaconului îl face cel ce-și unge (pregătește) mintea pentru
sfintele nevoințe, și alungă de la sine gândurile pătimase.

Lucrul preotului este cel ce luminează spre cunoașterea fapturii, și
alungă cunoștința cu nume mincinos.

Important!!!

diaconul → și pregătește mintea pentru sfintele nevoințe
→ alungă de la sine gândurile pătimase
preotul → luminează spre cunoașterea fapturii
→ alungă cunoștința cu nume mincinos
episcopul → desăvârșește prin sfântul Kir cunoștința Sfintei și
Inchinatei Treimi

Important!!!

→ Cele trei trepte ale urcusului duhovnicesc: treapta nevoințelor pentru
treapta contemplării lui Dumnezeu curățirea de păcate
treapta unirii nemijlocite cu Dumnezeu dobândirea virtuților

103

Important!

Injurăturile, giarile și cele ca acestea pricinuesc în sufletul asultătorului o amărăciune asemănătoare pelinului.

Important!

Laudele, cinstirile și fama bună dau o dulceață asemenea mierii în cuibitori de dulce împătimiri.

Îa luăm seama de la firea ambelor feluri.

Cel dintâi obisnuie să urăască toate înclinațiunile dinaintea.
Cel de al doilea face să crească puroul.

Obs

Orie patimă rea e dulce $\Rightarrow$ e o "dulce împătimire"

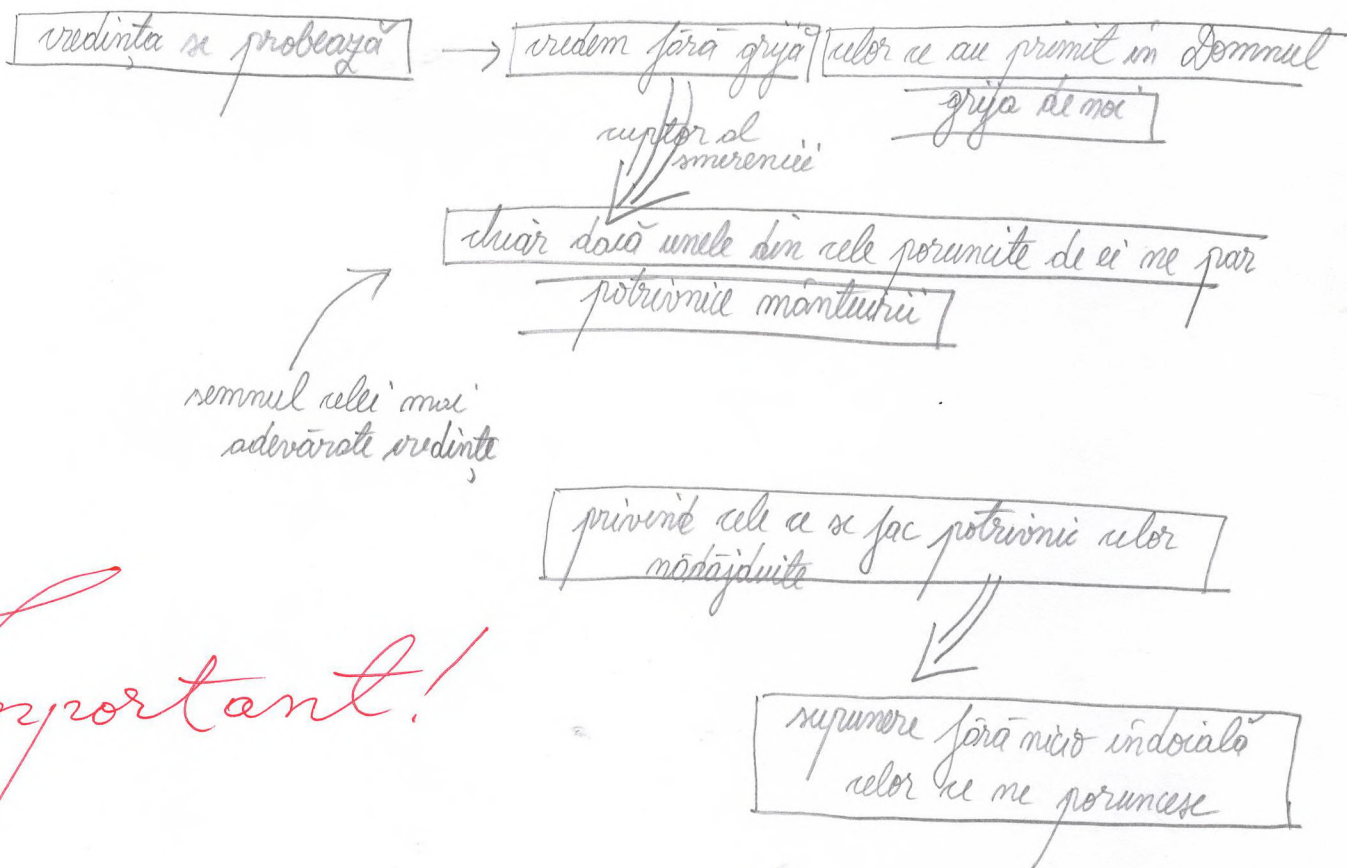
Orie patimă folosită e grea "sau durăboasă sau "rea"

Orie po

Laudele nutresc "dulcea împătimire" care are rezultat veninul mândriei, al unei patimi rele.

Hai bun e pelinul urâtitor al ocarilor decât dulceață mieroasă a laudelor care împlin sufletul de veninul mândriei. **Important!**

Trebuie să credem fără grijă celor ce au primit în Domnul grija de noi chiar dacă unele din cele poruncite de ei ne par potrivnice mântuirii noastre. Căci mai ales atunci se probează credința noastră în ei, ca într-un cuplor al smereniei. Și acesta este semnul celui mai adevărat credință, că privind cele ce se fac potrivnic celor mădădute ne supunem fără nicio îndoielă celor ce ne poruncesc.

Important!

(105) Din ascultare se naște înțelegerea cum am spus tot să spunem și 'mai' înainte
Din înțelegere se naște dreapta socoteală precum a arătat prea frumos și
prea înalt și marele lăsat în lămurirea sa despre dreapta socoteală.

Din dreapta socoteală se naște potrivirea.

Din potrivire se naște vederea înainte.

"Și oare cine nu va alerga pe acest drum bun al ascultării văzând înaintea
lui bunătățile și se va pregăti?" Despre acest mare dar a spus bunul psalmist:
"Gătit-ai întru bunătatea Ta săracului ascultător, Dumnezeu, venirea Ta în inima
lui" (Ps 27:11)

Important!

ascultare → înțelegere → dreapta socoteală → potrivirea → vederea înainte

Oare cine nu va alerga pe acest
drum al ascultării văzând înaintea lui
bunătățile și se va pregăti?

Important!

Obs Aici nu vorbește despre mai înainte - vederea profeției
vorbește despre mai înainte - vederea rețetelor care vin
dintr-o anumită cauză pentru a le ocoti

Important!!!

Să nu uiti în toată viața ta de acel mare meșteșugar care nu a auzit în toți cei optzeci ani, cu urechile din afară, de la povătuitorul său urarea: "O, de te-ai mântui"; dar cu urechile dragostei nu auzea de la Domnul numai urarea: "O, de te-ai mântui" (caci aceasta arată o dorință, nu ceva sigur) ci: "Te-ai mântuit", ceea ce arată ceva hotărât și sigur.

Obs Mie-mi pare că face aluzie la un ascultător pe care adresatul îl cunoaște din experiență. De aceea îi pune ca unică pe care-l cunoaște: « Să nu uiti de citare ». Acesta deci slujind mulți ani părintelui său care era bolnav și găsea tot timpul în pat, niciodată nu a auzit de la el, pentru că se făcea în chip de dorire și rugăciune: « O, de te-ai mântui! » Dar Dumnezeu îl încredința în fiecare zi, pentru ocultarea lui, spunându-i: « Totuși, te-ai mântuit ».

Deci pentru ocultarea lui, deși nu a auzit de la povătuitorul său o dorire sau o rugăciune, a primit încredințare de la Dumnezeu. Pe cât îl umbla povătuitorul, pe atât îl încredința Dumnezeu. Aceasta e luata din Ieronim.

Important!

urechile din afară ⇒ "O, de te-ai mântui!"

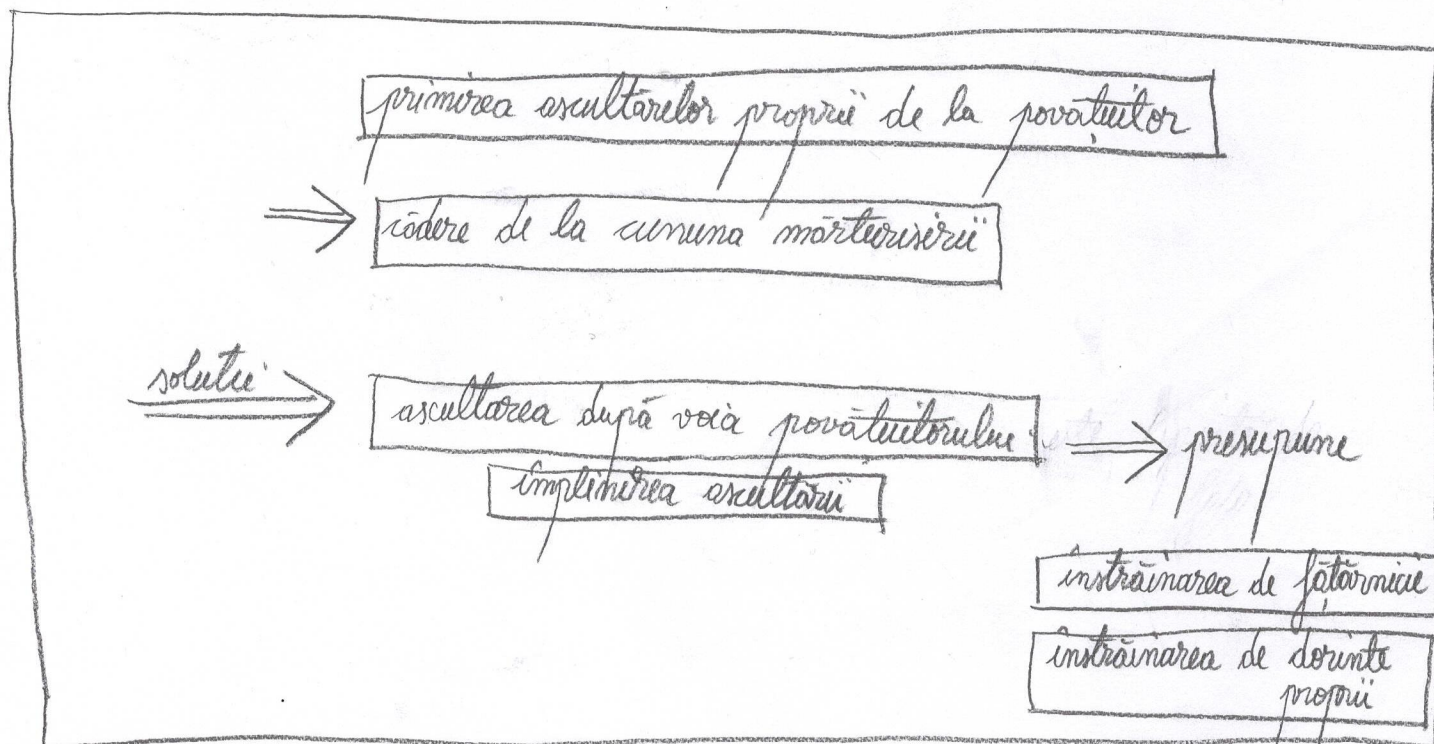
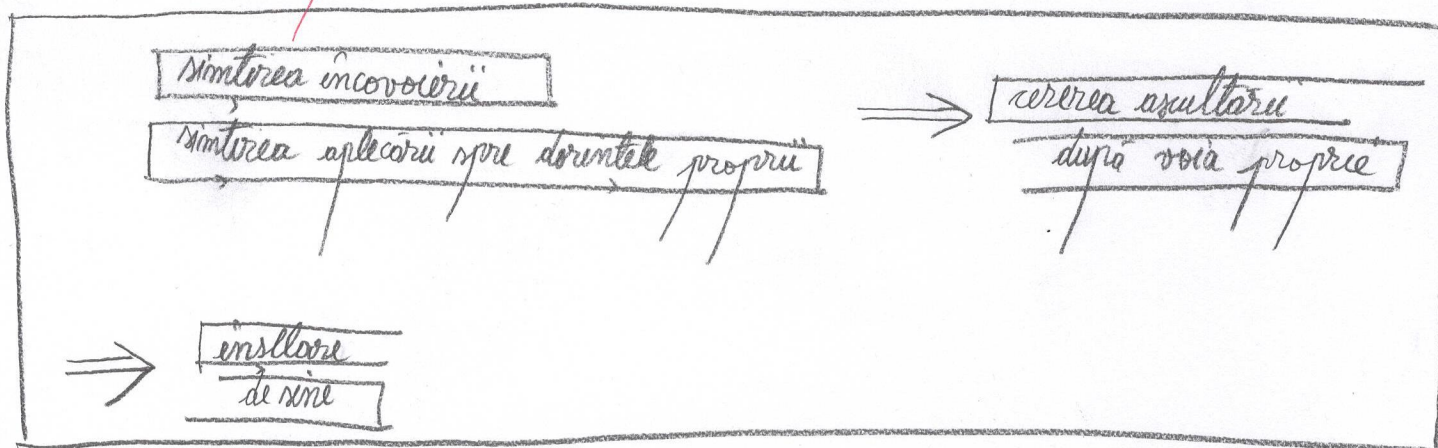
Important!

urechile dragostei ⇒ "O, de te-ai mântui!"
Domnul: "Te-ai mântuit"

(104) Te înșeală pe ei înșiși aici ascultători care, simțind pe povătuitor că se încovoie și se apleacă ușor spre dorințele lor, îi cer ascultări după voia lor. Căci promițându-le pe acestea, să stei în chip mîndroselnic că au scăpat de la cumina mîntuirii (muceniciei). Pentru că ascultarea este înstrăinarea celui ce o împlinește de fătorniciu și de dorințele sale.

împlinirea ascultării = ascultarea = înstrăinarea de fătorniciu
înstrăinarea de dorințe

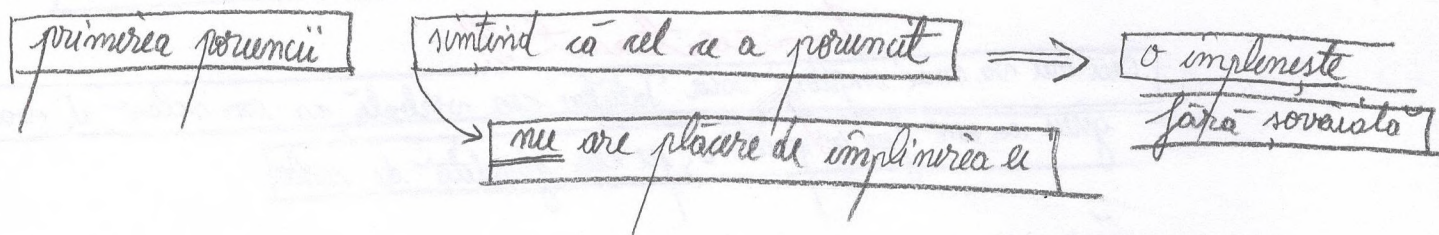
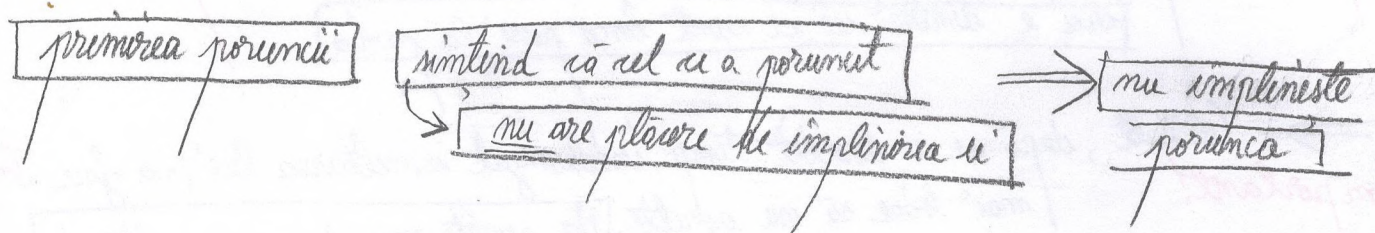
Important!!

(108) Unul primește porunca și, simțind că el ce a poruncit nu are plăcere de împlinirea ei, nu o împlineste.

Altul simțind că el ce a poruncit nu are plăcere de împlinirea ei, o împlineste fără savaială.

E de întrebat unde a lucrat în chip mai evlavios?

Obs Le dă și pilda lui Avraam, care ar fi împlinit porunca lui Dumnezeu cu privire la jertfiera lui Isaac, dacă nu s-ar fi oprit Dumnezeu.

Vorbeste de doi care au primit porunca. Dintre ei unul neavând plăcere de lucrul poruncit, care defcea la un scop contrar, a ocolit împlinirea lui Celălalt, știind și el aceasta, a ascultat. Care, zici, a făcut mai bine?

Spunem că fiecare e vrednic de laudă, ținând seama de treapta lui.

Important!

⇒ Inepătorul va lucra fără îndoială mai bine ascultând. *Important!*
Căci e dintre cei ce sunt încă puși la probă

⇒ Celălalt, după ce a dovedit timp îndelungat ascultarea lui, va face *Important!*
mai bine să nu asculte. Va asculta mai bine neascultând

Important!!!

Căci nu va mai împlini voia Tatălui cea verbală, ca un sclav și va
glăsi ca un fiu și prieten, pe cea gândită de acela.

căci și Iona văzând ca proroc că nu era voia ultimei a lui Dumnezeu să piardă pe niniviteni, data fiind bunătatea Lui, a mânat vestirea ei.

Celălalt însă au promit să facă cele poruncite, mîndrindu-se de poruncă.

Tar Saul, desi era instiintat de voia lui Dumnezeu cu privire la Amalie
în chip voit n-a ascultat.

Important!

109

Este cu neputință ca diavolul să se împotrivică voii sale

Să te încredințezi despre aceasta că ai răsturnat în lume

ce ai stăruie într-o sihăstrie

ce ai stăruie într-o mănăstire de obște

110

Să ne fie nouă războiul dat în noi ca să ne departăm din anumite locuri

deodată că acolo bine plăcem lui Dumnezeu

dacă a fi războiul e semn

ca luptăm.

Obs

Când ne departăm cu greutate de un loc înșeamă că acolo
nu împlinim plăcerile noastre. Deci să nu ne legăm de un loc.

Să ne departăm cu ușurință de orice loc, dar să împlinim voia lui Dumnezeu
nu pe a noastră. Iar părăsirea fără greutate a unui loc trebuie să o
facem numai când ni se poruncește. Când o face călugărul de voia lui,
nu e bună.

departare cu greutate de un loc

→ acolo nu împlinim plăcerile noastre

dorite neîmplinite

soluție

→ să nu ne legăm de un loc

departare cu ușurință de un loc

→ numai când ni se poruncește

împlinim voia lui Dumnezeu

Important!

Obs Dacă cei ce luptă sunt necăjiți și necăjise, iar dracii ne războiesc, și încă
ne necăjesc pe noi și sunt necăjiți de noi.

Obs Cei ce mă necăjesc pe mine și vrăjmanii mei au slăbit și au răzvit. (Ps. 26, 4)

(111) { Nu mă voi face un asurzător medrept } tăinuind față de voi' cea ce
{ Nu mă voi face un zgârcit neomenos }

nu e îngăduit a tăinuiri. Marele Ioan Tavaitul mi-a povestit lucruri
vrede-nice de auzit.

Țor tu, curioasă, cunoaște din experiența lui' că era { bărbat nepătinos }
{ bărbat curat de orice
curvânt mininos }
{ bărbat curat de orice
foptă villană }

Acesta mi-a povestit următoarele:

"În mănăstoria mea din Arica (câu' de acolo pormise dreptul) se afla un
Bătrân foarte lenes și neînfrânat. O spun aceasta nu judecând, ci ca să mă
arăt spunând adevărul.

Obs Unu' cu înțeles neînfrânarea numai în legătura cu curvia și
cu numit neînfrânat numai pe curvar. Dar voritorul acela
a referit neînfrânarea la orice gând, adică numeste pe cel
ce nu și sugrumă primul gândul rău și nu și pedepsește
cum se curvie toate pormirile merationale ale sufletului, și le
lasă să înainteze la foptă. Bătrânul lăsa frâu liber mâniei și
pormirii merationale.

Obs Spun adevărul, zice, și nu osândesc pe om.
Nu osândesc din măncare, ci arătând mizeria vădită
a patomei și descoperind-o tuturor.

Acesta, nu știu cum, a dobândit un ucenic mai tânăr, pe nume Acachie, simplu la purtare, dar inteligent cu gândul. Și stătea răbda, cât le-ar părea, poate multora de neorăzut. Căci îl chema pe el nu numai cu ocară, ci cu necunoscute, și cu lovituri în fiecare zi. Dar răbdarea lui nu era fără judecată.

Văzându-l cu deui pe el în fiecare zi chinat la culme, ca un rob cumpărat, îi ziceam: "Ce este frate Acachie? Cum e în ziua de azi?" Și acela îndată îmi arăta uneori ochiul învințit, altori grumazul, altori capul răsrit. Dar cunoscându-l eu pe el lucrător al ascultării, îi spuneam: "Bine, bine răbda ți te vei folosi."

Știind deci bătrânului acela nouă ani, a plecat la Domnul. Îngropat fiind el în cimitirul părinților, după cinci zile povătuitorul lui Acachie merge la un mare bătrân din cui de acolo și-i spune: "Porinte, a murit fratele Acachie". Dar bătrânul, când auzi, zise celui ce i-a spus: "Crede-mă, bătrâne, nu cred". Acela îi spune: "Vino și vezi". Bătrânul se scula repede și se duse cu povătuitorul la mormântul fricibului nevoitor și strigă fa unu viu celui ce era cu adevărat viu între adormire, și-i zise: "Frate Acachie, ai murit?" Iar ascultătorul cel prea inteligent, arătând ascultare și după moarte, a răspuns marelui bătrân: "Cum ar fi cu putința, porinte, să moară un om lucrător al ascultării?"

Obs Cel ce se exercită în ascultare curată fără sovăială, în ascute sensibilitatea spirituală a auzirii glasului celui ce-i cere ceva atât de mult încât nu încetează de a vibra și după moarte cu trupul. El trăiește mai departe prin această sensibilitate. Aceasta îl pregătește și pentru învierea cu trupul. Responsabilitatea lui ascultă il ține viu cu duhul.

Atunci bătrânul, fostul așa-numit povățuitor, complându-se de frică a căzut pe fața în lacrimi. Și când igumenului lăsa o chilie aproape de mormântul lui Hrachî, a răstăit de atunci înainte acolo, spunând puerilele bătrânilor:

"Am săvârșit ucidere". Dar mie mi se pare, părinte Ioane, că înșuși acest mare Ioan este cel ce a vorbit cu mortul. Dar sufletul lui frică mi-a istorisit, și altura despre altul oarecure. Dar acesta era el înșuși, cum am putut afla mai târziu, în chip sigur.

(112)

"Ucenica, zicea aceasta, un altul, oarecare, în această mănăstire din Asia (poate Siria) la un monah oarecare, blând, blajin, și liniștit. Și văzându-se cinsit și odihnit (mesupus la ostreli mari) de boțrân, socotind că aceasta e multora spre primum, el rugă să-l slobozească căci avea boțrânul și alt ucenic, și de acela nu-l necăjea mult pe acesta. Deci ieși de la el și se arepă, prin voinsoarea povătuitorului, într-o mănăstire de obște din Pont. Și în cea dintâi noapte în care a intrat în această mănăstire, se văzu pe sine în somn, tras de unii la socotală, găsit cu o rămășiță neplatită și deii dator cu o sută libru de aur. Despertându-se, și-a tălcut vedenia aceea și a zis: Tormane Antich (căci acesta era numele lui), cu adevărat mare e rămășița neplatită a datoriei noastre."

Așadar, zicea, după ce petrecu în acea obște trei ani în ascultare fără slegere, umilit și oxprît de toți ca un străin (căci nu era în acea mănăstire alt călugăr străin), văzu iarăși în somn pe cineva, dându-mi dovadă despre plătorie a zece libru de aur din datoria mea. Trezindu-mă am înțeles vedenia, și am zis: «De abia zece? Când voi plăti oare tot?» Atunci îmi zise: «Tormane Antich! E nevoie de mai multă osteneală și necinste». Am început deci să fac pe prostul, numinând însoțit de puterile slujirea. De aceea, văzându-mă nemulțurimă porinți în această stare și răvna, mă puneau să fac toate lucrurile grele ale mănăstirii.

mare e rămășița neplatită a datoriei noastre

Important!

E nevoie de mai multă osteneală și necinste

a face pe prostul + slujire neînaltă + răvna

parând prost + primire de faict toate lucrurile grele

Stăruind în această petrecere treizeci ani, văzu pe cei ce mi se arătau mai înainte venind iarăși și scriindu-mi dovada desvârșirii scapării de datorie. Căci când cei din mănăstire mă arătau cu ceva, răbdam bărbătește aducându-mi aminte de datoria mea. Acestea mi le-a povestit, pörvite Ioane, preainteleptul Ioan ca despre altul. De aceea și-a schimbat numele său în Antich, căci de fapt el era cel care și-a răpit zăpizul cu bărbăție, prin răbdare.

Important!!

răbdare ← aducerea aminte a datoriei

Obs monah oarecare, blând, blajin și linistit
văzându-se liniștit și odihnit

odihnit = trecut cu vederea

linistit și disprețuit
trecut cu vederea

Obs Cei disprețuiți nu sunt liniștiți. Cum e deci « liniștit și disprețuit » decât așa că e liniștit după trup și disprețuit după suflet?

Căci el ce se indulcește de patimi, nu e portar de greaua patimire!

Adică el mesurap ostemililor după trup, nu e îngrijit după suflet, deci e disprețuit.

Obs Adică trecut cu vederea pentru cele ce păcătuiește și nemustrat de povățuitor precum se cuvine.

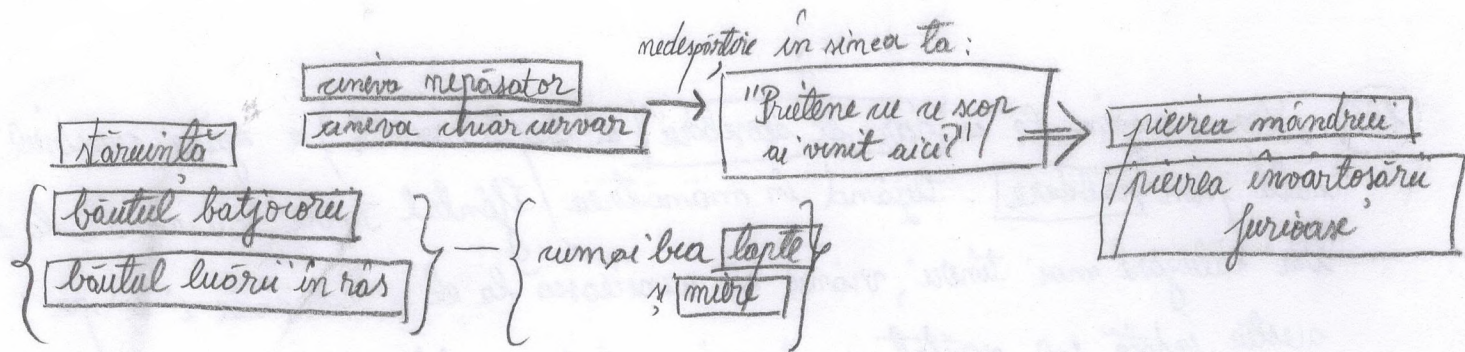
(113) Dar s-auzim la ce dar al deosebiri (al dreptei socoteli) a ajuns curvorul acela prin răbdare. Trgând în mănăstirea Sfântul Iova, au venit la el trei călugări mai tineri, vrând să uunească la el. Primindu-i ei pe aceștia, îndată i-a ospătat cu bucurie, vrând să aline ostenala călătoriei lor. Dar după trei zile, le zise bătrânul: "Fratilor, eu sunt prin fire un curvar, și nu pot să primesc pe vreunul din voi." Dar aici nu s-au smintit. Căci amostea luarea bătrânului. Deci după ce, rugându-se mult ca să-l înduplece, n-au izbutit, s-au aruncat la picioarele lui, rugându-l să le răzduască măcar unde și cum trebuie să se așeze.

Drept aceea s-a înduplicat bătrânul și, amosând că vor primi cu smerenie și cu ascultare sfătuiră, zise unuia: "Domnul voieste ca tu, fiule, să stai într-un loc liniștit, cu un părinte, întru supunere" Celui de al doilea îi zise: "Mergând, vinde voile tale și le dă lui Dumnezeu, apoi ia crucea ta și stăruie în frâu și în obstă frăților și vei avea frâu îndolă comoră în cer." Apoi zise celui de al treilea: "Ja asupra ta în chip nederzărțit următorul Celui ce zice: «Cel ce va răbda până la sfârșit se va mântui» Și mergând, să alege, de e cu putință, pe cel pe care (Matei 10, 22) îl socotești că nu e altul între oameni care să lovească mai tare și mai aspru, ca să te deprindă întru nevointă. Și stăruind, bea în fievare și bălăcurea și luarea în răs, cum ai bea mierea și laptele" Iar fratele zise către marele Ioan: "Și dacă acela va petrece întru nepăsare, ce voi face?" Iar bătrânul îi răspunse: "Chiar de l-ai vedea surzind, să nu te desparti de el, ci ză în unia ta: «Prutene, ce scop ai venit aici?» Atunci vei vedea prutind din toți mămăria și înăvârtosarea furorului."

supunere

nevointa

răbda

Obs [Cruce] = răbdarea necazurilor ce vin asupra
 [Crucea lui Hristos] = înfrângerea de la orice patimă

Obs mergând, să alegi, de e cu putință, pe cel pe care îl socotești să nu e altul
 între oameni care să lovească mai tare și mai aspru, ca să te deprindă întru [nevointă]

Porunciile rânduite fratelui [supunerea fără alegere, fără viclenie și fără răutate].
 Te cere să [nu] te aștepte ca necazurile ce-i vin de la povătuitor [să] fie mai puțin aspre
 decât ale ce-i pot veni de la oameni. În orice caz, nu va gândi cu răutate despre nimeni
 un om care-l necăjește, ci îl va socoti pe fiecare ca ajutându-l în nevoia lui
 de deservărire. Dar și invers: chiar dacă povătuitorul se va purta de față cu el cu
 o asprime cu mult mai mică decât a oricărui alt om, o va socoti spre folosul deservirii
 lui.

Îa ne nevoim cu toată puterea totu' ei ce voim să ne temem de Domnul
 ca să nu dobândim, în locul nevointu' noastre pentru virtute, mai degrabă viciile
frustate, asprimea, inselatoria, moravul cel rău, și mânia.

Cău' nu e de mirare că atâta cât omul e un simplu viciuitor sau un corăbier
 sau un plugar, dușmanii împăratului nu se înarmează oșă de țare împotriva lui;
 Dar când îl vor vedea că a luat pectea (semnul de ostas), parăza, sabia, arcul și
 s-a îmbrăcat în vestmântul de ostas, atunci ei crăsmesc din dinți împotriva lui
 și se sânguesc în tot felul să-l răpună. De aceea să nu adormim.

Obs pecte = botexul, pociinta care îl curătește pe acela

parăza = fuga de lume, pregătita prin neîmpotomirea de ea

sabie = credința față de păstor

spadă = tăgăduirea voilor proprii

arcul = rugăciunea prin care dracii sunt surpați

vestmântul ostaseri = îmbrăcăminte de virtute

nevoia și toată puterea

temere de Domnul

Important!

virtute

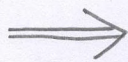
ci' nu vicleie (X)
ci' nu răutate (X)
ci' nu asprime (X)
ci' nu înșelătorie (X)
ci' nu măravul cel rău (X)

intenții neascunse (V)
bunătate (V)
blândete (V)
sinceritate (V)
obiceiul bun (V)

simple viciilor

corabier

plugar

dusmanii nu se înarmează oșă tare împotriva lui

Important!

Important!

simple viciilor

corabier

plugar

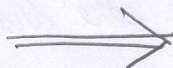
+

luarea peltii

sabie

arcul

vesmânt de oșă

dusmanii scrișnesc din dinți
dusmanii se sânguesc în tot felul să-l răpună

⇒ săi nu dormim!

peltă = botoful, pocăință

paroža = fuga de lume, alergarea spre neputinuri

sabie = credință

spada = tăgăduirea vocii pătimase proprii

arc = rugămintea surpă dracii

vesmântul oșăsc = îmbrăcăminte virtutilor

Important!

(115)

Am văzut copii neînovați, n' foarte buni venind la școală
pentru întelepciune
pentru învațătura
pentru folos

dar neînvațând nimic decât numai salbaticisme
n' rautate
(cel ce are minte să înțeleagă)

Important!

E cu neputință ca cei ce învață din tot sufletul un meșteșug să nu sporească
în fiecare zi din el.

Unii cunosc sporirea
Alții nu cunosc sporirea (din economie spre folosul lor)

Important!

116 Un garaf bun în ^{Important!} societate, fără îndoială, ^{Important!} în fiecare seară :

câștigul zilei
pierderea zilei

nu le poate uneori (câștigurile și pierderile) dacă nu ^{Important!} le înslămea în fiecare ora
în casă în raie

^{Important!} Societatea din fiecare seară o arată pe
Societatea din fiecare zi

Obs "Garaful bun al fotbalului este cel ce-și face societatea
și judecă în fiecare seară
și dă viața cu grijă

^{Important!} Societatea de fiecare seară = luare aminte neostentată

^{Important!} Celui ce ia aminte la sine necontenit nu i se întâmplă abateri
nu i se întâmplă furturi din privirea
intâmpinându-l

(114)

Cel fără de minte, când e orândit sau urât

se simte înțepat

Important!

este ipulit în răspundă împotriva

Important!

sau face îndată metaniei celui ce îl urăște

Important!

nu din smerenie

pentru că vrea să oprească mustrările

Obs

metania din fătărnice

= metanie nedemna

metanie de început (X)

metanie din mulțumire

myloc (X)

Tu, tăcând când ești lovit, țaci și primești, pe care aplică fierul roșu pe sufletul tău (il autorizează) sau, mai bine zis, pun în lumină curăția lui.

Important!

metania demna

metanie de final (✓)

Numai după ce a isprăvit doctorul operația pune-i metanie.

Țaci în vremea mării lui nu primești, pople, nici metanie.

Metania: la timpul potrivit

(118)

Să luptăm în fiecare ceas împotriva tuturor patimilor,

dar mai mult, poate, împotriva acestor două, cei ce ne aflăm în mănăstirile de obște:

împotriva neînfrânării pântecelui

împotriva pornirii spre mânia

găsește belșug de hrană în mulțime

Celor aflate în osucțare diavolul le sădese pofta unor virtuți peste putere
Celor aflate în liniștire diavolul îi îndeamnă la cele nepotrivite lor.

Obs Cei din obște să pretuim mai mult ascultarea decât nevointa
↓ duce la ↓ duce la
smerenie mândrie

Corcetaşa mintea ascultătorilor necercati

„vei afla în ea o măşină greşită”

- ⇒
- [pofta de linişte]
 - [pofta de postire nemăsurată]
 - [pofta de rugăciune neîmpriăstiată]
 - [pofta de cea mai deplină lipsă de slavă desartă]
 - [pofta de neuitarea pomenirea morţii]
 - [pofta de străpungere neîncetată a inimii]
 - [pofta de desăvârşită nemănuire]
 - [pofta de tăcere adâncă]
 - [pofta de curată covârşitoare]

măşina amăgitoare
Important!

Important!

Obs Există şi o măşină neamăgitoare

când le săvârşeste cineva la vreme „în chip adevărat”
pentru binele însuşi „în simţirea lor adevărată”
împlinindu-le cu de-amănuntul
„cu sfătuiră celor ce au făcut experienţa lor
ocolind, în toate, plăcerea proprie” ⇒ rătăcire
⇒ abatere

De aceea, neavându-le pe acestea (poflete) de la început
dintr-o bună economie

au sărit (asultătorii necercați) la ele înainte de vreme
Important!
și s-au rotăcit

⇒ răzmasul i-a amăgit să le caute pe acestea înainte de vreme

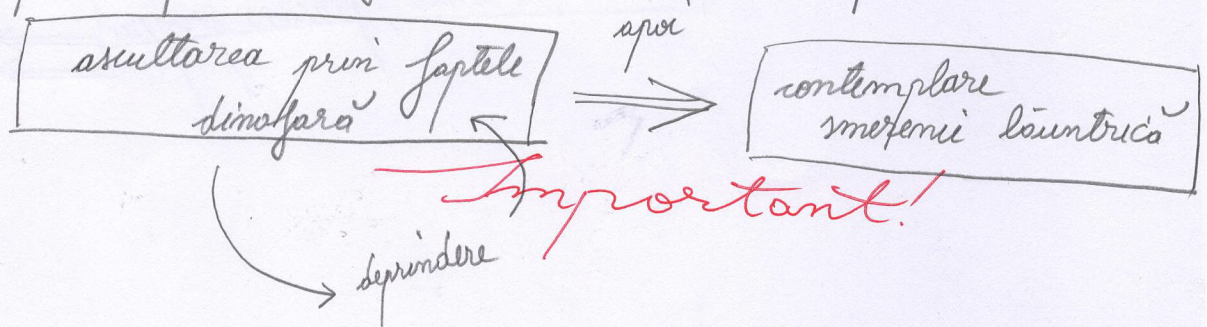
⇒ ea nu umbla răbdând să le afle pe acestea la vremea lor
Important!

număstirea adevărată

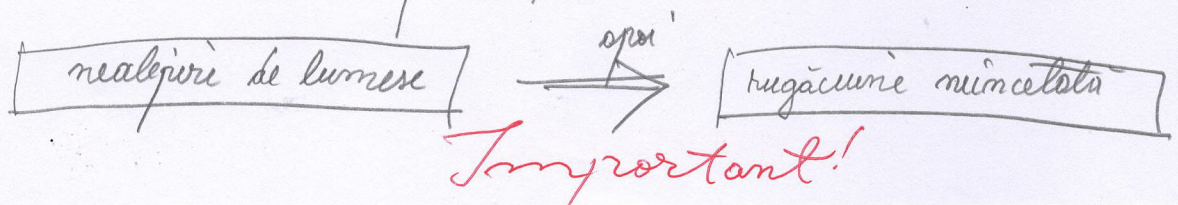
Obs Există o lege în creșterea duhovnicească.

Cel măntorit în virtuțile mai de jos nu poate urca la virtuțile cele mai de sus
Important!

Nu poți închirui în tonă și smerenii lăuntrică înainte de a te deprinde într-o
asultare prin fapte din afară.

Nu te poți ruga măncetăt când ești prea alipit de lucrurile lumii

120

Amăgitorul soptește în cei ce se liniștesc (isihasti):

- lauda grijii de străini a ascultătorilor
- lauda slujirii lor
- lauda iubirii lor de frați
- lauda împreună-vieții
- lauda îngrijirii bolnavilor

scop
→ să îi facă pe cei ce se liniștesc fără răbdare
ca pe cei de mai înainte

Obs

Pe cei de pe treapta încurtoare a ascultării

amăgitorul îi ispitește cu virtuțile mai înalte
ale celor de pe treapta mai de sus a
celor ce se liniștesc

Important!

Pe cei de pe treapta linișterii

amăgitorul îi ispitește cu virtuțile încurtoare
ale celor de pe treapta mai de jos
a ascultării

Important!

scop
scop

împiedicarea și pe unii și pe alții
de la

sporirea duhovnicească adevărată

soluție:

și unii
și alții

le este de trebuință răbdarea

pentru

întărirea în virtuțile
treptei în care sunt

Important!

← pentru

treacă apoi la virtuțile treptei mai înalte

solutie:

trădare

treapta înaintătoare
a ascultării

treapta liniștirii

îpățire
îpățire

virtutile supluitoare
de început, de cercare, de ascultare
virtutile joase

virtute înalte

121

îndeletnicirea cu liniștirea
îndeletnicirea cu dreptă judecator

Obs

← rare'
oameni' rare'
cu adevărat rare'

dobândirea mângăierii dumnezeiești
dobândirea mângăierii dumnezeiești a ușurării de osteneli
dobândirea ajutorului lui Dumnezeu
dobândirea ajutorului lui Dumnezeu în mersinte

abia apoi

Important!

îndeletnicirea
cu liniștirea

îndeletnicirea
cu dreptă judecator

Important!

Obs Ușurarea de osteneli nu înseamnă ocolirea ostenelilor înainte de curățirea de patimi prin lupta cu ele, ci izbăvirea adevărată de patimi.

Izbăvirea adevărată de patimi, ușurarea de osteneli o do [numai]
ajutorul lui Dumnezeu în lupta cu ispitele care se pot ivi.

⇒ acestia (izbăviti) se pot liniști pe drept curând
→ încep lucrarea liniștii cu socoteala
→ încep lucrarea liniștii cu prăzănie

Important!
Important!

Important!

122

deosebirea ascultărilor ce ni se potrivește

alegerea ascultărilor în chip auzenit după însușirile patimilor din noi
Important!

lăcomia pântecului → povătuitor: nevoitor neîndurător în cele ale hranei ✓

mai degrabă { un făcător de minuni
gata spre primirea la masă a tuturor } (x)
gata spre așezarea la masă a tuturor

gumnașul tapin → povătuitor: aspru și neîngăduitor ✓

mai mult blând și iubitor de oameni (x)

Obs

habdat lângă un învățător aspru ✓

neînclădarea pe vreun învățător gata { la pogorământ } (x)
la slăbirea făului

lucru primejdios
lucru purgător ucenicilor → alegerea unui povătuitor după
via proprie

propoziții
locuri de purgare

Să-ți fie chip bun de ascultare, dreptul Avachir, mai înainte pomenit
socotind pururea că te încearcă întâistătorul

și nu vei greși niciodată

Important!
Important!

Avachir: "Mulțumesc, mulțumesc Domnului și vouă.

Că ispitindu-mă voi pentru mântuirea mea, iată
am rămas neîpălit de bruci septuagintă ani"

Obs

Nevoința, o, iubitul, este urmarea tuturor poruncilor lui Hristos
vasul

Important!

Nevoința aduce
memorare
mângâiere
nefăclie
neclădire de argint
neclădire de rînă
iubire de supunerea care slujește fiecarei
iubire de înstrăinarea generală de trup
deservire ca să a dăruie singur

Nevoința
Important!

Nevoința are
limba multumitoare
rugăciune
memorare spre cântec
ascultă

Nevoința
Important!
facându-le toate cu încuviințarea povătuitorului
(pe care singur și locul și hotărârea dumnezeiască ti l-a dat
spre căpătuirea ta

Nevoința
Important!
cunoaște atacurile duhurilor
abată atacurile duhurilor

Când, corlat fiind de înțăistător neîncetat

→ ai mai multă credință

→ ai mai multă dragoste față de el *Important!*

Dehul Sfânt s-a rălăsat în sufletul tău în clipă nevăzută
puterea Celui Preaînalt te-a umbrat

Sar nu te mândri

nu te bucura

Important!

răbdând bărbătește ocarările

robescând bărbătește neînștirile

Important!

mai vârtos plânge că ai făcut ceva vrednic de ocarare
mai vârtos plânge că ai turburat sufletul împotriva ta

măla păsii
fortă laudei

Nu te minuna de ce-ți voi spune.
Căci îl am pe Moise ca martor.

mila Dumnezeului
mila omenească

E mai puțin vătămător să păcățuim lui Dumnezeu
E mai mult vătămător să păcățuim părintelui nostru.

Important!

Obs Spunând părintele că e mai puțin vătămător să păcățuim lui Dumnezeu arată ușurința cu care se îmblânzește Dumnezeu și mila Lui.

Prin simbolul cuvântului arată cât de cumplit suferă adeseori chiar cei mai virtuosi și mai înalți oameni de gresălele noastre. Ia ne mărturisim la părinții noștri când greșim.

Obs De fapt, când israelitii au păcățuit lui Dumnezeu făcându-și un vitel și au fost osândiți de Dumnezeu la piatră, Moise a stat pentru ei și și-a roșie Dumnezeu: «De la vîrta lor păcatul, iartă-l
Dar de nu, sterge-mă și pe mine din cartea pe care ai scris-o»

Se îndată să milostivească Dumnezeu pentru Moise și au scăpat de pedeapsă.

Dar când israelitii au greșit lui Moise, cu din jurul lui Aaron și Aaron, și sora lui, Maria, au suportat o pedeapsă neîndurată (Ier. 32
Num. 15, 32)

Lucrul poate fi înțeles și așa:

"Dumnezeu iartă mai ușor păcatele săvârșite direct împotriva Lui
căci El nu se primejdăuiește a Se pierde prin aceasta. Dar nu iartă neîubirea față de oameni, căci aceasta se pot pierde prin ea."

Important!

Important!

Important!

Când Dumnezeu și mine, povătuitorul nostru poate să-L împace pe El cu noi.

Dar turburându-se acesta, nu vom mai avea pe cineva să ne facă pe Dumnezeu milostiv.

povătuitor - mijlocilor

Dar eu rog că amândouă să întâlnească.

Obs

Prin păcatele noastre față de Dumnezeu nu-L pierdem pe El
Prin păcatele noastre față de oameni îi pierdem pe oameni.
Important!

Prin purtarea noastră neapăsătoare față de Dumnezeu ducem la necredință pe oameni și-i pierdem pe ei; omânia păcatelor duc la același rezultat:

ii pierdem pe oameni
ii facem pe oameni să se piardă
Important!

Prin trăirile făcute altora și direct
și prin credința pălăvitoare în Dumnezeu
ajutăm la mântuirea lor

Chiar în rugăciunile ce le facem altă pentru noi ca răspuns la iubirea noastră
din credință în Dumnezeu față de ei

și alinați la mântuirea și mântuirea sufletelor lor

Și face lui Dumnezeu bucurie.

127

Să luăm seama
Să schimbăm
Să veghem

ca umori să răbdăm ocările păstorului

cu mulțumire
și în liniste

dar altore să îi dăm de veste cea ce face

Eu socotesc că în toate cele ce ne pricinuesc nouă necinștore trebuie să tăcem. **Important!**

necinștore față de propria persoană
primirea lăturor necinșturilor în tăcere!

Important!

Dar necinșturile ce se fac altor persoane, să spunem curvânt de oporare **Important!**
pentru legătura iubirii și a păcii
care trebuie să rămână nedesființată

necinștore față de altă persoană
luarea oporării, pentru legătura iubirii și a păcii

Important!

Obs

Să suportăm cele neplăcute ce ni se fac nouă pe nedrept
Să luăm oporarea celor suferite pe nedrept

[Nu] trebuie să păcătuim să suferim

[Nu] trebuie să rămânem neplătați la nedreptățile ce li se fac

Necinștore față de mure $\Rightarrow$ toc

Necinștore față de altmure $\Rightarrow$ apăr

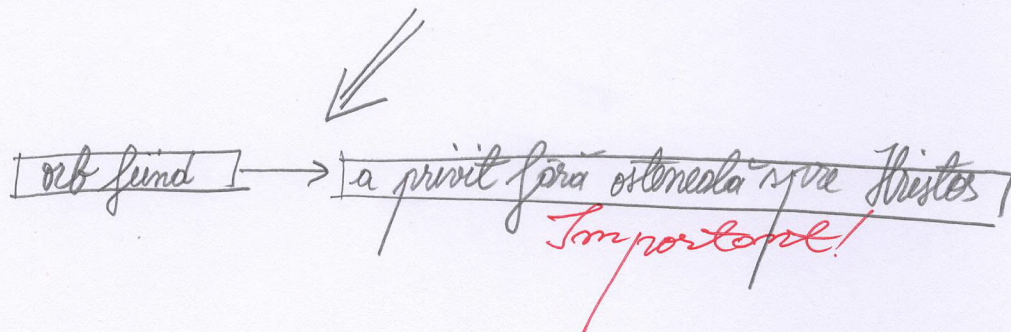
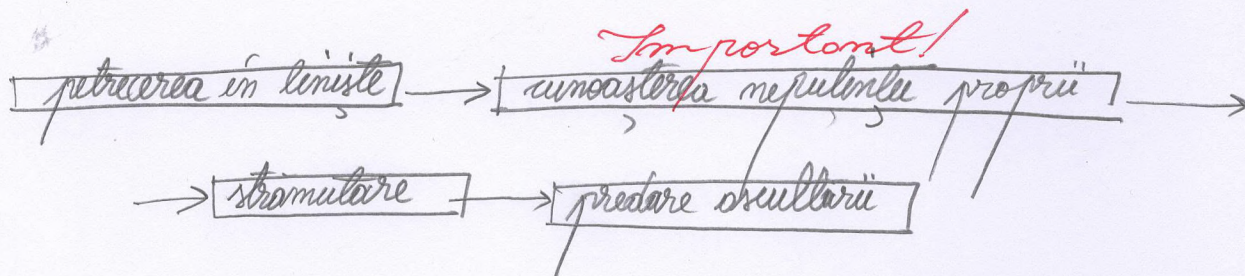
(128) Cei care au ieșit din osultare vor găsi folosul ei, cău' atunci
vor cunoaște în ce vor au fost ei.

(129) alergarea spre neputință
alergarea spre Dumnezeu

o zi fără oară → mare pagubă

(130) Pomii răstinați de vânturi → se întăresc rădăcinile
Cei care părăsesc osultarea → dobândesc suflete tari și neclintite

131

Obs

îndeltnicire cu liniștea
conștientizarea lipsei de putere pentru liniște ⇒ alegerea mutării
Important! (smirenici) la viața de ascultare

→ conștientizarea nevoii ascultării
pentru a ajunge la Hristos

a văzut pe Hristos măcar că,
revizându-L în starea lui de liniștare → era orb în acea stare

⇒ îndeltnicirea cu liniștea reboară la ascultare din smirenici
reboară la ascultare na din nestatornicie
Important! Important!

nestatornicie, neputință, smirenici

conștientizare nestatornicie

conștientizare neputință

conștientizare lipsă de putere pentru liniștare smirenici
Important!

(132)

Important!

Stati
Stati
Stati alergând!

Important!

Obs Numai cel ce urca sta cu adevărat
Grigorie de Nyssa

Cine sta fără să urce
fără încordarea urcării

Important!
mai degrabă cade

Important!

Stati
Stati
Stati alergând proti luptători!

urgind strigând despre via' acel înțelept:

Important!

Domnul i-a cercat pe ei în cuptor
în olște

Important!

și i-a primit pe ei ca pe niște jertfe ale orărilor de tot
în sâmburele Lui (Întelep. 11,10)

Căruia I se urcă slava și stăpânirea, împreună cu Tatăl cel
fără de început și cu Duhul Sfânt și Preaînchinat. Amin.

Neclintit în Domnul

Neclintit în slujire și lauda Domnului

Până aici treapta egală cu memorul evangheliștilor.
Nevoitorul sta, alergând fără frică.
Important!